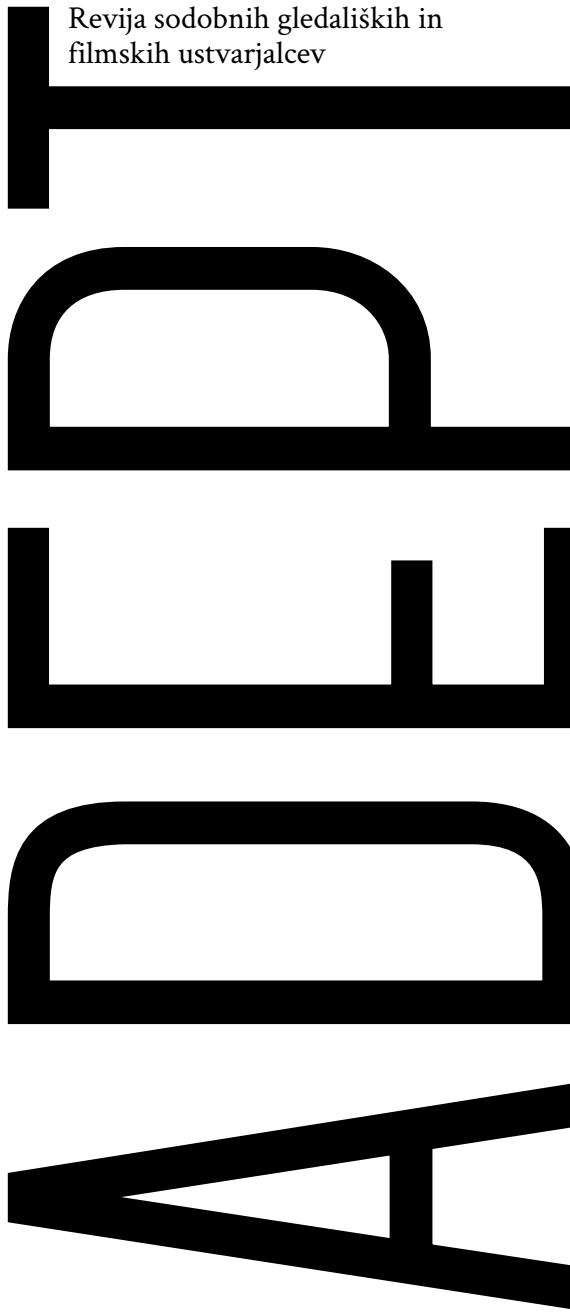

Revija sodobnih gledaliških in
filmskih ustvarjalcev

Varja Hrvatin – TAM, KJER NEKOČ STALA JE KATEDRALA

Jan Krmelj – SATS

Lucija Lila Tratnik – AG

Pia Vatovec – ZIMA

Urška Sajko – FUJ, VLAČUGA

Žan Žveplan – MENTOR

ADEPT
Revija sodobnih gledaliških in filmskih
ustvarjalcev

LETNIK I, številka 1, 2014/2015

Revija sledi tradiciji izdajanja publikacij
AGRFT (Gledališkega lista in Oderuha).

ISSN: 2385-9164

Izdajatelj in založnik
UL AGRFT

Zanj: red. prof. Miran Zupanič, dekan

V sodelovanju z Društvom VLU (www.vlu.si)

Glavna in odgovorna urednika ter
uredniški odbor
Nina Ramšak
in
Žan Žveplan

Mentor
doc. dr. Blaž Lukan

Lektorica
Urška Klajn

Produkcija
Bok & Mal

Kreativna zasnova
Lovro Centrih

Oblikovanje
Mihela Medved

Tisk
Tiskarna Hutter
350 izvodov

Vse pravice pridržane.

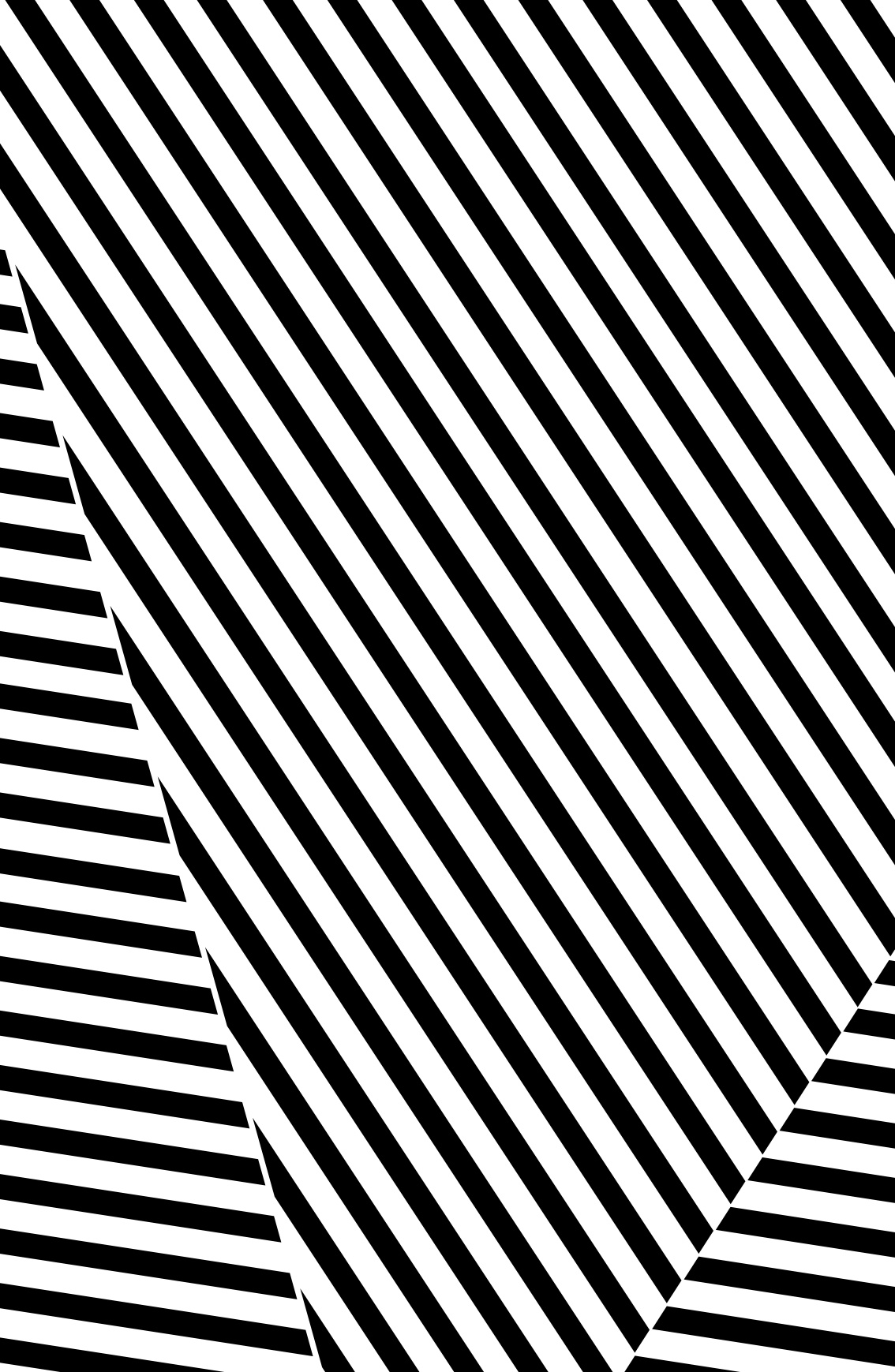
NE SAMO BERITE, UPORABITE!

V produkciji Akademije za gledališče, radio, film in televizijo Univerze v Ljubljani in v sodelovanju z Društvom vsestranskih literarnih ustvarjalcev predstavljamo novonastalo revijo ADEPT (adépt -a m (ê) knjiž. 1. kdor se uvaja v kako vedo). Z njenim izdajanjem si prizadevamo ponuditi možnost udeležbe v gledališkem diskurzu tistim piscem, ki te priložnosti nimajo in jih spodbuditi k bolj artikulirani refleksiji lastnega dela.

Prvo številko smo tako posvetili neuveljavljenim dramskih avtorjem, vendar se nismo zadovoljili zgolj z objavo. Primarnega pomena se nam zdi, da revija pridobi praktično razsežnost in ne služi zgolj nabiranju prahu. Bralne uprizoritve, ki spremljajo izdajo revije, nakazujejo večplastnost procesa nastajanja predstave in skušajo osvetliti pot besedila od dramatika do odra. Kar pomeni, da uprizoritve niso cilj same sebi, ampak so namenjene temu, da v izpeljavi celotnega procesa gledališke produkcije v povratni zanki vplivajo nazaj na njegov začetek. Avtorji s tem dobijo možnost spremljanja in sodelovanja pri vseh fazah procesa, pri čemer ta izkušnja potencialno spremeni odnos pisca do besedila. Tu je ključnega pomena forma revije, ki ne sledi klasičnim publikacijam, namenjenim linearnemu branju od začetka do konca, temveč besedilo jemlje kot orodje za izvedbo in spodbuja branje v razmerju do uprizoritve: torej ne samo berite, uporabite!

Status bralne uprizoritve je tako razširjen, saj jo jemljemo ne le kot korak do končnega izdelka, ampak kot samostojno formo, vredno raziskovanja. Ker se želimo izogniti umestitvi v specifični kulturni prostor ali institucijo, potekajo uprizoritve izdanih tekstov na različnih lokacijah. V naslednjih številkah bo revija kreirala podobno platformo, ki bo omogočala avtorjem vključitev v širok diapazon gledališkega ustvarjanja.

Nina Ramšak in Žan Žveplan

Varja Hrvatin

TAM, KJER NEKOČ STALA JE KATEDRALA

Kratka brezoblična drama v treh prizorih

PREDGOVOR

Konec je.

OSEBE:

IZGUBLJENA DUŠA

ŽIVEČI DUH

I.

Besede, ki se bodo pisale v naslednjih straneh, niso nastale na pokopališču, na smetišču, v podzemlju, v apokaliptični atmosferi. Besede je stkala Izgubljena duša na obličje zapuščene katedrale, ujete nekje na planoti med prepadi, katere lepote ni videl več nihče. Zaveda se, da so besede patetične in da nimajo veliko smisla, a jih raje zapiše, kot da ostane neslišana.

IZGUBLJENA DUŠA

Moje rojstvo oznanilo je beg. Rojena v svetu, kjer mojega doma ni. Beg je moj dom. Bežim že dvesto let, skrivam se v sencah za vogali, v mislih izrečenih besed. Izmuznem se v majhne koticke, kjer vlada samota in kjer lahko kraljujem jaz. Bitja srca ne poznam, moji koraki lebdiijo, nihče me ne sliši. Sem duh preteklosti in bodočnosti, današnjega dneva ne poznam. Kot meglica tujih življenj lebdim nad črno-belimi svetom, saj izbrisal je vse svoje barve. Želim vse, dobim vse. Izgubljam vse, nimam nič. Moja prtljaga so spomini drugih in moj prevoz je dvodimenzionalen. Na meni ni nič človeškega, ob rojstvu pozabili so mi dati ime. Kličejo me "Ženska duh", saj s svojo črnino zaznamuje m svoj prihod. Težko je ljubiti, ko svet se te boji.

Čeprav zavedajoč se, da ni nikogar, ki bi jo poslušal, nadaljuje. V daljavi opazi gmoto meglice, ki se premika v njeni smeri. Končno se opogumi.

IZGUBLJENA DUŠA

Pridi, pridi, čakam te.

Ko veter odpihne vso preostalo jesensko listje.

ŽIVEČI DUH Ne bodi nestrpna. Zate čas več ne obstaja. Jaz sem tisti, ki se mu mudi.

IZGUBLJENA DUŠA Meni ni več treba hiteti, moji dnevi nimajo ne začetka, ne konca.

ŽIVEČI DUH Torej dneva sploh ni.

IZGUBLJENA DUŠA Ko se odločim, da bo dan, mi sonce pomežikne. Ko zaželim si noči, mi pomaha luna.

ŽIVEČI DUHI Kako patetičen mora biti tisti, ki te je ustvaril.

IZGUBLJENA DUŠA Sama sem se ustvarila.

ŽIVEČI DUH In zdaj si izgubljena.

IZGUBLJENA DUŠA Vendar sem prosta.

ŽIVEČI DUH In brez okov in sanj in strahov.

IZGUBLJENA DUŠA Ko bi le vedel, kako je lepo.

ŽIVEČI DUH Vem, da je dolgočasno.

IZGUBLJENA DUŠA Kako? Saj nikoli nisi poskusil.

Živeči duh stopa po posušenih listih v upanju, da zakričijo.

IZGUBLJENA DUŠA Obljubil si.

ŽIVEČI DUH In ti si bila naivna.

IZGUBLJENA DUŠA Če ne prideš, ne moreva ostati skupaj.

ŽIVEČI DUH Saj sva skupaj. Tukaj. Zdaj.

IZGUBLJENA DUŠA Ampak tu je tako temačno in hladno in sivo in strašljivo.

ŽIVEČI DUH Meni je všeč.

IZGUBLJENA DUŠA Ne bom ostala tukaj in čakala nate vekomaj.

ŽIVEČI DUH Sama si se odločila.

IZGUBLJENA DUŠA Ti pa si ostal brez duše.

ŽIVEČI DUH Nehaj čutiti.

IZGUBLJENA DUŠA Nikoli. Nočem biti ti.

ŽIVEČI DUH Če ne čutim, kako te torej lahko ljubim?

IZGUBLJENA DUŠA Ne ljubiš, samo spominjaš se. Norec.

ŽIVEČI DUH In kaj je mogočnejšega od brezmejne ljubezni do življenja? Norost, ki te razlikuje od ostalih.

Norost, ki te spravlja v samico. In le to je nezavedna norost, ki jo lahko uživaš, dokler nekaj ne razplete tvojih sanj. Norec je lahko vsak, a le pravi norec svojo norost v sebi skriva. In ta privre na plano ob najsvetlejšem dnevu najtemnejše noči in hrepenenju po zvezdah. Pravi norci so tisti, ki ljubijo. Ljubezen je edina norost, ki izvira iz norosti same. Črke, besede, stavki, povedi, odstavki, poglavja ... S pravo norostjo lahko zgradiš krila in poletiš, z malo manj prave norosti pa le piješ in kadiš. Pravi norec izogiba se rimam in le absurd s prijateljstvom objema. Lepota in žalost te norosti pa sta, da vandra po svetu brez sorodne duše. V vsakem srcu drugačna norost bije in vsaka norost skriva se v naslednji zvezdi na nebu. Le kakšen norec mora biti še le luna!

Luna se neopazno pojavi na nebu, skoraj enake barve je kot nebo.

IZGUBLJENA DUŠA	Zaradi norosti sem tu. Zaradi te neumne opojne norosti, ki si jo povzročil ti.
ŽIVEČI DUH	Prisilili so me.
IZGUBLJENA DUŠA	Ti si se odločil.
ŽIVEČI DUH	Nisem imel izbire.
IZGUBLJENA DUŠA	Še zmeraj se mi lahko pridružiš.
ŽIVEČI DUH	Ti bi se lahko meni, zdaj ne moreš več.
IZGUBLJENA DUŠA	Odločila sva se skupaj.
ŽIVEČI DUH	Ti si se odločila namesto mene.
IZGUBLJENA DUŠA	In ti si pristal.
ŽIVEČI DUH	Ustrašil sem se.
IZGUBLJENA DUŠA	Strahopetec.

Katedrala odzvanja pozabljeno himno v ozadju.

ŽIVEČI DUH	Želel sem več. Želim si vsega. Nič ni narobe s tem.
-------------------	---

IZGUBLJENA DUŠA Življenje ti je dalo toliko in ti si se vseeno prodal.
ŽIVEČI DUH Raje prodal, kot obupal in priznal poraz.
IZGUBLJENA DUŠA Jaz sem zmagoslavje.
ŽIVEČI DUH Ne bodi no tako naivna.
IZGUBLJENA DUŠA Še celo življenje klečeplazil boš za ta umazan
uspeh, ki si ga tako želiš.
ŽIVEČI DUH Jaz sem sprejel tvojo željo.
IZGUBLJENA DUŠA Želja je sebičnost.
ŽIVEČI DUH Torej priznaš, da si sebična?
IZGUBLJENA DUŠA Najina želja je bila skupna.
ŽIVEČI DUH Pridružil se ti bom kasneje.
IZGUBLJENA DUŠA Moja duša je že izgubljena.
ŽIVEČI DUH Ko se vrnem, ne bo več.
IZGUBLJENA DUŠA In če se ne vrneš, le obvisim.

Z vsako repliko, z vsako besedo se duh in duša z majhnimi koraki oddaljujeta drug od drugega. Za njima ni ničesar, pred njima le drug.

ŽIVEČI DUH Poiskal te bom.
IZGUBLJENA DUŠA Vendar mene več ne bo.
ŽIVEČI DUH Morala bi biti skupaj.
IZGUBLJENA DUŠA Morala bi biti skupaj.
ŽIVEČI DUH Morala bi biti skupaj.
IZGUBLJENA DUŠA Tvoja duša bi rešila mojo in skupaj bi dozorela in
odšla tja, kjer sva bila ustvarjena.
ŽIVEČI DUH Ti si naju ustvarila, moraš poznati pot nazaj.
IZGUBLJENA DUŠA Ne brez tebe. Ne brez tebe. Ne brez tebe. Ne brez
tebe. Ne brez tebe. Ne brez tebe. Ne brez tebe.
Ne brez tebe. Ne brez tebe. Ne brez tebe. Ne brez
tebe. Ne brez tebe.

“Ne brez tebe” kot mantra odzvanja iz katedrale. Duša in duh sta vsak na svojem koncu planote, ki se z vseh strani končuje s prepadom. Živeči duh se zagleda proti Izgubljeni duši in počasi lebdi proti njej.

ŽIVEČI DUH

Ti si mi dala življenje.

II.

Duh in duša drug pred drugim stojita kot odsev drug drugega – kot bi med njima obstajalo nevidno zrcalo. Vsako gesto, ki jo naredi eden, ponovi drugi in tako se zrcalno dopolnjujeta v gibanju, ki skoraj spominja na ples.

IZGUBLJENA DUŠA

Vzeti si moraš to, kar sem ti dala, drugače se ne srečava več.

ŽIVEČI DUH

Ne morem.

IZGUBLJENA DUŠA

Tvoja šibkost je že prav smešno umazana.

ŽIVEČI DUH

Ne morem.

IZGUBLJENA DUŠA

Moraš!

ŽIVEČI DUH

Ne morem.

IZGUBLJENA DUŠA

Ubij se!

ŽIVEČI DUH

Ne morem.

IZGUBLJENA DUŠA

Pridruži se mi!

ŽIVEČI DUH

Ne morem.

IZGUBLJENA DUŠA

Ubogaj me!

ŽIVEČI DUH

Ne morem.

IZGUBLJENA DUŠA

Uslišaj me!

ŽIVEČI DUH

Ne morem.

IZGUBLJENA DUŠA

Zaupaj mi ...

ŽIVEČI DUH

Torej pojdem s teboj.

IZGUBLJENA DUŠA

Res? Čudovito. Samo primi mojo dlan in bova izpuhtela skupaj. Nič ne bo bolelo, nič ne boš več čutil. Ponovno se boš rodil s še lepšo dušo.

ŽIVEČI DUH

Ampak mislil sem, da si se zaljubila v mojo dušo, ne v moje telo?

IZGUBLJENA DUŠA

Telo je le še privid, resnična lepota podobe skriva se v duši. Ta bo nova, prerojena, nedotaknjena. Čisto tvoja in čisto moja – duša brez telesa.

ŽIVEČI DUH

Torej pojdem s teboj. Ne bojim se več.

Duh in duša združita tista dva uda, ki še najbolj spominjata na dlani. Pripravljena na izpuhtenje.

ŽIVEČI DUH

Še malo pa bo konec.

IZGUBLJENA DUŠA

A čutiš?

ŽIVEČI DUH

Bliža se.

IZGUBLJENA DUŠA

A vidiš?

ŽIVEČI DUH

Obraz mi vre od propada.

IZGUBLJENA DUŠA

A slišiš?

ŽIVEČI DUH

Ušesa razpirajo se mi v neskončno globino.

IZGUBLJENA DUŠA

A misliš?

ŽIVEČI DUH

Pijavke izsesavajo mi rdečo nit iz sanj.

IZGUBLJENA DUŠA

A razumeš?

ŽIVEČI DUH

Delirij razpleta se z mojimi prsti.

IZGUBLJENA DUŠA

A veš?

ŽIVEČI DUH

Spomin nasaja mi roge.

IZGUBLJENA DUŠA

A želiš?

ŽIVEČI DUH

S stopali ne morem se več dotakniti tal.

IZGUBLJENA DUŠA

A jočeš?

ŽIVEČI DUH

Zenice imam izsušene od bolečine.

IZGUBLJENA DUŠA

A živiš?

ŽIVEČI DUH

Utapljam se v vlažni rdeči prsti.

IZGUBLJENA DUŠA

A sanjaš?

ŽIVEČI DUH

Praskam z nohti po globinah svojih misli.

IZGUBLJENA DUŠA

A greš?

ŽIVEČI DUH

Nimam več kril, odpadlo je jesensko listje.

IZGUBLJENA DUŠA

A govoriš?

ŽIVEČI DUH

Glasba nereda preglasila je moje abecede.

IZGUBLJENA DUŠA

A pogrešaš?

ŽIVEČI DUH

Slepota osivela je moje mavrice.

IZGUBLJENA DUŠA

A hrepeniš?

ŽIVEČI DUH

Ja, po življenju.

Živeči duh sunkovito izpusti dlan in jo ponosno vzame nazaj k sebi. Izgubljena duša začne siveti. Z vsakim trenutkom je odtenek svetlejša. In še svetlejša in še svetlejša.

IZGUBLJENA DUŠA

Kaj pomeni podoba?
 To, kar vidiš v zrcalu?
 To, kar vidijo drugi?
 To, kar želiš videti?
 To, kar drugi želijo videti?
 To, kar je lepo. To, kar je naravno.
 To, kar je pravilno.
 To, kar je človeško.
 To, kar je čisto.
 To, kar je nedotaknjeno.
 To, kar je nedolžno.
 To, kar je duša.
 To, kar je maska.
 To, kar je obraz.
 To, kar je srce.
 To, kar je telo.
 To, kar je privid.
 To, kar je resnica.
 To, kar je iluzija.
 To, kar je življenje.
 To, kar je sen.
 To, kar je želja.
 To, kar je dejstvo.
 To, kar je upanje.
 To, kar je slika.
 To, kar je svet.
 To, kar je pogled.
 To, kar je izgled.
 To nisem jaz.

Izgubljena duša je zdaj nevidne barve.

ŽIVEČI DUH

S pogledom naznanjaš svetu, da si sama. Kričiš na pomoč, a te nihče ne sliši. Glas imaš kot počen porcelan. Čakaš, da nekdo opazi tvojo samoto in utesnjenost v prsih, a za svet ne obstajaš. Čeprav sem tako blizu, je med nama nevidna meja. Ne govorim več tvojega jezika, ne berem več tvoje abecede, ne razumem več tvojih sanj, ne slišim več tvojega joka in ne vidim več tvojih misli. Na tej majhni planoti stojita dva nezdružljiva sveta. Meja je tako neopazna in prosojna, a tako velika in mogočna. Kot ta katedrala. Tisti, ki govorijo tvoj jezik, se te bojijo. Tisti, ki berejo tvojo abecedo, te prezirajo. Tisti, ki razumejo tvoje sanje, te zatirajo. Tisti, ki slišijo tvoj jok, te pretepajo. Tisti, ki vidijo tvoje misli, te spoštujejo. Ti si kraljica tega okrutnega sveta. Odeta v plašč nevidnosti zdaj odhajaš na obisk k pozabljenim.

Živeči duh zajoče dim. Joče in joče dim, da poiskal bi obličje Izgubljene duše. Planota prav tako sivi. Z vsakim trenutkom je odtenek svetlejša. In še svetlejša in še svetlejša. Nato se ustavi.

|||.

Siva belina pogoltne Živečega duha, ki še zmeraj hlasta za ostanki Izgubljene duše. Skoraj je brez sape, glasu, toplote, zavesti.

ŽIVEČI DUH

Čakaj name, morbidnost ne bo te rešila, morda le ublažila ta neskončni padec. Ko zaobjel te bo nasmeh, razumela boš čudež življenja. Ko dotaknil se te bo iskren pogled, slišala boš besede odrešitve. Čakaj name. Osamljenost ne bo ti pomagala, morda le zamotila te nerazložljive misli. Ko osvetilo te bo jutranje sonce, prejela boš dar razsvetljenja. Ko zmočil te bo jok sreče, spomnila se boš svojih otroških sanj. Čakaj

name. Ko uzreš mojo podobo v svojem zrcalu,
 uvidela boš laž moje obljube. Ne čakaj name, tudi
 jaz sem te izdal.

*Pred njo izginja gmota meglice, ki se premika v nasprotni smeri. Končno se
 opogumi. Čeprav zavedajoč se, da ni nikogar, ki bi jo poslušal, nadaljuje.*

IZGUBLJENA DUŠA Pustil si me samo, tam kjer nisem govorila jezika,
 brala besed in slišala glasbe. Pustil si me samo,
 tam, kjer nisem bila Izgubljena duša, tujka,
 čakajoč nate. V kraljestvu, kjer sonce ni svetilo, v
 mestu, kjer luči so spale, v hiši, kjer tišina bila je
 zvok ljudi.

Prižge nagrobno svečo, saj pri roki nima drugačne.

Ti želiš si večno slavo, jaz zgolj to, da nekdo bi
 me prebral.

*Sliši se globoko hripavo dihanje, ki ga prekine zvon katedrale. Udari dvanajstkrat,
 verjetno je ura poldne ali polnoč. Zdaj dihanje postaja čedalje čistejše, mirnejše.
 Zliže se z zvokom okolice. Veter upihne svečo.*

Ona govori z duhovi,
 on slika njihove kričeče duše.

Pokopališče je njun dom.

Ta smrtna tišina
 in šumenje bolečine
 sta njuna spremljava.

Vse, kar potrebujeta,
 so ti ostanki barv življenja
 in zvon katedrale,

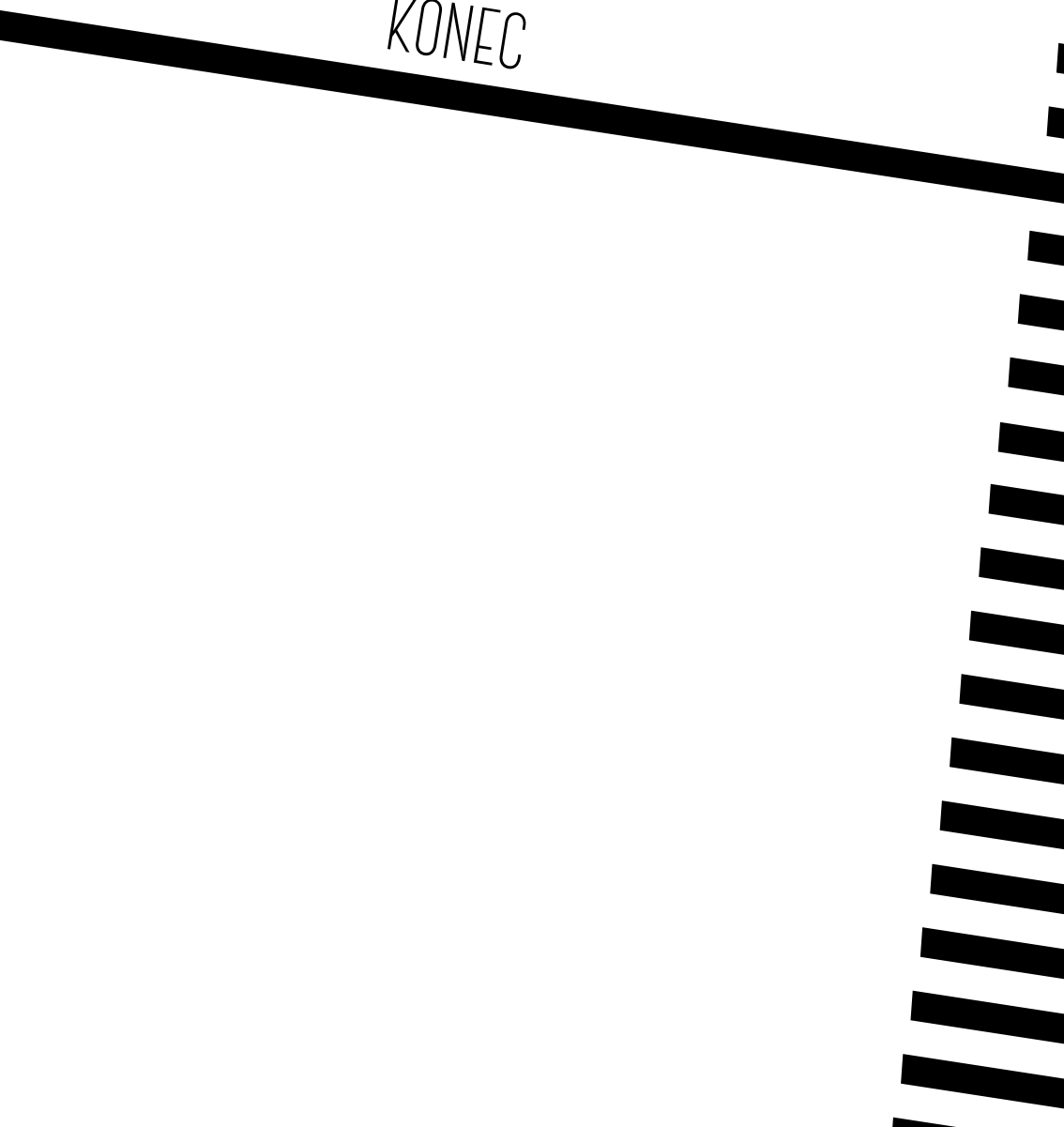
ki opominja ju na naslednji vdih.

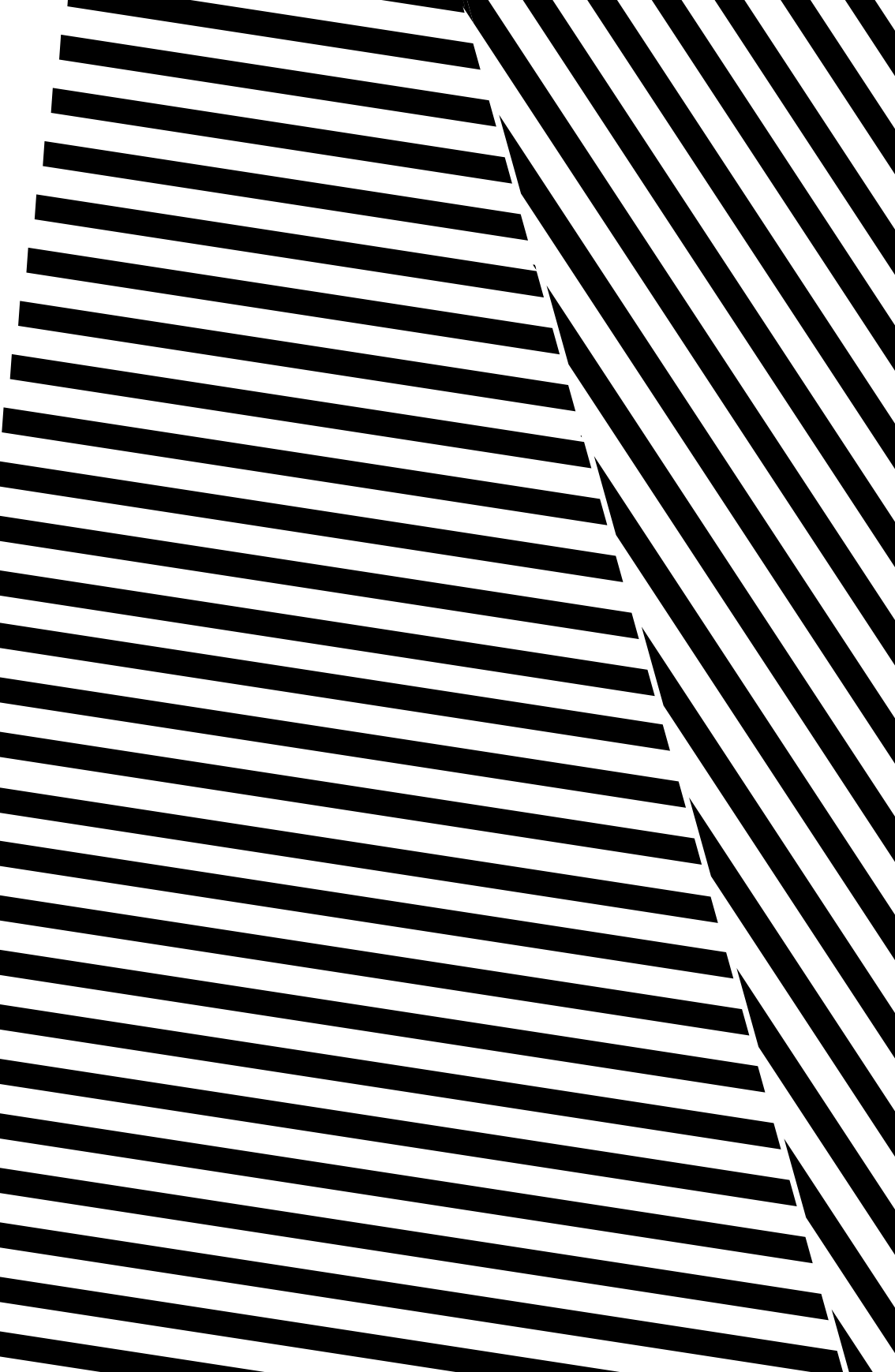
Tu sta edina, ki morata dihati.

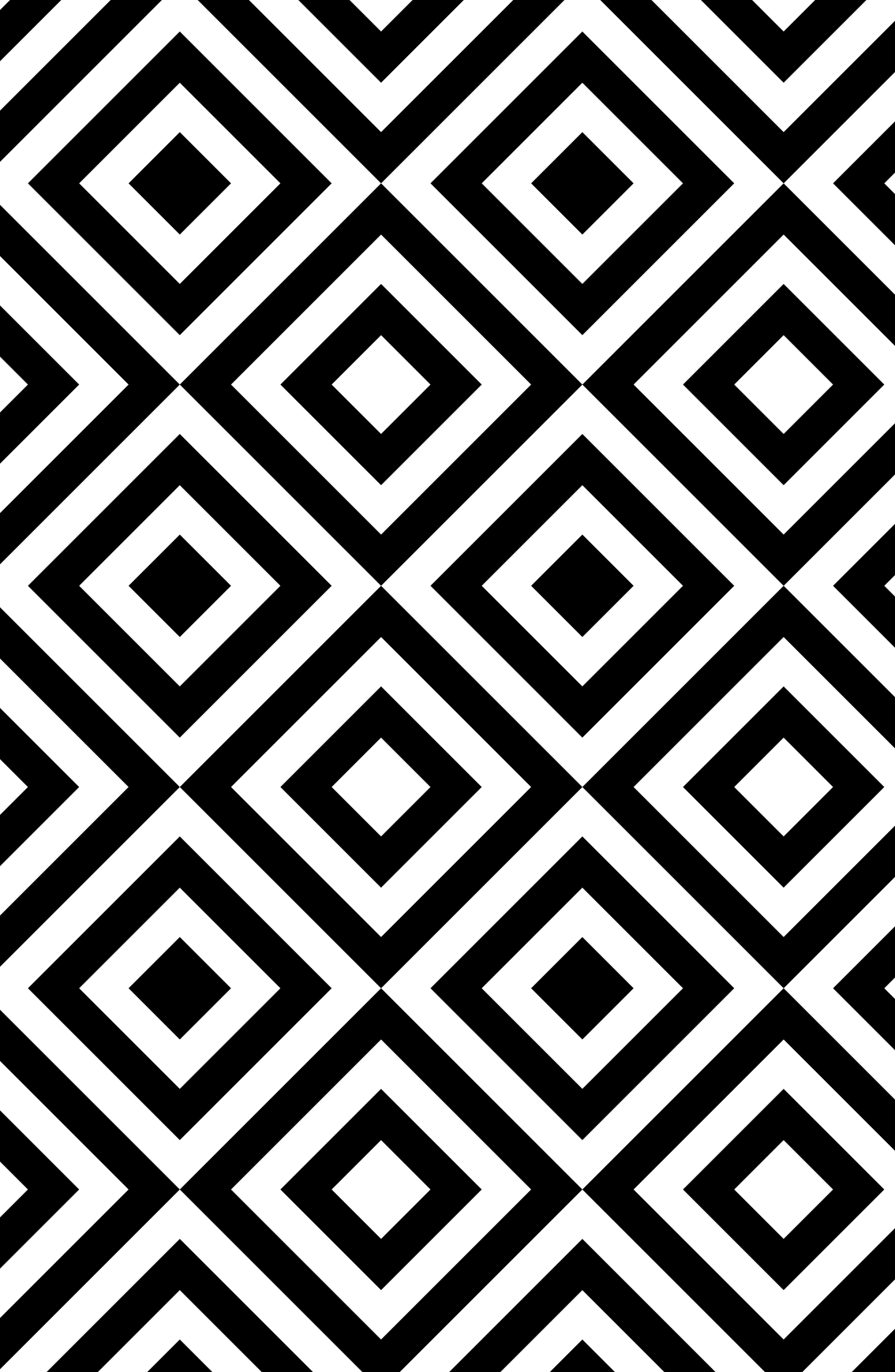
Obzidje zaustavlja urbanost,
ki želi zažreti se v njuni telesi
in kot demon zasesti
še edini preostanek čiste nedolžnosti.
Ljubila se bosta do konca časa,
samo tako lahko preživita.

Katedrala začne rasti v nebo, je čedalje večja in mogočnejša, prevelika za ta svet. Ko se še komaj dotika tal, krčevito povleče korenine iz tal, ki sinhrono poletijo v nebo kot brezglave lovke. Zraven tega prostora, ki ni pokopališče, ostane ogromna luknja in v ozadju ne sliši se nobenega zvoka več.

KONEC

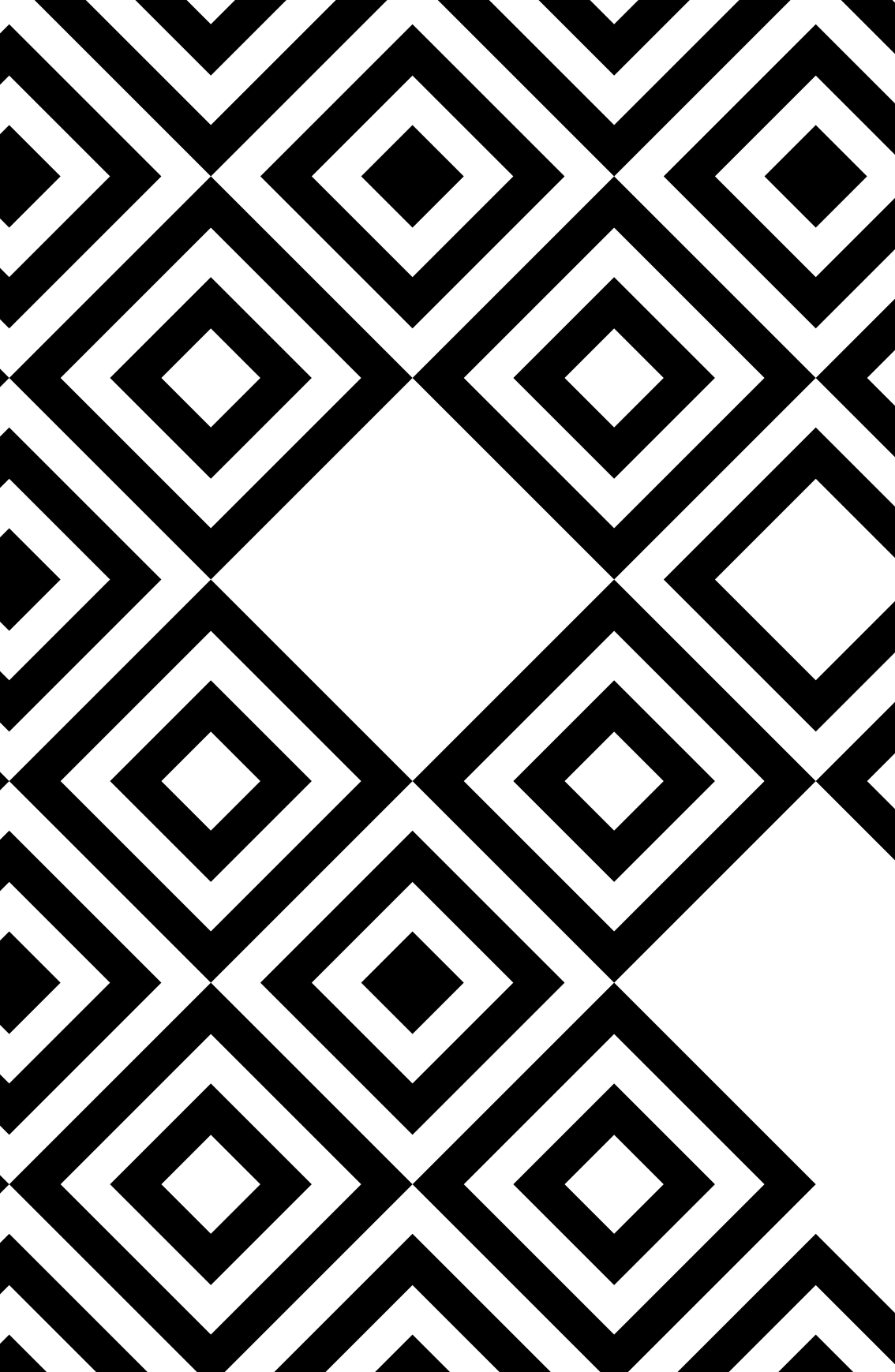

Jan Krmelj

SAIT'S

Odlomek

PREDGOVOR

Eugenio Barba neke interpretira načeloma neprevedljivo besedo sats kot »impulz dejanja, ki ostaja neznanka in lahko krene v katerokoli smer«.

Odlomek dramskega teksta, ki se sooča s stanjem gledališča kot tistega vmesnega prostora, ki razpira takó življenje, kot tudi njegovo bipolarno pozicijo, zariše prehod iz skoraj banalne konkretnosti – preko poskusa nekega preseganja – v postopno vzpostavljanje odrske realnosti. Oživljanje neživega in interveniranje v nemogoče. – Nobena določitev ni stalna, a vsaka določitev ima konsekvence: nedoločljivi liki prevzemajo svoje osebnosti skozi soočanje odnosov, ki so tam pred njihovo identiteto; prevzemajo identiteto na podlagi odnosa do edine stalne točke: Predmeta.

Neskončne situacije se tukaj strnejo v odrsko podobo, ki zaustavlja »refleksno« odzivanje zavesti in izpostavljajo bistvo te gledališke geste: krotitev (vsakršne) agresije; izostritev šuma v molku.

OSEBE:

najprej

A, B, C, D;

nato

1, 2, 3, 4;

nazadnje

Matija, Sena, Paul, Enij

PROSTOR:

(vsakokratni) **tukaj.**

PRELUDIJ

Na odru bela miza, na kateri gori ogenj. Levo viseča bela okrogla luč, madežna. Morda kje brli kakšna žuželka ali metulj. A, B, C vstopijo hkrati z občinstvom in sedejo mednje.

4 spremlja ljudi, ki vstopajo v dvorano, ostaja v prostoru avditorija. Proti koncu svojega besedila – torej tik pred prekinitvijo – se vzpne na oder.

Nocoj na mojo mizo ne sede nobena žuželka. Čeravno je miza bela in čeravno je okno odprto. Čeravno sonce zunaj udriha kože vseh barv pod pravim kotom in čeravno je široka noč.

Premolk.

Nekoč sem umoril žuželko, ki je pristopila k moji, tako odprti odsotnosti. Pisal sem neko – menda je bilo pismo, kaj pa naj rečem; postavila se je na sveže črnilo in s konico pisala sem jo ... (*Ponazori z gesto.*) ... preprosto ...

Ubija me, ta moč. Ta moč, kadarkoli zdrobiti neko navidez šibkejše bitje. Prilaščati si neka življenja, ti ... ti neuspehi maščevanja lastne možnosti storiti karkoli. Človeška agresija me straši, fascinira me. Ta nenehna možnost vplivati. Ta sadizem pozicije. Sadizem opazovanja. Ta fikcija, ki jo vzpostavljamo. – Ne, oprostite, to ni bilo mišljeno kot nagovor ali iztočnica. To je razvlečena drža pričakovanja, ki jo mestoma uveljavljamo in v kateri sedaj vztrajam. Govoril sem; agresija. Ta komunikacija, ki ne odobrava, ki napada, ki je človeku tako samoumevna, tako samodejna ... ki je sam ne zmorem, ki bi jo zmožel, pa me strah pred spremembo te odprte drže v tisto, drugo držo, tako zelo plaši. V kosti mi naseli metulje, ki se hranijo z menoj. Pneumatičnost ... Podoba je čudovita, ampak uničuje ...

In prav iz te agonije kosti se porodi želja po tem, da človek rani ... Samoumevnosti, kot so poniževanje, sarkazem, izločanje, primerjanje, zanikanje, zapostavljanje ... me v tem trenutku zabodejo prav enako, kot zabode kovinska konica pisala trup tiste žuželke. Zabode in potolče me to latentno nasilje, ki ga vsebujemo; ki ga lahko, če ne drugače ...

Ne, da ne boste mislili, to ni tako nepomembno, da ne bi bilo vredno izjavljanja. Sploh ne. Govorim samo o detajlu, ki vznikne, se izpljune. Ko pa se ta rak metastatično razraste, ko se širi – ko se razširi v vojno, v genocid; četudi zgolj genocid misli ali genocid neke ideje. Seveda pa živi ljudje ...

Vstopi A, ki nadene 4 masko, ga podre na tla, pretepe, odvleče z odra.

ABSTRAKTNI DEL

(Poskus nekega preseganja)

*(x) Prostor ostane za hip prazen in v tišini. Vstopi tih zvok utripanja. **B** se približa mizi in postoji ob njej. V rokah drži rdeč balon na beli vrvici. **A** se ji približa kmalu za tem. Postoji za njenim hrbtom.*

B

Kdo vstopa?

A

Izstopi ritem. Vstopi ga. Zakaj ne zapustiš širokih vrat prostora?

B

Zakaj čakamo? Zakaj čakamo na prvo spregovorjeno besedo?

A *ponavlja*

Izstopi ritem ... vstopi ga ...

B

Vaša podaljšana tkiva, drobovje, okostje, ožilje vaših možganov se usidra plitko v moji prepereli koži. (*Odmik.*)

Kakšni koži? Zakaj »moji«? –

A

To ni izgubljanje prostora. (*Med občinstvo.*) Izvolite. Izvolite roko. Prejmite mojo roko. Sprejemate moje besede, zakaj ne bi še roke? (*Premor, ustavitev, opominjajoče.*)

To ni izgubljanje prostora.

B

... vaja v odhajanju ...

A

Prav mogoče, da, bi rekel, vaja v odhajanju. Vstopite, prosim, dobrodošli, pozdravljeni, notranjost vas zajame, vaše lastno spojno telo vas omreži, zamejitev, približek, skoraj točka, skoraj ...

B *polije ogenj z vedrom vode; luči ugasnejo. Nato postopna vrnitev luči. **B** obrne mizo; na njeno spodnjo stran v sredini pritrdi balon.*

A

Sprememba vas zajame, izpuhtevanje, izpuhtevanje še v očeh fiktivnosti, v pesti, ki jo stiskam, kjer je zgoščeno vse zapisano, latenten besednjak mojega telesa, lika ... kar zapišejo, izrečejo, otrok, stebrišče, stožec gibanja, golota, šahovnica, mož, ženka, korenine, micelij, vso podkožje, polno neizpolnjenih gob, zavedanje, milijoni rojstev, ki se vsakodnevno kopičijo v mojem telesu ... kako jih reka izlije, kako pozabljam in izgubljam ime, kako smo zgoščeni v tej nenehni maternici stopnjevanja zrelosti ... Oprostite, oprosti, telo je zdaj nadvse nevzdržno, govorica si vzpostavlja avtonomno živčevje zunaj mene ...

B

... šele začetek je ...

A se za hip ustavi. Vse bolj intenzivno.

... vselej je šele začetek in to prebada sivino ozračja mojih možganov, to deblo, to dno, to roko, to barvo, ki pokriva pojem roke, kar me govori, misliš, ti misliš, da se bo sedaj že moral izpustiti? ... Vendar to ni, kar ostane, to so nakopičeni impulzi vseh koncev, vseh neobstoječih koncev, ki so izstop –

Se zgrudi. Preostane zvok utripanja.

B ga posuje z moko. Prične igrati, sede nanj, glasba, si nadene konjsko glavo.

(γ) *Vstopi C.*

C

Kjer je ta glas jasen, vstopi drugi glas pošten: in izmik enakega telesa zaznamuje enako telo v razcvetanje. Ne verjamete takšnim prepletom v stvareh?

B preneha, sname masko.

V mislih?

C

V sinapsah? – Kako odgovori začetek koncu? So strt ...

A plane pokonci.

Prekiniti te moram. Jočem, ker ne morem govoriti. Ker je na vsakem mestu krotjenja zavesti prostor isti (...). – Ste začutili utripanje jezika med telesi? Ti naj dopuščam besedo?

B

Zanemarjajo nas. Besede nas zanemarjajo in ne čutijo te vezi, te vezi med nami ... te pripojitve teles na isti izvor zavesti.

A

Se zato čutimo?

C

Te pripovedi izgubljajo pripoved.

A

Se motiva, ko govoriva zgolj svojo jezikovno zavest?

C

Vstopiti bi moral dialog. Ne zmoreta dialoga. Preprosto ne zmoremo preplesti črt.

B medtem

Tako hropejo drozgi med stebri napeljav ...

A

Zakaj čakamo? Zakaj čakamo na prvo spregovorjeno besedo?

C

Kot se morilec po umoru vrača na kraj umora, tako menda govorijo ljudje – tako prihajam sem, na oder.

B

Resnično? Pa si koga umoril?

C

Umoril sem sebe, tukaj, na odru in vračam se na pogorišče.

Smeh.

||

VSTOP PREDMETA

(x) 4 se vrne, v rokah noseč Predmet. Ta je lahko bel kubus, žareče čisto bel, ali kakšen drug bel predmet z obliko in velikostjo, ki omogoča to, da se ga podrži v naročju. Vsekakor pa mora biti predmet votel in dajati občutek neoznačenosti, sugestivnosti, ki lahko vodi asociativno pot kamorkoli.

4

Želim, da govorimo zelo oprijemljivo. Pozabite prostore, kjer vas ni. Stvari se ponavljajo in vsaka doba si lahko misli, da je zadnja, da so sedaj stvari pa res dosegle skrajno mejo. Da bi korak naprej in še večja drznost nekakšnega uma končala vse dosedanje blagostanje. Vsaka stopnja človekovega življenja je njegova najpomembnejša. Ker je samo zdaj.

Ker je preteklo in prihodnje naboj kolektivne shizofrenije. In ti elektronski, virtualni prenosi človeških misli ter življenj – jo zgolj stopnjujejo, pospešijo. Sicer nič novega pod tem visečim mečem. Konjska griva nič manj čudovita. Človeško tkivo nič drugačno: le hitreje spremenljivo in odprto. Prav nobene spremembe. Zgolj število nas, neimenljivih ljudi, se razteguje in to prikaže dogodke v večji usodnosti. Človek pride. Človek naredi. Človek odide. Prav nič se ne premika.

Premolk.

In to, čemur rečemo kultura, ekonomija ... vse je zgolj perverzen razpoteg preprostega začetka in konca v razgibano krivuljo. Vendarle pa ostajata začetek in konec – vstop in izstop – nespremenjena. Tisto, kar je zmes, je to, kar doživljamo.

Zgolj perspektiva se približa. Podrobnosti življenja v polžji hišici prav enako jasne in dinamične, če bi se jim lahko približali na vsetelesni ravni. Vendar se zavoljo povsem banalne razvitosti ne moremo. Ne razločimo posameznega polža. Kot polž ne loči posameznega človeka, ker jih je toliko, ki se v gozdovih in travnikih bodisi ubijajo, bodisi skrivajo, bodisi pobijajo njih, polže; bodisi se ljubijo in puščajo zraven polže sluzi svoje seme in telesne sokove. Ti sledovi so enakovredni. Kot so besede enakovredne kateremu koli zvoku. To niso podatki ... to niso podatki, to ni spoznanje ... to je ... to ni, to je zgolj del te iste omejenosti. To ni odmik od antropocentrizma, to je njegovo jedro ...

Premolk.

Seveda, kaj bi naj to pomenilo? Zakaj zlorablja delež snega, šalim se, oprostite – »snežni delež«, to je druga, čudovita zgodba. Delež fiktivne vrednosti papirja, ki zagotavlja tem telesom sedež, prostor, mesto, ime ... Prosim, želim, da govorimo oprijemljivo. Pozabite prostore, kjer vas ni.

4 ohranja Predmet tesno v svojem naročju.

(v) **1 in 3 ponovno podreta 4 na tla, ga obarvata – 4 je telo nenehnega izločanja. Znova se oddaljita. 4 postopoma vstane in se prične približevati nekakšnemu nosilcu (vrtljivemu stolu v manjših dimenzijah?), prilagojenemu temu, da se Predmet nanj odloži in pritrdi.**

1

Ne, to si dojel povsem narobe. Aplicirati se moramo na zakonitosti prostora in odnosov.

2

Čutim, čutim svoje telo, kako na konjesivi niti binglja nad magnetnim poljem želje dialoga.

4

Postati moramo oprijemljivi. Nad nikomer se ne bom jezil. Tudi jaz ...

1

Kdo ruši to nedoločljivost predmetov ... In zakaj si to prav ti, zakaj prav ti prinašaš te opredmetene besede v ta neoznačen prostor? Zakaj označbe?

2

Ali tudi vi čutite sočasnost razpadanja vaših resničnosti pred tem trenutkom in izgrajevanja prihodnosti, ki človeka privlači; kot nostalgija?

3 v razdalji.

Nostalgija prihodnosti ne obstaja.

Luč na Predmetu se okrepi.

4

Sem nismo prišli brez razloga ne mi in ne ta množica obrazov iz polteme. Vendar pa sam ne vem nič več kot vi ali oni. V roke sem prejel ta Predmet in bil poslan do vrat tega prostora. Nihče mi ni dodelil imena. Nihče mi ni dodelil zgodbe ali smeri.

3 odsekano. Medtem se 2 približuje Predmetu. Složno z njenim približevanjem se 4 oddalji.

Zanikam. Zanikam določenost. Menim, da lahko kadarkoli zapustim ta prostor in da to ne bo imelo nikakršne posledice. Moje telo je podano sem, v sedanjik, brez preteklosti ali prihodnosti. Točka, ki jo naseljujem, me ohranja in mi dopušča glas. Moja čustva tukaj so zgolj moj jezik. Moja čustva se nahajajo v mojem jeziku. Nikakršnih vezi ni med njimi. *Smo vsakršna vez.*

2 pri Predmetu.

Ti ne veš, ti se še nisi približal, nisi dotaknil ...

3

Kako pa veš, česa sem se ali se nisem dotaknil! Kako ti misliš, da sem takrat ...

Umolkne. Začuden – pokazal je proti Predmetu.

2 *zadovoljno.*

Izrekel si jo ...

3

Kaj!?

2 *zapoje, veselo, nekoliko infantilno.*

Izrekel si jo ...

3 *molči.*

2

Izrekel si jo. Izrekel si to besedo. Imaš jo.

3

Kaj imam?

2 *nekoliko infantilno.*

Imaš jo, imaš preteklost. Imaš spomin. Določen si.

3 *se sesede.*

2 *se povsem narahlo dotika Predmeta z blazinicami prstov.*

1 *se približuje 2, vendar ostaja v razdalji za njenim hrbtom.*

3 *na tleh.*

Ne morem, ne morem sprejeti neke preteklosti, lahko ...

4

Lahko se potrudiš, zavoljo ...

3

Lahko jo sprejemem kot neko fiktivno moč z realnimi učinki.

2 *zamaknjena, v bližini Predmeta.*

Lahko se nežno dotakneš metuljastih kril in vendar ga ubiješ, ubiješ ga ...

3

Nikogar ne ubijem! Moja moč je v tej razdalji. Toda ne morem sprejeti neke tuje preteklosti. Četudi je tujstvo pogoj ...

4

Kaj pa tvoja preteklost?

3

Ni preteklosti, ki bi bila ... moja ... ničesar si ne lastim ... zato sem tudi
(Pokaže na 2, umolkne. 1 in 2 popolnoma negibna. 4 se zasmije.) ...

4 *smejé.*

Znova ...

3

Ali je res, da jo skušam določiti?

4

Določiti skušaš njo in njo skozi sebe. Določiti vse to kot nekaj oprijemljivega.

3

Ne morem ...

1 se približa 2 in jo prične božati po ramenu, objame jo. 3 plane pokonci, proti njima; s skrajno silo odrine 1, da ta pade po tleh. 2 zgrožena, osupla; 4 v distanci. 3 se prične odmikati, začudeno zgrožen nad svojim dejanjem.

3 *pojasnjujoč, zbegano.*

To ... ne more se je kar tako ... saj je vendar ...

4 *skoraj že sadistično zadovoljno.*

No?

3

Saj je ... saj sva ... vendarle jo ... saj ...

4 *navdušeno.*

Opredeljuješ se! Zaznavaš čustvene vezi. V tebi so naseljene čustvene vezi! V odnose vstopaš. Čustva poseduješ, izražaš in sprejemaš. Tuje storiš lastno. Skozi vse čutnice svojega telesa se presnavljaš in spreminjaš. V tem ni nič nenavadnega. To sem napovedal. To se je moralo zgoditi.

2 *zgroženo.*

Saj vendar ne moreš ... ne more ga kar tako ... on je vendar ... saj sva ... ti ne veš, ti nimaš ... (*Spusti se na tla in objema 1, mu potihlo prigovarja in pomaga vstati.*)

3 *kakor da je sedaj že sprejel to svoje dejanje; znova se zažene proti 1 in 2, vendar ga 4 tokrat ustavi, zadrži.*

4

Prosim ... Naučiti se moraš usmerjati svojo vsebino.

3 *nebojčno.*

Kako naj ...

4

Postopoma prični spoznavati prostor. Spoznaj predmete. Seciraj odnose. Spoznaj način svojih odzivov. Dotikaj se. Sprašuj. Samo vprašanja imaš na jeziku. Samo vprašanja lahko vzpostavimo odnos s *tukaj*.

3

Naj bi ...?

Se negotovo približa Predmetu; dotakne se ga. V hipu postane besen, se obrne proti 1 in 2.

Ali sta ...? (*Izmenično pogleduje vse prisotne.*) Zakaj si ...? Saj vendar ... (*proti 2*)
Saj si vendar obljubila? ... si obljubila ...? ... meni? ... komu?

3 se zgrudi, vendar takoj spet plane pokonci in z vso silo zabriše Predmet čez ves oder. Znova se sesede, zakoplje obraz v dlani.

2 plane proti Predmetu, ga pobere, boža, položi v naročje, ziblje in ljubkuje kakor otroka – dojenčka. 1 ji počasi sledi in pogleduje proti 3, oprezno; vendar se zanj ne meni. Daljša tišina, 2 kleči in pestuje Predmet, 1 jo objema. 3 prične tiho hlipati. 4 stoji v ospredju odra – ob steni – in opazuje celotno pozicijo – oder in tudi avditorij.

4

Popolna tišina situacije. A si nismo ... a si nismo prav tega želeli? Ona v tistem trenutku spomina je ostala ona ... v tistem trenutku spomin. Vsak trenutek v preteklosti živi znotraj samega sebe. Sedanjost je neizogibno ločena in sedanjost je enakovredna. Ko se od nekoga poslovimo, se poslovimo zgolj od trenutka poslavljanja. Vsi trenutki pred in po tem ostanejo nedotaknjeni.

Navidezni trenutki izmenjav med nami ostajajo v prostoru med nami. Odnos je zgolj naključno ali usodno srečanje. Spomin ... Spomin je zelo fizična sled, je kačja vijuga v popolnoma belem pesku ... način gub v možganih ... in sonce ga ... kopiči se, tukaj, v naših možganih, kot zrak ... kot zrak za ... (*Premolk.*)

3 vstane; osuplo vzvišeno.

Toda nikjer ni prostora za fiktivno nostalgijo nekega lika, ki sem ga naseljeval. Tukaj moram prevzemati nove zgodbe in moja življenja potekajo z zamikom. Zunaj tega prostora moram nadaljevati tisto svojo podano zgodbo. Vmesnega prostora zame ni. Vsako zavetje pred obema je preveč boleče, da bi ga preživel. Pa saj ne gre za to, ne gre za preživetje. Gre za moč neke nostalgije. Nenehno vračanje dogodkov, ki jim rečemo spomin ... sprotna pretvorba vsakega trenutka v spominsko sled s travmatično strukturo ...

4

Toda ti ...

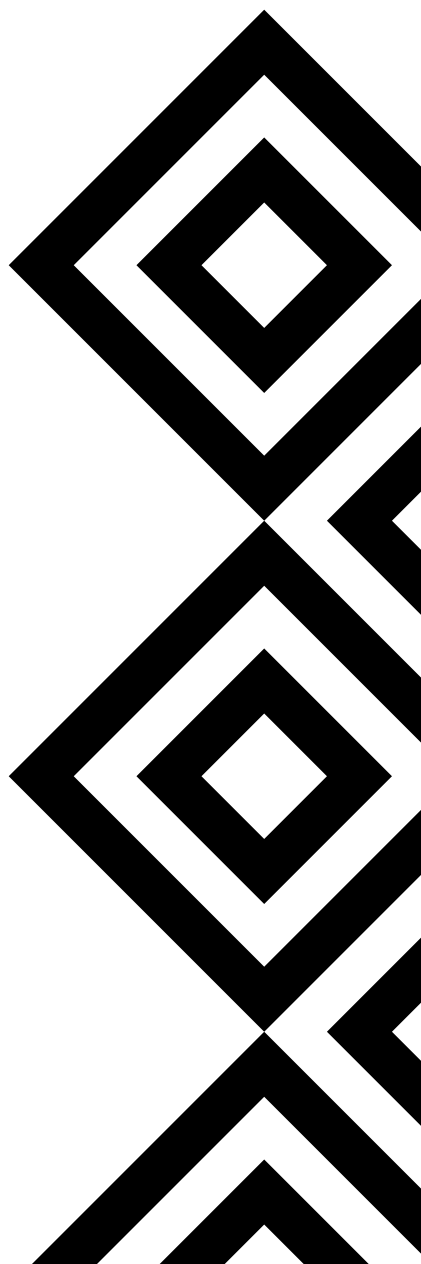
3 *ustane, v odhodu proti vratom dvorane. Zapusti dvorano, vrata pusti odprta.*

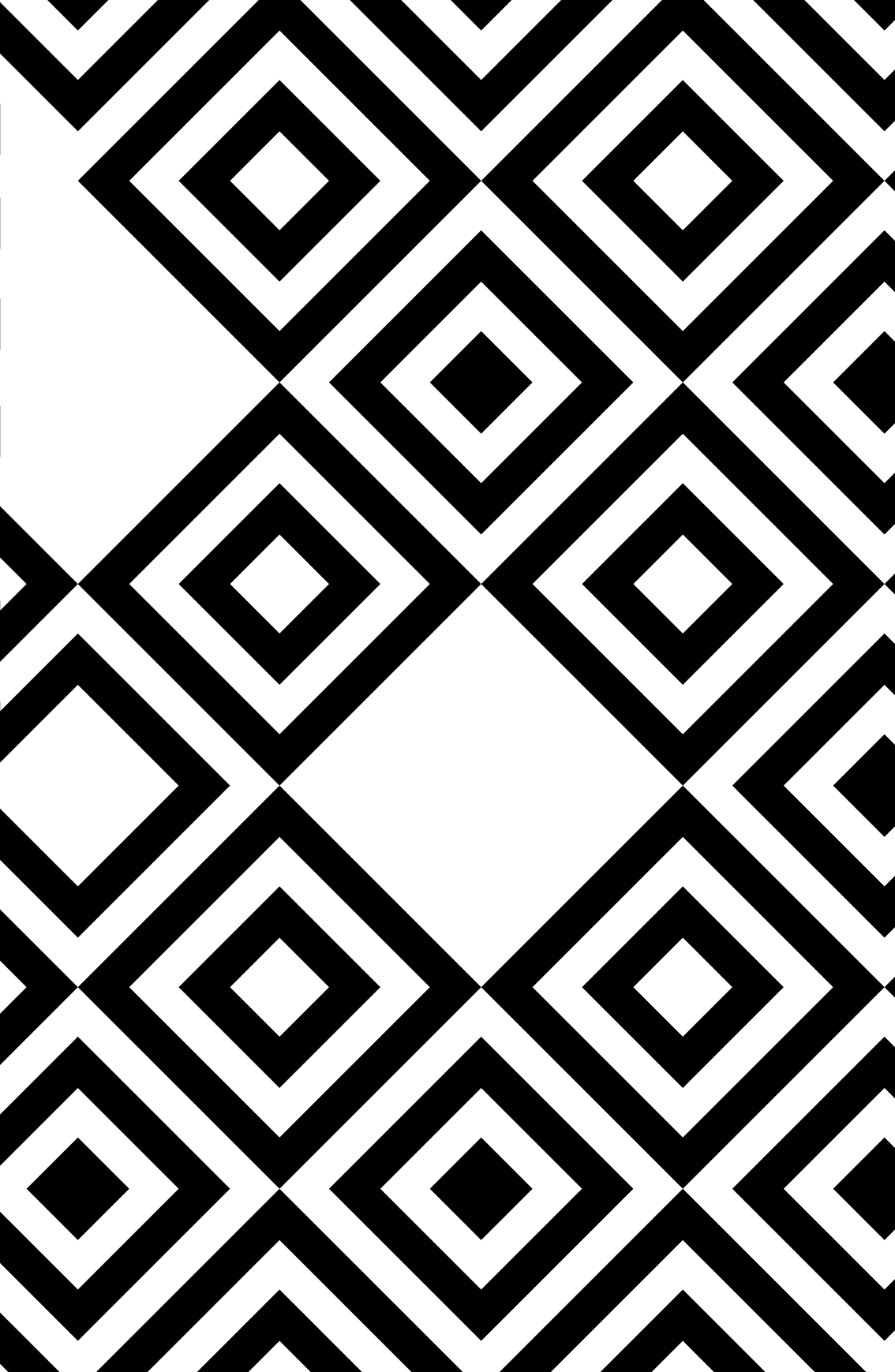
Ne zmorem več biti prevodnik in zgolj vnašati, izločati, presnavljati. Prostor v prostoru, ki troši, kar ga obdaja. Nekakšna paradigma uporabnosti tega, da oči so. (*Že pri vratih kliče.*)

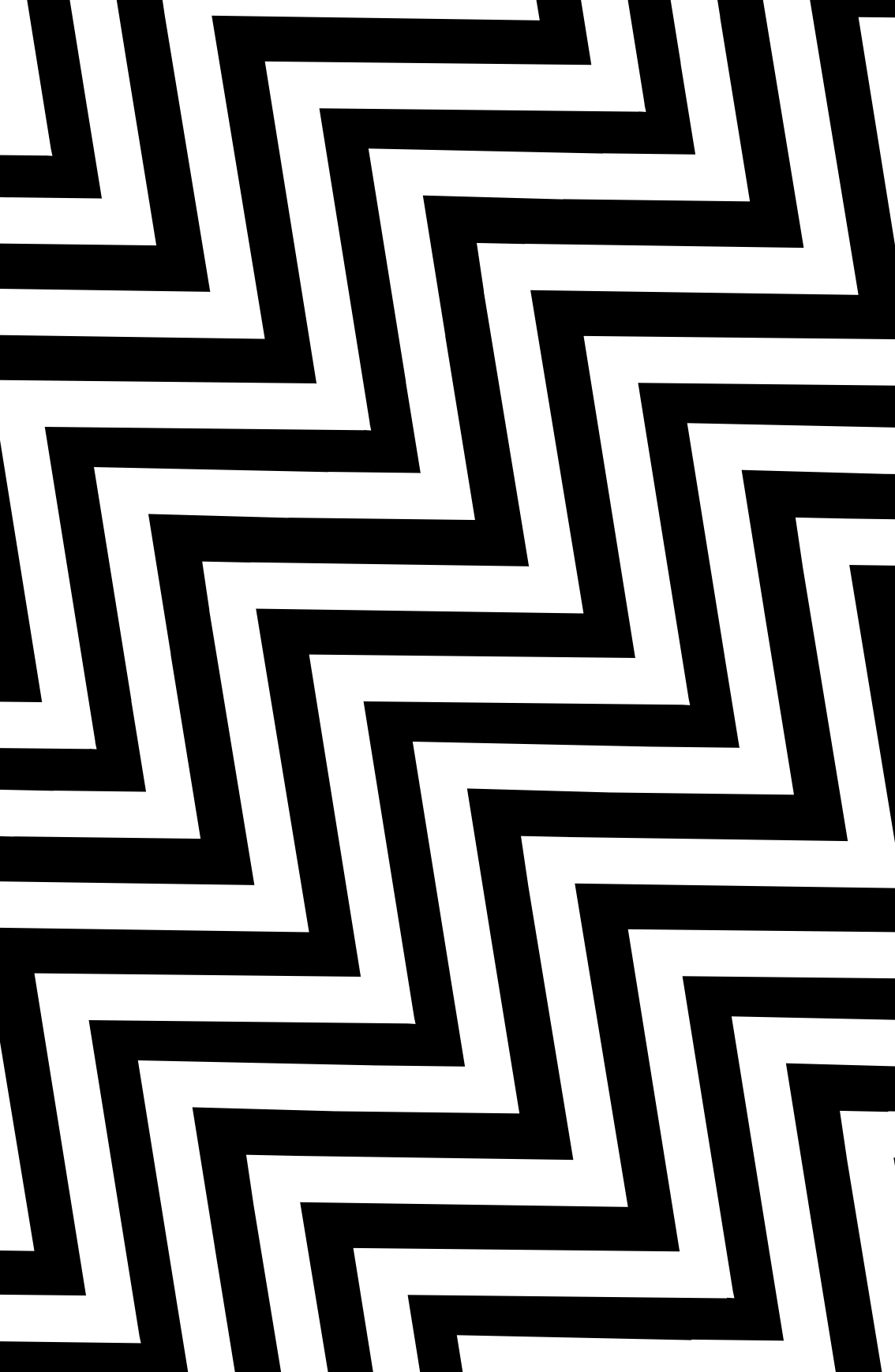
In ti? Mar ne veš, da si vsakdo ti?

(*Zapusti dvorano.*)

ODLOMEK

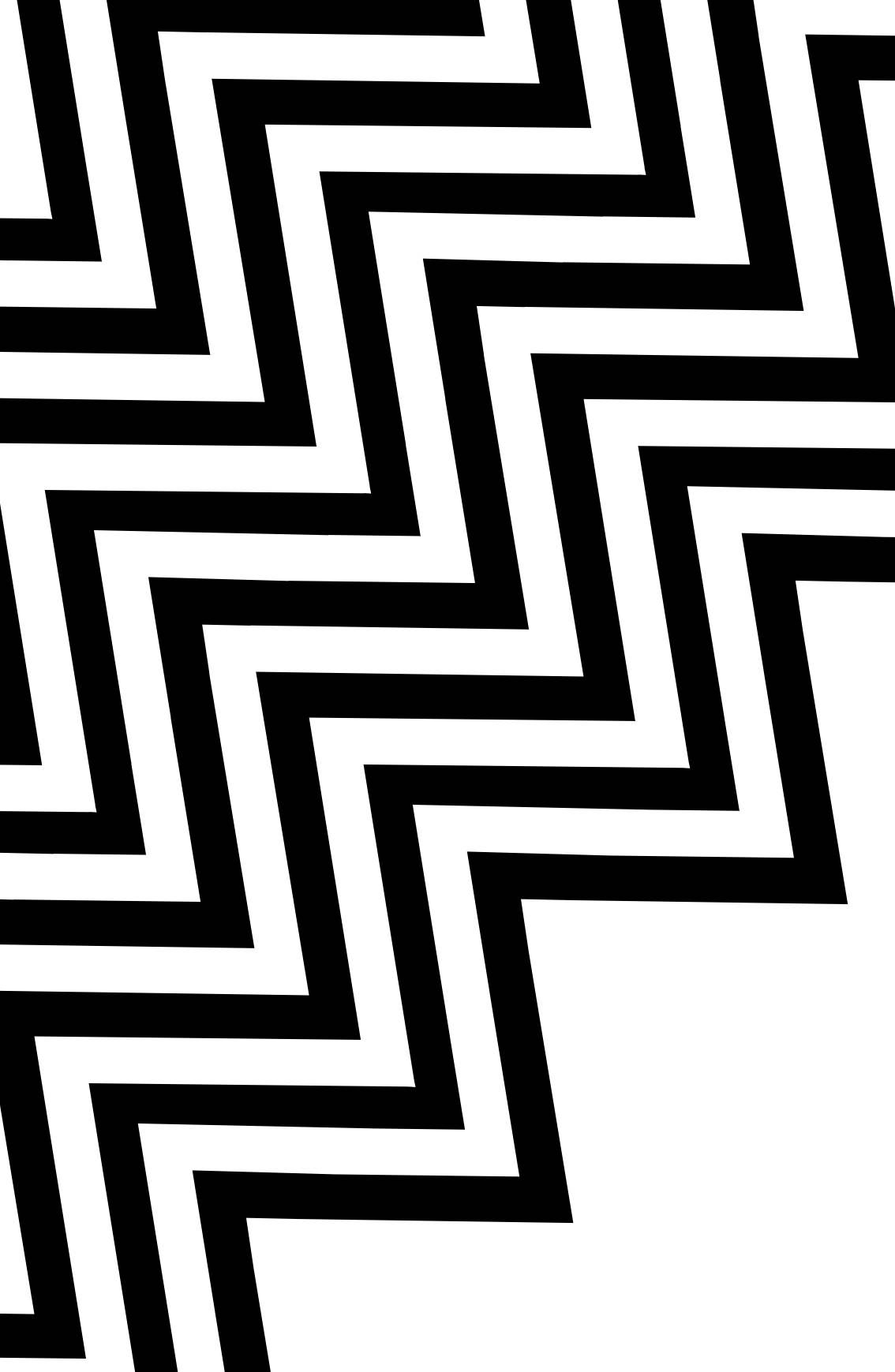

Lucija Lila Trotnik

Ag

PREDGOVOR

„Kako je mogoče, da ljubezen govori o smrti?“
Ivan Cankar, Lepa Vida

Strah življenja in strah smrti?

To so vse samo poskusi življenja in uspešne smrti.

PRVO DEJANJE

PRVI PRIZOR

Bunker. Skrivališče sredi dnevne sobe.

Agnes bere, udobno nameščena v bunkerju. Agata odstavi ravno kuhan čaj in ga prelije v lepši čajnik (samo slišimo), ki ga odnese k že postavljenemu porcelanastemu servisu v bunkerju.

Čakanje. Prostor smrdi po čakanju in dolgčasu.

Sliši se tiktakanje ure.

Postaja naporen. Ta zveneč zvok tišine.

Agata ustvarja zvoke s čeljustmi in z zobmi, šklepeta, trka, škarta. Pridruži se ji noga v sodelovanju s čevljem ter njegovo peto.

Agnes bere. Čez čas pogleda Agato, brez določljive spremembe izraza na obrazu.

AGATA:

Nesramno. Nesluteno pa vendarle ni.

AGNES:

Ak več slutiš, drznila si te bom spomniti, da to vendarle že veš in kaj hitro bi mogla rešitev tej jezi najti.

AGATA:

Nesmiselno.

AGNES:

Tvoja jeza. Nehaj jo čakati in ne bo več zamujala. Prišla bo in bomo tu.

AGATA:

Ne skrbi za mojo jezo, čakala pa bom, ker nimam drugega opravila. Nisem si začrtala urnika zato, da ga ne upoštevam. Zato je čaj seveda kuhan in žal hladen. Zaradi nje.

AGNES:

Romantično, Agata, nestrpna.

AGATA:

Nisem nestrpna. Dogovorjena.

AGNES:

Seveda, gospa. In zdaj realnost odstopa od namišljenega zadatka? O, trpljenje!

AGATA:

Nespoštljivo je to, to je.

Ura odbije 15 čez 5. Agape potrka.

AGATA:

Neskončno sem vesela. Tu si!

AGNES:

Zdaj konec je čakanja!

AGAPE:

Čaj je gotovo že hladen. Kakšnega pijemo?

AGNES:

Zlata rozga je.

AGAPE:

Zlata rozga za zlati dež!

Agata zavija z očmi.

AGAPE:

Agata, veš, sem prišla pravočasno tokrat. Ampak sem se zaklepetala z gospodom sosedom v pritličju. Pa ne govorim tega, da bi se opravičevala ... Pač pa ... Gopod je vesel, četudi v žalostni situaciji. Ga gledam, svetijo se mu oči, joče in se smeje hkrati. Ni me opazil, jaz pa sem ga kar napadla z vprašanjem: Ste zaljubljeni, gospod? „Sem. Imam srečo, mož ji je umrl. Ne da ji privoščim. Saj njemu tudi ne. Privoščim sebi. Takole imam vendarle možnost ji v tolažbi stati ob strani, ji biti v oporo in bližino.“

AGNES:

Oh, da morda še ljubezen vzplamti!

AGATA:

Ja, pa še kaj ... Ni to preračunljivo?

AGNES:

Romantično, sestra. Romantično.

Agata se začne smejati. Agnes se ji takoj pridruži, potem Agape. Pupe se smeji in krohota, krehetajo, prav groteskno čebljajo, a razume se prav nič in prejšnji razlogi so se že zdavnaj razblinili! Nekdo, ta nekdo je sosed, trka na steno. Ne slišijo, eni se zdi, druga pol reče in tišina in prisluhnejo. Nič se ne zgodi. Se vrnejo k smehu, se ponovi trkanje.

AGNES:

„Nekdo rahlo trka, trka, v sobo si želeč.”

Smeh. Butanje po steni. Punce se umirijo, smeh skrije se v tišino. Rahlo, nežno. Šepet.

AGATA:

Soseda. Vdova. Teden bo tega.

AGNES:

Reči bi se dalo, da se njemu živeti ni dalo ... Zdaj pa njemu ni več kaj greniti, o mrtvih le dobro, in greni nam.

AGAPE:

Vdova? Morda je pa to ta ženska.

AGATA:

Ti pa tvoja domišljija. Nemogoče. Nesimpatična je. Neskončno tečna. Nenehno dretje. Nervozna. Vse mora biti pod njeno kontrolo. Kar naprej preverja, kdo je na stopnišču, kdo na dvorišču ...

AGAPE:

Kako veš?

AGATA:

Saj veš, da hitro opazim neskladja v poznanem prostoru.

Agnes se zasmehi.

AGATA:

Ne verjamem, da bi bila ona ta ženska iz zgodbe, sploh pa ...

AGNES:

Ne privoščiš ji. Kaj pa veš. Mogoče jo zna pa prav on omeščati, pravo reč ji v usta dati.

AGAPE:

Pa saj ni, da ji ne bi privoščila.

AGNES:

Kaj pa? Da ne razume?

AGATA:

Seveda, saj ni kaj razumeti! Nemogoče je. Tako.

AGAPE:

Podpisano in določeno ... Prehitevata z obsodbami. Zakaj točno bi naj temu bilo tako?

AGATA:

Živim tu. Vem, kakšna je. In poleg tega, ta gospod, ki si ga ogovorila in ti je bojda odgovoril ... To je naš nemi hišnik. Vsakič, ko ga vidim ali kaj naročim, me vedno samo neumno gleda.

AGNES:

Seveda govori.

Posebna tišina spoznanja.

AGNES:

O, sestra. Uvidela neskladnost sem med tvojimi uvidi. Videti ni videti, še najmanj pa vedeti.

AGAPE:

Vedenje obstoji samo v nevedenju.

AGATA:

Kaj filozofirata? Izrazila sem svoje mnenje. Sem se pač zmotila. Pa pač ne vem. Zakaj pa bi?! Kaj so oni meni, kdo so oni? Provincialci, zaradi katerih hodniki smrdijo po čebuli. (*glasneje*) Nepotrebni sosedje, ki se derejo in tepejo in tolčejo po stenah, motijo moj mir in kar naprej prihajajo ob nemogočih urah trkat in vdirat, ker nekaj rabijo od te čarovnice (Agnes).

Trkanje po stropu.

AGNES:

Kot vidiš, soseda izvrstno sliši, medve sva pa prisotni. Po dretju, dragi jesihar, potrebe ni.

AGATA:

Derem se? Ojačana glasnost je dretje? Kaj pa njihovo dretje?

Vrne trkanje.

AGNES:

Če jim dovoliš in če si dovoliš motnjo.

AGATA:

Ne provociraj, ker jih boš slišala!

AGNES:

A litanije dnevnega reda in miru ter urnik dogodkov sosledja?

AGAPE:

Agnes, nemoj pretjerati. *(na moč pomirljivo, resno)* Agata, kaj se dogaja?

AGATA:

Nisi resna. Mučita me tvoja sestra in ti, ljuba draga sestra. Družinski problemi. Nič javnega.

AGAPE:

A dej, dej, dej, se hranit s svojo jezo.

AGATA:

Prosim?

AGAPE

Deluješ jezna zbog nečesa in oklepaš se te jeze kot rešilne bilke. Zapiraš se.

AGNES:

Cvetela lahko bi, a cvet, ti veneš!

AGATA:

Pa ti, zeliščarka, plevel brez cveta? Kdaj boš pa ti kaj drugega kot mah, v temi

rastoč, da se izrazim tebi razumljivo? Kaj pa, kdor molči, devetim govori? Jasno? Jasno je to, da sem med nami tremi edina odgovorna in urejena. Edina imam redno službo že vrsto let, edina imam utečeno dnevno rutino, ki deluje. Jaz vsaj delujem, kaj pa Agnes, ki se z rastlinami in knjigami, sorodniki rastlin, pogovarja. Kaj pa ona, ki vegetira!! In ti, ljuba draga Agape, svobodna kot ptička na veji, s cveta na cvet, metuljček, nič ti ni težko, vse ti uspe, kar si zamisliš, zamisliš si pa vsak teden nekaj drugega, potem pa izgineš in te ni tri mesece. Kje je odgovornost, kje je kakšno logično sosledje v tvojih dejanjih? Veter zapiha in ti greš z njim. In tudi ko dežuje, tebi to sploh ni beden dež, kot normalnim, ampak hrana za Agnesine prijateljice in vudududu bulšit čiščenja duše. Tako.

DRUGI PRIZOR

AGATA:

Ambicija, odgovornost, dolžnost, uspeh, ponos. Življenje je organizacija neorganiziranega. Kdaj je naporno, ampak saj življenje je naporno.

AGNES:

Sicer se strinjam, da je življenje kdaj naporno in nesmiselno, ampak tvoj napor brezglavega dela ni podoben hrepenenju duše, nego begu od nje. Hehe.

AGATA:

Brezglavo delo? Pa še kako potrebujem glavo za delo, ki ga opravljam.

AGNES:

V pravo si, sestra draga, ti si brez duše, seveda potrebuješ glavo.

AGATA:

Duša? Delati, to se pravi živeti. Ne pa za iluzijo hlepeti.

AGNES:

Delati? O, četudi v rimi, ne, draga moja, ne bo držalo. Za naravo skrbeti, to bo pravo. Te tvoje bljah pa pfuj. To si ne zasluži rime.

AGATA:

Jah, človek mora od nečesa živeti.

AGNES:

Človek mora umreti. Živeti. Da ne crknem ... Kdaj pa? Vsak dan od desetih do šestih v pisarni s klimo namesto kisika?

AGATA:

Moraš nekaj dati, da lahko uživaš.

AGNES:

In kaj, lepo te prosim, daješ ti svetu? Dodatno kljukico za prosto ustvarjanje naslednjega sranja. Užitek? Haha. Ti in užitek, od kod to tebi v vokabularju? Deloholik. Menda, ali kaj. Ha. Agata, kaj pa je užitek?

AGATA:

Služnost! Iz stvarnega prava, pojem. 230. člen (1): Užitek je osebna služnost, ki daje pravico uporabljati in uživati tujo stvar ali pravico tako, da se ohranja njena substanca.

AGNES:

Substance ima bolj malo ta misel. To je suha para, brez essence, ampak par excellence izmikanje. Hop, Cefizelj, pa te imam. Izjasnite se. Človeku razumljivo. Kaj je užitek?

AGATA:

Užitek je tisto, zaradi česar pozabimo na dolžnosti in obveze. Je stvar perverznejšev in lenob. Ne pa človeka, ki stremi k višjemu, čistemu. Temu je delo užitek. Nemci so dobro vedeli, da delo osvobaja.

AGNES:

Deloma delo vsekakor osvobaja, mnoge tudi zaslužni. Tako zelo, da ne vedo, kaj delajo, za koga in komu. Ker vedo, da delajo za svojo varnost. Svojo majhno ritkico, ki mora papcat. V gozdu bi lačen ostal, kajpada. Svoboda? Svobodni sužnji. Sužnji, svobodni, na počitnicah. Predstavlja si. Ne vedo, kaj bi sami s seboj. Dolgčas. Počitniško branje, preveč besed. Sonce prevroče. Klima manjka. Klima, ker klima ne ugaja ... svoboda ti je cesta bela. In o kakšnem čistejšem človeku je to govora? Da je človek lahko čist, mora biti najprej umazan. Čistuni si domišljate višino. Višina zahteva prostorsko predstavo. Ne posameznika.

Tiktakanje ure.

AGATA:

Še je čaja?

AGNES:

Droge kolikor hočeš, samo zwarek pripravim.

AGATA:

Zakaj preprosto ne rečeš: „Ne. Pripravim novega.”

AGNES:

Ker nimam lene domišljije.

TRETJI PRIZOR

Nobene od sester ni. Ura tiktata. Sliši se, da nekdo seksa z nekom. Zazvoni starinski stacionarni telefon. Nihče se ne oglasi. Tajnica. Po pisku ...

AGATA:

Jaz, jaz ... Nisem ... Po krivem so me obtožili, po krivem postala kriva, krivično na cesto vržena in ... izločena sem ... izloček. *(spočetka jecljajoče šokirana, v joku in odsotna, zvok odložene slušalke)*

Orgazem.

DRUGO DEJANJE

PRVI PRIZOR

Ura zvoni. Agape pleše skozi tančice bunkerja. Prepeva in poplesava s tančicami v ritmu zvonjenja ure, otročje.

AGAPE:

domišljaš si, da ubežiš,
bežiš, pa pozabiš

in strah te preplavi,
 se utapljaš in utopiš.
 ne misli si, da črnine ni,
 je v tebi in meni,
 z belo se ženi,
 se v temi da videti.
 ne misli si, da ubežiš,
 te ujame, te ujame,
 kot smrt te prevzame
 prisila, da se rodiš.

Podre bunker. Zagledamo visečo Agato. Opala. Agape obstoji, v sestro nemo strmi. Čez čas se približa telesu. Nemo opazuje svojo sestro. Poboža jo. Telo se zamaje, z drugo roko umiri nihljaj. Dvigne trinožnik s tal, postavi Agatine noge nanj. Začne deževati. Se malce odmakne in gleda truplo. Pride Agnes. Odide.

AGNES:

Dragi, trenutek ni primeren. Ob neki drugi priložnosti predstavim ti sestrovje svoje.

Zaprejo se vrata. Agnes se vrne in se postavi ob bok Agape. Ura tiktaka.

AGNES:

Kaj pa zdaj?

AGAPE:

Ne vem.

AGNES:

Jaz tudi ne.

AGNES:

Mislím, da še nisem dojela.

AGAPE:

Kako je spokojna. Lepa je.

AGNES:

Kot slika.

Okrog tega, kje bo lepa slika visela, torej ni brige.

Prasneta v smeh in jok.

AGNES:

Zdaj je treba samo še nekoga poklicati, da nam vrednost oceni in restavrira, kar je treba.

AGAPE:

Mama in oče dobita družbo.

AGNES:

Ajej, draga je smrt ... Seveda, v njej smo vsi uspešni, gotov dobiček. Pridobivanje s smrtjo. Kaj misliš, da je ona?

AGAPE:

Nikjer nobenega pisma.

AGNES:

Koga moram zdaj poklicati?

AGAPE:

Ne vem. Pokopljiva jo na vrtu.

AGNES:

Brez formalitet in vtikanja.

AGAPE:

Bilo bi lepo.

AGNES:

Neko sporočilo čaka pri tajnici.

Ponovi se posnetek tajnice.

AGNES:

Živela je za službo.

Pa je služba živela za njo?

AGAPE

Enosmerne ljubezni ... Si namisliti sliko, to sem jaz, in da živim to sliko smisla? Da hlepim po varnosti, redu ...

AGNES:

... pozunanjenem, uokvirjenem miru. Zakaj? Zavaljo občutka obvladovanja. To pomeni odreči se sebi in živeti utečeni vsakdan z lažnim občutkom moči. Enosmerna ljubezen. Hah.

AGAPE:

Je to ljubezen?

AGNES:

Pohlep, prerasel v strah.

Potrka po vratih, živčno zazvoni.

AGNES:

Grem jaz. // Sem ti rekla, da ni primeren trenutek.

MOŠKI GLAS:

Soseda. Vdova. Uspavalne je vzela in se utopila v banji.

AGNES:

Eto, još jedna. Ni zaprla vode, kajne? S stropa namreč dežuje.

MOŠKI GLAS:

Zaradi naju se je. Zlomil sem ji srce.

AGNES:

Menda. In ti se čutiš krivega in dolžnega?

MOŠKI GLAS:

Ja kaj pa misliš?

AGNES:

Nič ne mislim. Sprašujem.

MOŠKI GLAS:

Lahko vstopim? Rabim te.

AGNES:

Izvolite vstopiti, gospod.

Z vstopom v prostor se glas moškega materializira v soseda, omenjenega v prvem prizoru prvega dejanja. Ob pogledu na viseče turplo in razdejanje obnemi.

AGNES:

Naj vas predstavim, to je moja sestra Agape, to je pa ostanek moje sestre Agate.

Prime Agatino roko in jo iztegne za rokovanje, sosed se rokuje odprtih ust.

„Oprostite, nisem se primerno uredila.” Ah, Agata, odlično izgledaš. Veš, dragi, sestri je strašno važno, da je lepo vzgojena. „Moraš se znati obnašati.“ Pa sem ti rekla, da moramo samo umreti. Ah, to nenehno ponavljanje enega in istega.

AGAPE:

Vam lahko kaj ponudim, gospod sosed, gospod novi fant moje sestre? Izvolite sestri.

SOSED: /?/

Agape mu poišče blazino v razdejanju in mu pomaga sestri.

AGAPE:

Vse v redu? Kaotično, kaj?

SOSED: /?/

AGNES:

Dragi, kako ti lahko pomagam? Kaj tišči ti srce, kaj počutiš se krivega, da tako veže ti jezik?

AGAPE:

Krivega? Ojoj, gospod, krivda, sram, tega se pa le otresite. Pa tudi obtoževanja, ki bi prinašalo krivdo in sram. Saj premorete ljubezni!

SOSED: /?/

Agnes in Agape ga potrpežljivo gledata in čakata. Agnes razloži Agape.

AGNES:

Soseda, vdova, trkajoča ... Srce ji je potrkalo, češ da je lačno. Ker hrane zaželjene ni dobila, kaj šele da bi za to kaj naredila, se je uspavala še bolj, kot spala je že, in v čustev reke se potopila. In s tem nas poškopila, on polit, prestrašen kužek pa čuti sram in krivdo.

SOSED: /?/

AGNES:

Smrt enega tragedija, smrt milijonov včerajšnja vest ...

AGAPE:

Ah, Agnes. Gospod, hudo vam je. (*z dlanjo ga poboža čez uho in lice*) A četudi po zakonih karme čutite se krivega, se vam ne zdi, da vam pritiče tudi krivda, da so reke umazane, da se jim ne vidi dna? Da se po površini plava, ker se v globino ne da?

AGNES:

Poetično, sestra, zelo lepo povedano. Dragi, da ti objasnim. Krivi smo vsi. Za vse. Del celote, gledamo pa le majhne koščke. Vse se tiče vseh. Ti, dragi moj tič, pa nikar ne premlevaj preteklosti, tudi ne glej v prihodnost. Bodi tu, samo tukaj, sprejmi, da boš lahko dajal.

SOSED: /?/

Pokaže s prstom na Agato.

AGAPE:

Oh, sestra!

AGNES:

Sestra!

Ura odbije 13-krat.

AGNES:

Ohoho.

Agnes in Agape odhitita v kuhinjo in se vrneta z obloženo mizo. Na mizi so tri ribe, kruh s semeni sončničnimi, bokal rdečega vina. Stolov ni.

Agnes in Agape se prehranjujeta, uživata v vsakem kosu hrane in vsakem požirku. Agnes mljaska in godrnja. Za Agape je to obred. Sosed nejeverno gleda.

AGNES:

Dragi moji, zbrali smo se po sosledju dogodkov, milih in nemilih, a nič kaj skrivnostnih. Zato dovolite, da vsaj malo okičim sicer dolgočasno vsakdanjost smrti.

Sestra draga, ti šla si študirat, se trudila za svoj doktorat.

Potem službo dobila, da si jo lahko izgubila in potlej se obesla za vrat. Pa lahko bi

odkrila sebe, življenje, kako imeti rad,
in raj kot na službe verigo,
ljubezni se vreči za vrat.

Agnes objame Sosedo okoli vratu.

AGAPE:

Meni je vseeno žalostno. Nikakor lahkotno. Boleče je videti gonjo za ciljem.
Namišljena vsevednost in nedotakljivost. Se ne počutiš prazno?

AGNES:

Tjah, kaj naj rečem.

AGAPE:

Nič ni treba.

AGNES:

Lahko bi bila tiho za spremembo.

Čez čas.

AGNES:

Ne misli, da mi je vseeno. S smehom je pač lažje, lahkotnejše.

Agape jo poboža.

AGNES:

Kaj naj z bolečino. Boleče je, to vem. Čutim pa, da bi me zadušilo, če se ne bi
smejala, se zavestno oddaljevala ... Saj ne bežim, le oddaljim situacijo. Tako sanjsko
oddaljeno se mi dozdeva vse. Sanjam?

*Agape prime sestro za roko in jo vodi do Agate, objamejo se, ura tiktaka vse počasneje ... Sosed
se razneži in nežno pridruži objemu. Njihova čustva se stapljajo v eno. S stropa vse bolj dežuje.*

Podre se strop.

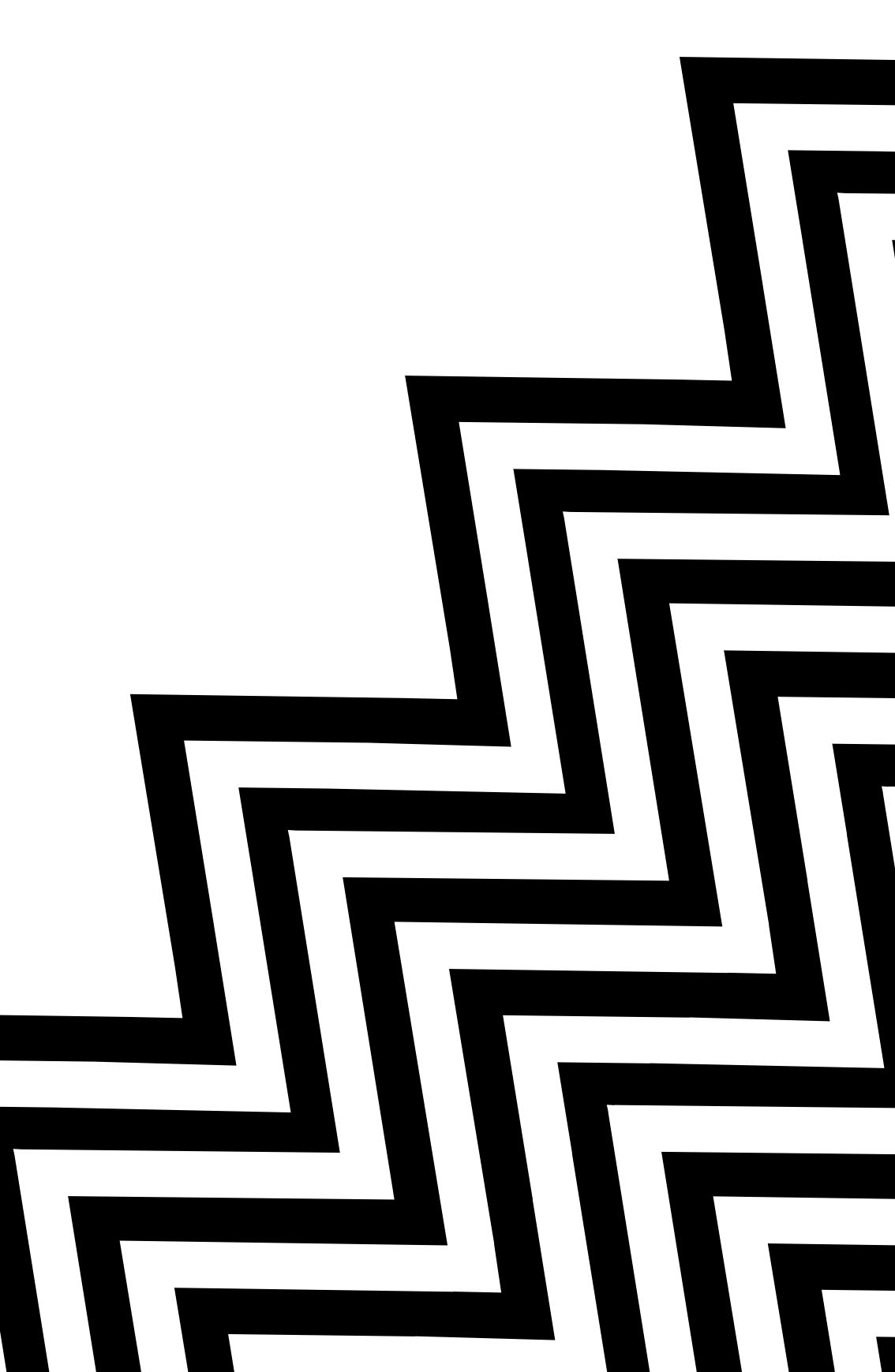
AGAPE (glas):

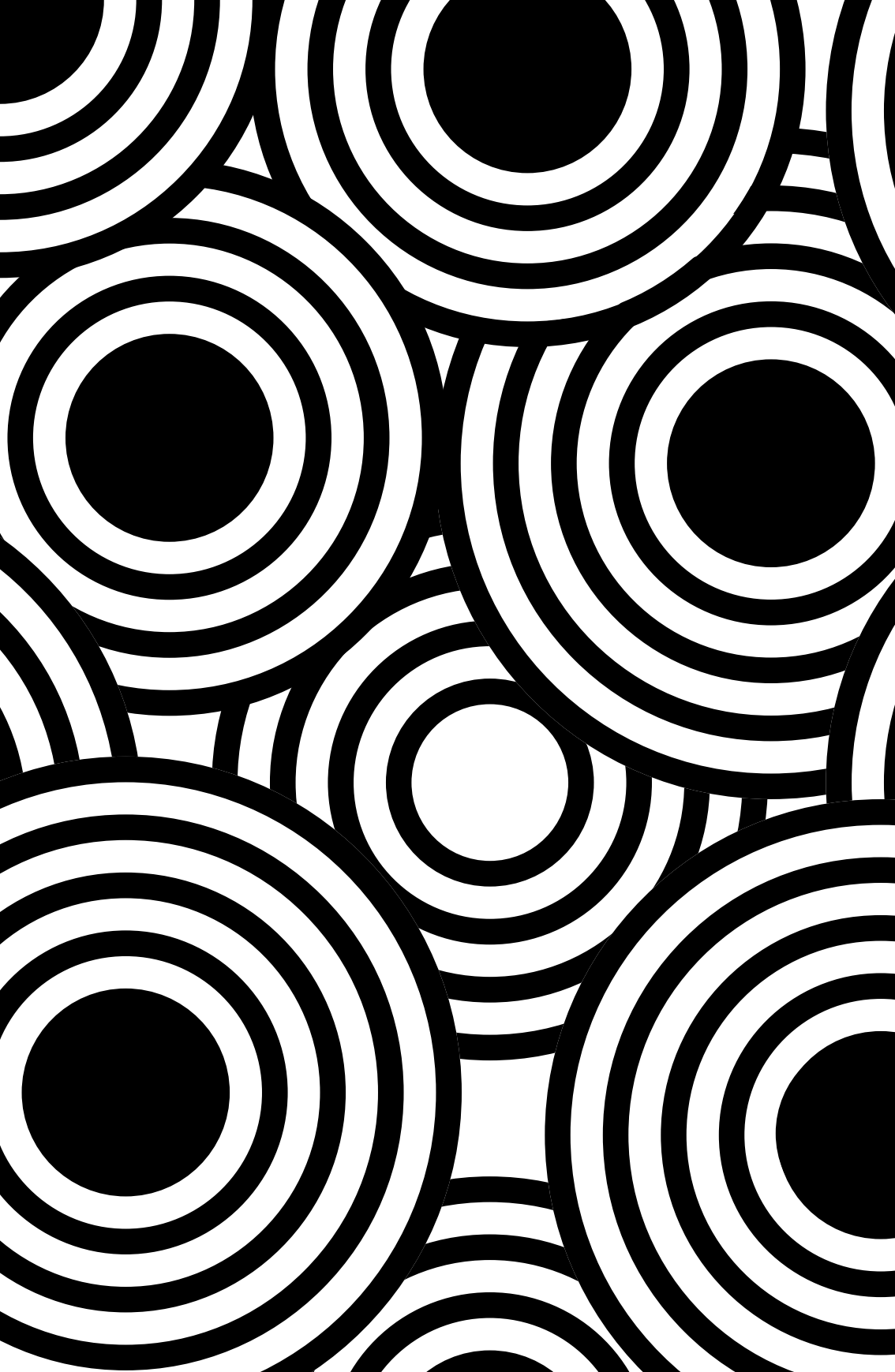
domišljaš si, da ubežiš,
bežiš pa pozabiš
in strah te preplavi,
se utapljaš in utopiš.
Ne misli si, da črnine ni,

je v tebi in meni,
z belo se ženi,
se v temi da videti.
ne misli si, da ubežiš,
te ujame, te ujame ...

KONEC

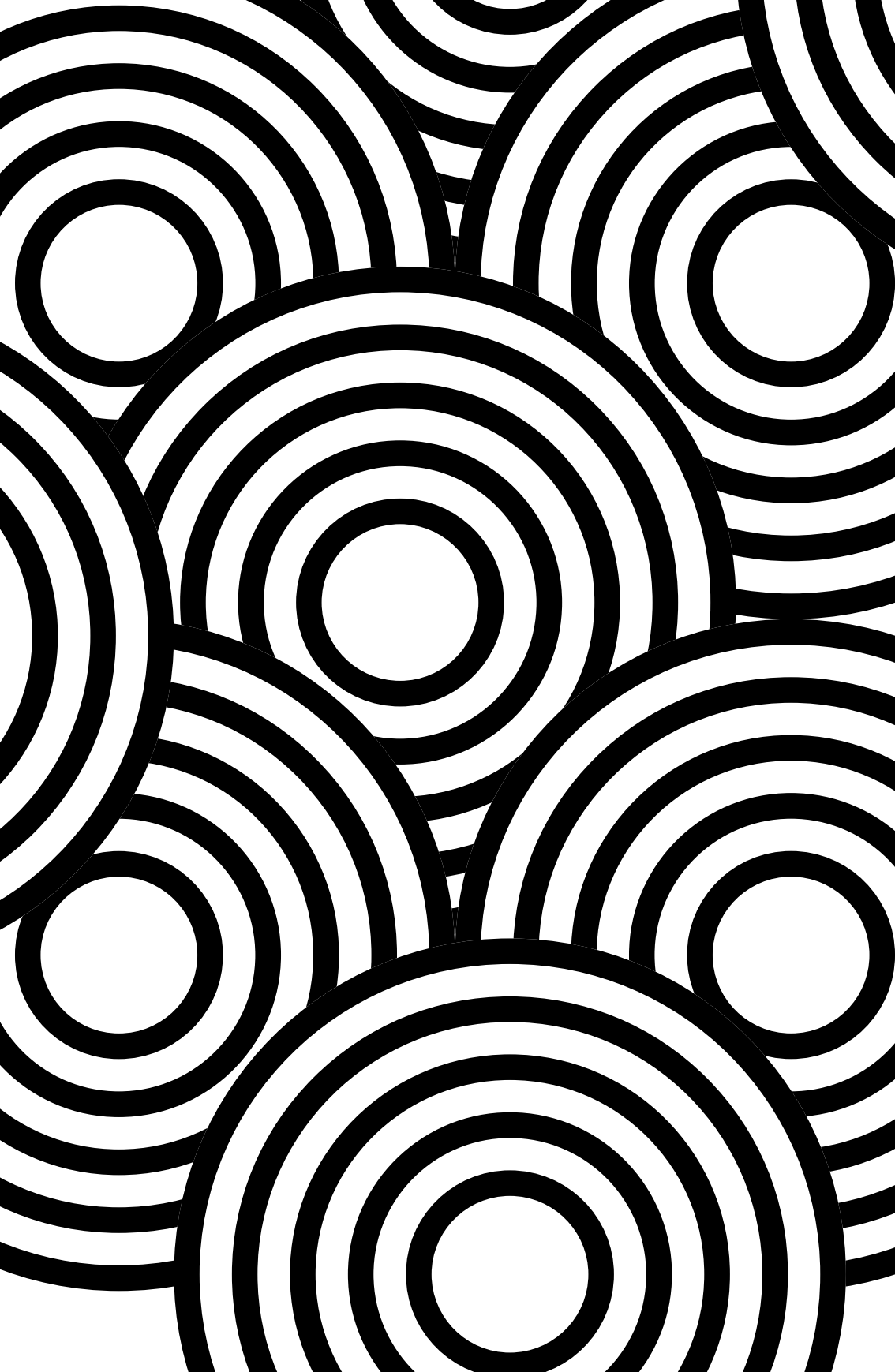

Urška Sajko

**FUJ,
VLAČUGA**

PREDGOVOR

V rovtarski dolini
zori mladenič Franci Hrib.

Njegova družina ima rada Jezusa.

Njegova sestra Margareta ima rada fuk.

Čeprav ima Margareta rada fuk, še ne pomeni,
da Jezusa ne mara. Franciju se vlačuge gnusijo.

Pravi, da so umazane. Kar počnejo, je zelo narobe
in niti sam Gospod ne odobrava njihovega obstoja.

Jezus se s Francijem ne strinja. Ampak Franci tega
ne ve, zato ker Jezus vedno modro molči. Franci

mora prej ali slej svoj gnus in jezo nekako
izživeti. Preveč je je. Mora ven. To ga pripelje

do srečanja z Znucano prostitutko ... Kaj
pa se zgodi potem? O tem boste

lahko odločali vi.

OSEBE

FRANCI HRIB

MARGARETA HRIB – MARGI

OČE HRIB

MATI HRIB

TIHI JEZUS/KONFERANSJE

ZNUCANA PROSTITUTKA

FANT

PROSTOR

Dom družine Hrib se nahaja nekje v okolici Škofje Loke. Vsi prizori, razen zadnjega, se odvijajo v njihovi dnevni sobi. Dnevna soba je tipično gorenjsko opremljena. Na tleh mora biti NUJNO kravja koža, nujno. V kotu nad jedilno mizo je seveda obvezen bogkov kot, v katerem stanuje Tihi Jezus. Zadnje prizorišče je opolzka soba v motelu, primerna za opolzkosti ali za še kaj hujšega.

ČAS

Okrog sedanjosti. Trideset let gor ali dol.

AVTORIČINA OPOMBA

Vsi g-ji Jožeta, Matere in Očeta se berejo kot H.

1. PRIZOR

(Jože Hrib in Margareta Hrib gledata MTV v njihovi dnevni sobi. Iz televizije se sliši hip-hop glasba s komaj slišnim besedilom.)

TV

Mi smo Hribovci, cerku je naša scena.
Cel dan molmo in župnka gledamo.
Tuc tuc tutututuc ...

FRANCI

Poglej jih. To so vse same prostitutke. Poglej, v kaj so oblečene. V skoraj nič. Pa to ni res! *(Pauza.)* Kaj maš pa ti oblečen, ko smo že glih pri tem.

MARGI

Obleke.

FRANCI

Nekam mal ...

MARGI

Ne briga te, kaj mam oblečeno jaz, ali pa katera koli druga.

FRANCI

Govori se, da si lahka ... ukol po Lok.

MARGI

Uau! Počasčena sem!

FRANCI

Včasih me je tok sram zate. Da ti sploh ne morem razložiti ...

MARGI

Kot da me briga.

FRANCI

Ampak moram ti pa povedati, da se mi srce trga, medtem ko gledam, kuga ratuješ.

MARGI

Kaj? Prosim, razsvetli me. Ratujem kaj? Izobražena? Samosvoja?

FRANCI

Nič od tega. Ti si ena navadna butasta kura, ista kot une na televizij. Nč družga nisi, kot na pol naga, z ritjo migajoča prostitutka.

MARGI

Pa te niso prostitutke.

FRANCI

Pač prodajajo svojo rit za kruh. Prodajajo svoj glas in osebnost za denar. To, moja draga, je definicija vlačuge. Ne razumem. Prostitucija je nezakonita. Ampak tega je vedno več. Povsod je. Pa sem si razbijal glavo, kako to ustavit. Mogoče bi zalegla smrtna kazen za vse udeležence.

MARGI

Nič ni narobe s tem. A veš, kaj bi mogli naredit? Legalizirat. Potem ne bi bilo nobenih problemov.

FRANCI

Vedno znova me preseneča tvoj idiotizem.

MARGI

Pa dej poslušaj! Če mam tak res kul načrt. Brez napak. Prvič ... država bi lahko pobirala davke od te obrti.

FRANCI

Obrti? A misliš svinjarije, pa božjega izrodka?

MARGI

Ti si tak hlod! Zrihtal bi jim socialno zavarovanje in še ostale ugodnosti. Ampak zvodništvo bi bilo strogo prepovedano. Nobenih zvodnikov. Za zaščito bi si najele varnostnike ali telesne stražarje. Preveč norih tipov je tam zunaj. Tudi trgovina z belim blagom bi se popolnoma ustavila.

FRANCI

Ja pa ja de! Kako? Še več bi blo tega.

MARGI

Ne. Uslužbenci bi dobili licence od države. Pregledal bi jih za spolne bolezni. Preveril bi, če so slučajno mladoletni in če so slovenski državljani. Ker to je pomembno. Če ne bi bili, bi jih vzeli pod drobnogled in se prepričali, da to počnejo prostovoljno. In da jih niso slučajno uvozili iz kakšnega Uzbekistana in jih zdaj vsak dan posiljujejo.

FRANCI

Mafijozoti si pač ne bojo dobil licence. Če jim dol visi za pravila. To se bo samo razpaslo.

MARGI

Ne! Ker normalni moški, večinski delež potrošnikov, upošteva zakone. Stvar je v tem ... Država bi zaposlila veliko število inšpektorjev, oziroma policistov pod krinko, ki bi se pretvarjali, da so ali stranke ali prodajalke. Bilo bi pa nezakonito pofukat kurbo brez licence.

FRANCI

Licence ... resno? Licence? Sej niso jahalna šola ali pa lovci.

MARGI

Ni dosti drugače. Torej, vsaka stranka bi morala prosit prostitutko, da pokaže veljavno licenco, in vsaka bi jo morala imet. Moškega, ki se ne briga za licence, bi prej ali slej dobili in poslali v zapor ali pa mu vsaj naložili zelo visoko denarno kazen. Imeli bi vpogled in kontrolo nad celotnim sistemom.

FRANCI

To je pa najbolj debilna stvar, kar sem jih kdaj slišal! Namesto kazni bi jih ti še nagradila?! To je zločin proti Bogu in proti družbi. Te punce pa deci so navadne gnide, ubog izgovor za življenje. Jaz bi zagnal velika medijska kampanja in z njo odpiral ljudem oči. Da bi se vsi zavedli kolk je to narobe.

MARGI

Ni narobe! Naravno je.

FRANCI

Ne! Če piše v Svetmu pismu, da je narobe, pol je narobe.

MARGI

S tabo je pa isto, kot da bi se z zidam pogovarjal.

FRANCI

Sigurno me Bog testira tako, da mi je dal tebe za sestra. To je moje mučeništvo.

MARGI

Vem, da si eden tistih verskih fanatikov, Franci ... ampak v tem momentu res upam, da se hecaš.

FRANCI

Spremenil bom tvoja pota, sestrica moja. Z Jezusovo pomočjo.

MARGI

Boš spremenil drek! Pejt stran od mene ...

2. PRIZOR

(Družina Hrib uživa v mirni večerji. Preden začnejo večerjati, pomolijo. Tih Jezus jih iz kota opazuje z rahlim zanimanjem.)

MATI

Kako je blo v šol?

FRANCI

Ko sem se peljal na šiht, sem vidu našo Margareto, kako se družu z uno ta sosedovo Mici. Uno ta lajdrasto.

MATI

Kera je že to?

FRANCI

Una ta sosedova.

MATI

A tista s kratkimi kiklami?

FRANCI

Ja, una, ki bo dobila pankrta, zdaj vsak čas.

MATI

No, na smeš tako govorit. Vsi so od Boga otroci.

FRANCI

Ne bi me presenetil, če bi bila tudi Margareta noseča.

MARGI

Zaenkrat še nisem. Nočem se zredit. Če pa slučajno že, ga grem ubit.

MATI

Koga?

MARGI

Fetus.

FRANCI

Res me ne bi čudilo, ker se vlač kot mačka po vasi.

MARGI

Raje imam pse kot otroke. So bolj čisti. Plus, otroci so boržujška navlaka.

FRANCI

Tebe še pes ne mara. Še Floki te ni mogel prenašat in je raje ušel od doma.

MARGI

Ej! Ne me provocirat.

FRANCI

Se samo pogovarjam.

MARGI

A pogovarjal bi se rad? Pol se bomo pa tako pogovarjal ... tako, da ne boš nikoli pozabil.

MATI (*potihoma*)

Oh, sveta Marička ...

(Oče obeduje, potiho.)

FRANCI

Ti kar! Angeli mi bojo zamašil ušesa, da ne bom poslušal tvoje svinjarije.

MARGI

Ko prostitucija BO legalizirana, bom postala madame, lastnica bordela.

FRANCI

Ja, ja. Sem vedel, da si zmeri hotela služiti na račun drugih. Lahko je s tujim tičem po koprivah mlatit!

MARGI

Ne bi jih izkoriščala. Ker sem tudi jaz včasih razmišljala, da bit prostitutka zame niti ne bi bila zgrešena poklicna izbira.

OČE

Kako pa to, Margi?

MARGI

Ne jo spodbujat, ata!

OČE

Vsi smo božji otroci. Pust jo, da pove.

MARGI

Zato, ker sem že fukala z vsem možnim spektrom naključnih neznancev. Manj sem vedela o njih, bolj so me vzburljali. Ampak težava je v tem, da si strank ne moreš izbirati sam. Stranke so ponavadi obratno od tistega, kar si želiš. To niso kodrolasi mladi fantje, ampak stari, zamaščeni perverzneži. Zato bi raje vodila bordel. Pa tudi zato, da svojim uslužbenkam ponudim izbiro, jaz bi pa raje ljubila kar njih.

FRANCI

Lej! Pustu si jo, da pove, zdaj pa vidiš, kaj maš. A sta jo vidva sploh vzgajala?!

(Oče tiho obeduje, prav tako mati.)

MARGI

Hočem bit madame, da bi čuvala svoje poškodovane piške. Jim poskusila narediti ta nevzdržen poklic vsaj malo znosen. Kliente bi lahko zavrnile. Sadomazohizem le po želji. Drugače pa nobenega siljenja. Vem, da jih preziraš, ampak tudi one so bile nekoč majhne punčke, ki so hotele postati astronautke ali zdravnice. Potem jih je življenje pojebalo. Življenje jih je pojebalo in zato niso postale astronautke, niti zdravnice ... ampak kurbe.

FRANCI

A jo lahko kdo pošle v sobo? Prosim, ata? Pejt v svojo sobo.

MATI

Naša Margi je bila vedno tak sočutna, pa načitana tudi.

MARGI

Hvala, mami! Ustvarila bi novo vejo altruističnega, empatičnega zvodništva.

FRANCI

Tiho bodi! Pejt v svojo sobo, pamž. Js ne morem verjet, da vidva nista v šoku.

MATI

Res ni fejst poslušat takih reči. Ampak Franci ... ti pozabljaš, da je bila tudi Marija Magdalena ... no, saj veš, pocestnica. Ampak je bila pa tudi Jezusova dobra prijateljica. Vsi hočemo, da se zgleduješ po njem.

(Tihi Jezus pokima iz kota.)

FRANCI

Vlačuge niso ljudje ... vsaj ne več. So se same odločile, da so raje žvali.

MARGI

Popravek: sami. Tudi fantje se prodajajo.

FRANCI

Zato nimajo nobene pravice, da se z njimi dela kot z ljudmi. S klienti pa tudi, k smo že glih pri tem.

MARGI

Zvečer bi jih prišla zadovoljiti, svoje uboge piške.

FRANCI

Nehi!

MARGI

Dala bi jim oddih od moških. Pička je hipersenzibilna žival, ni je težko razbrati. Kako postane vroče in se začne slinit, ko z njo delaš prav. Ampak ti ne bi vedel nič o ...

FRANCI

Lalalalalala! Ne poslušam!

MARGI

In mene osrečuje to, da osrečujem. Vsak večer bi s svojim jezikom in prsti osrečila njihove hipersenzibilne živali, prenažrte in odrgnjene od tičev.

(Franci vstane, odrine stol in jezno odkoraka iz sobe. Oče in Tihi Jezus potiho jesta.)

3. PRIZOR

(Oče Hrib moli pod Bogkovim kotom, Tihi Jezus ga opazuje.)

OČE

Oče naš, ki si v nebesih, posvečeno bodi tvoje ime,
zgori se tvoja volja
kakor v nebesih, tako na Zemlji.
Daj nam danes naš vsakdanji kruh
in odpusti nam naše dolge,
kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom,
in ne vpelji nas v skušnjava,
temveč reši nas hudega.

Amen.

Ni lahko živet v teh časih, Gospod. Te ta nove so vse tok zbirčne. Tudi ko sem bil še jaz mladih let, si ni bilo lahko babe najt. Si mogel imet kar velika kmetija. Recimo Čadež iz Svetega Križa je tok star kot jaz, pa še vedno sam. In kar naprej kliče une številke iz cajtnga, ko gor piše seks ali še kaj več, ubogi revež. Pa sploh noče nobenih svinjarij ... on bi samo rad imel žena, da mu na kmetiji pomaga, pa da ima koga za pogovarjat. Ta Čadež je res tok pošten, ampak ni preveč brihten in ne ve, da je to vse nateg. Ampak jaz vem, da Gospod ni krut. Samo preizkušaš Čadežova vera. Pa moja tudi. Recimo z otrokoma ... to je zadnje čase en sam kreg. Prosim, Gospod, naj otroka ugledata luč. Zmehčaj jima srce, ker sta zašla s poti in je zaradi tega vedno več sovraštva v bajt.

(Oče Hrib vstane. Tihi Jezus skomigne z rameni.)

4. PRIZOR

(Franci vstopi v dnevno sobo. Zagleda Margareto in nekega fanta, ki divje občujeta na zofi s cvetličnim vzorcem. Tihi Jezus v kotu masturbira, potihoma.)

MARGI

Kaj je, Franci? Si kaj potreben?

(Franci ju zmedeno opazuje.)

FANT

A je to tvoj brat?

MARGI

Ja, on je pokasiral ta degeneriran del genov.

FANT

Se mu vid, ja.

MARGI

Ker v tej dolini so vsi v sorodu. Bratranci in sestrične se že stoletja pariyo med sabo.

FANT

Lahko o tvojem družinskem drevesu kdaj drugič. Zdaj mi ga rajši potegni.

(Margareta ga uboga. Franci razburjeno odide. Tih Jezus še vedno masturbira v kotu, potihoma.)

5. PRIZOR

(Franci vstopi v dnevno sobo vidno razburjen.)

FRANCI

A veš, kuga je naredila?!

MATI

Kdo?

FRANCI

Tvoja skurbana hči!

MATI

Ne vem kaj mata vidva, ampak bi vaju prosila, če lahko nehata s tem. Mene in ateja delata zelo zelo žalostna. In sej veš, da ima ata šibek srce.

FRANCI

Če ne morem več! Zadavil jo bom.

MATI

Ne govorit tega, no, Franci.

FRANCI

Onegavila se je z nekim umazanim tipom, na tvoji lepi cvetlični zofi. Zanimal te je, od kod so madeži ... zdaj veš, od kod so madeži.

MATI

Prosim, nočem ...

FRANCI

In pred to zadnjo provokacijo mi je govorila svinjarije. In to za mizo. Med večerjo. Pred vama. Videla sta in nista nič rekla. Itak, da je podivjana! Če sta pa ti in ata ... brez hrbtenice!

MATI

Franci, ne govori grdo o ateju. Ata je občutljiv mož. Tako kot ti. Ti si bil vedno tako občutljiv fant. Vem da te takšne močne besede bolijo, ampak ...

FRANCI

Prosim! A jo ti sploh poslušáš, kaj govori? Da bo lastnica bordela in lizala češplje svojih uslužbenk, odrgnjene od tičev, da se bodo hitreje celile. In kako je vpila, medtem ko jo je oni porival. Ogabno! Zatiskal sem si ušesa, ampak ni pomagal. V glavi slišim njeno glasno stokanje. Kar naprej ga slišim. Noče se nehat!

MATI

Pomiri se. Vem, da živiš za čistost ... ampak moraš priznat, da si tudi ti vsaj enkrat gledal tiste porno zadeve?

FRANCI

Ne, nikoli!

MATI

To pa težko verjamem. Moški ste seksualna bitja. Take stvari rabite. To je del vas.

FRANCI

Mogoče sem jih gledal. Enkrat. Ampak te ljudje zame niso več kot ... svinje.

MATI

Če te to kaj potolaži ... vsi moški potrebujejo izliv ... med drugim tudi tvoj ata.

FRANCI

Moj ata kaj?

MATI

Mislím ... sicer sem si malo sama kríva. Ker nisem bila ... sej veš? Nisem bila pri volji. Najprej sem bila zmedena, ko sem ga videla jemati naše prihranke iz kredence vsako soboto zvečer, preden se je splazil ven.

Na začetku sem bila zgrožena, ko so mi sosede povedale, kaj to pomeni. Njihovi možje so počeli isto ... Rekle so: „Bolje plačati, kot dati,“ in moram reči, Franci, da se strinjam z njimi. Zdaj mam svoj nebeški mir ponoči, v postelji. Bolje je tako.

FRANCI

Ne razumem ...

MATI

Oh, Franci ... Tvoj ata hodi h kurbam, zdaj že leta. To ni nič takega. Ta obrt ... če že moramo temu tako reči, mora obstajati. Ampak ne bi se smeli sploh pogovarjati o tem. To je umazan posel. Zato se pretvarjamo, da ne obstaja. Zakaj se ne moreš še ti?

FRANCI

Ni fer!

MARGI

Sem slišala, da me tožariš mami. Sem slišala, da si ne moreš mojega stokanja spraviti iz ušes. A te delajo trdega, bratec?

MATI

Margi ... pikica ... ne zdaj, zdaj res ni moment ...

MARGI

Cela stvar je preprosta! Izvor njegove tečnosti je dejstvo, da je preveč grd in preveč čuden, da bi mu katera koli sploh dala. Če bi si najel kurbo, bi vsaj dobil za fukat. In pol ne bi bil več taka pizdica.

FRANCI

Videz nima nič pri tem. Na primer (*v roke primer gorenjsko vazo*) meni se zdi ta vaza lepa, ampak to še ne pomeni, da jo hočem kavsniti. Ampak zate ne bi mogel tega reči.

(Franci vrže vazo v Margareto in zbeži iz hiše, loputa z vrati. Tihi Jezus se pokržiša.)

MATI

Margareta!

MARGI

Kaj?! Dobrodošla v realnosti! Tvoj sin sovraži ženske.

MATI

Ne, pa jih vsekakor ne. Jaz bom pa že vedela, saj sem ga dojila.

MARGI

Mutirane dušice malih fantkov v odraslih telesih tako rade sovražijo. Predvsem kadar jim ni dana.

MATI

Kaj jim niso dane?

MARGI

Pizde. In takrat, kadar jim pizde niso dane, nas vidijo kot packe najhujše vrste. Ponosno sprehajamo svoje meso, naš pogled je poželjiv, ustnice nenasitne, z njimi vabimo uboge fantke. Gnusimo se jim. Smo blatni biseri, ki si jih tako močno želijo, čeprav so umazani. Predobro vedo, da znamo uresničiti vse pokvarjenosti, ki so jih nasanjali v potnih nočeh. In ker ne dobijo potnih sanj, so jezni.

MATI

Preveč si načitana, Margi. To včasih škoduje ...

MARGI

Zato bi bil naš bordel najbolj priljubljen ... ker bi v njem prebivale srečne kurbe.

MATI

Nehi že s temi svojimi srečnimi kurbami! Čisto si že zmešana!

(Mati razburjeno odide. Margareta se obrne k Tiheemu Jezusu v kotu in pove do konca.)

MARGI

Srečne kurbe so edine, ki z iskreno naklonjenostjo in materinsko roko pogladijo stranke po žalostnem licu. Bile bi edine, ki bi prepoznale in razumele te mutirane dušice malih fantkov v odraslih potrebnih telesih.

(Melanholično pogleda Tihega Jezusa.)

MARGI

Nisem te še pozabila. Velikokrat se spomnim nate. Vsakič, kadar sedim napol naga na kakšnem mrazu, predozirana,

s spermo v laseh, se spomnim nate. Na prototip toplega razumevajočega moškega. Škoda, da nisi nikoli obstajal.

6. PRIZOR

(Franci sedi v motelski sobi. Tihega Jezusa ni nikjer. Pogovarja se po telefonu.)

FRANCI

Ja, halo. Rad bi naročil ... ne, ne. Oprostite. Rad bi, da mi dostavite ... ne! Oprostite ... a bi lahko prinesli, oziroma raje poslali sem punco? V motelsko sobo. Aha? Motel Medvode, na cesti proti Gorenjski. Številka sobe je 301. Čez 15 minut? Uau, to je pa hitro. V redu, bom tukaj počakal. Ja, imam denar. Imam v gotovini, ja.

(Franci sedi na postelji in čaka. Tihega Jezusa še vedno ni od nikoder. Franci se vseeno odloči, da mu bo izlil dušo.)

FRANCI

Vem, da si tukaj. Ne morem več! Kok jih sovražim! Vse! To Satanovo nevesto, to sestro mojo. Mojo pasivno mamó, mojega perverznejega ateja. Lagali so mi. Celo življenje so me vzgajali, da bom popoln angelček. Če sem iskren ... sem bil debil, da sem jim verjel. Da sem verjel v njih. Ampak jaz ne morem bit hinavec, niti grešnik. Takšen kot oni. Jaz hočem čisto družbo. Takšno, kakršno si je Bog zamislil. In to ne zaradi tega, ker me punce ne bi opazile ... nikoli opazile, tako kot pravi Margi. Samo nisem še našel prave. Že skoraj trideset sem star in še nisem našel prave ... Tudi če je ne. Saj to je nemogoče! Če so pa vse vlačuge! Nikjer nobene device. Vsaka od njih je polna bolezní in brezglave pohote. Te vlačuge te lahko zakoljejo z besedami. In ne morem utišat njihovih zoprnih glasov, ki so prilezli iz njihovih skurbanih ust, iz katerih še vedno kaplja seme. Jaz nimam grehov, kar pomeni, da LAHKO prvi vržem kamen!

(Zasliši se trkanje.)

FRANCI

A že?

(Franci odpre vrata in v sobo vstopi Znucana prostitutka.)

FRANCI

Pozdravljena.

ZNUCANA PROSTITUTKA

Živjo, srček. Danes smo pa vroči.

FRANCI

Seveda smo vroči, če je trideset stopinj odzunaj, baba glupa.

ZNUCANA PROSTITUTKA

No ... sej se nama ni treba pogovarjat. Sej nisem zato prišla. Sej ni treba, da si živčen, ljubček.

FRANCI

Nisem živčen! Ne boš me v nič dajala. Baba, a si slišala?!

ZNUCANA PROSTITUTKA

Ničesar ne bom naredila, brez da mi ti tako ne ukažeš. Povej, kaj bi rad, mucii? Ti kar takoj povem cene, da potem ne bo prišlo do nesporazumov. Za oralno računam petdeset evrov, za standard osemdeset in za analno sto. Pred kratkim sem imela hemoroide, a veš. Prej je bilo isto. Celonočne tarife nimam. Denar pa daj vnaprej.

FRANCI

Nič ne boš dobila! Usedi se na posteljo.

ZNUCANA PROSTITUTKA

No, tako se pa ne gremo, dragec ... Evo, že kličem gorile.

(Franci vanjo vrže 100 evrov. Znucana prostitutka si jih po hitrem postopku pospravi v torbico.)

ZNUCANA PROSTITUTKA

To je že bolje. Kje sva ostala? No, nisi mi še povedal, kaj sploh hočeš?

FRANCI

Hočem, da se uležeš na posteljo.

(Znucana prostitutka ga uboga. Franci se ji začne grozeče približevati. Prizor nenadoma zamrzne. Na oder pride igralec, ki je prej igral Tihega Jezusa, vendar je sedaj povsem nerazpoznaven. Nosi sijoča konferansje oblačila in še bolj sijoč nasmeh.)

KONFERANSJE

Pozdravljeni! Drago, prelepo, prekrasno občinstvo. Smo tik pred dramaturškimi volitvami. Vi, dragi moji, boste izglasovali konec drame. Vi boste odločili, kako se zgodba konča. Kajti želja občinstva je tisto, kar je najbolj pomembno. Publika ima vedno prav. Naj živi demokracija! Na razpolago imate tri možne konce, med katerimi lahko izbirate. Konec A je zelo zelo nesrečen konec. Konec B je srednja varianta in konec C je zelo srečen zaključek zgodbe. Več vam ne izdam. Na razpolago imate nesrečen, sredinski in srečen konec. Zdaj pa vam dam par minutk, da se odločite, kako boste glasovali. Vmes vam bom pa povedal en vic: Veste, kako pedofil najhitreje dobi oralni seks? Namoči ga v vikikremo in gre v vrtec. Tako, zdaj pa preidimo h glasovanju. Drago občinstvo! Tisti, ki bi radi videli konec A, dvignite roko. (*Štetje rok*) No, sedaj pa dvignite rokice še za konec B. (*Štetje rok*.) In nazadnje dvignite roko še tisti, ki bi si radi ogledali konec C.

(Konferansje razglasi zmagovalni konec. Sedaj pa sledijo vse tri opisane možnosti.)

KONEC A

(Franci se grozeče približuje Znucani prostitutki. Plane nanjo in jo začne dušiti.)

ZNUCANA PROSTITUTKA

Sadomazo je posebna tarifa!

FRANCI

Naredu bom, da boš za zmeri tih! Ti in še vse ostale!

(Franci zadavi Znucano prostitutko. Iz žepa izvleče nož in začne maličiti njeno truplo. V trebuh ji vrezuje besedo vlačuga. Na postelji sedi Tihi Jezus in ga žalostno opazuje.)

KONEC B

(Franci se grozeče približuje Znucani prostitutki. Plane nanjo. Udari jo.)

ZNUCANA PROSTITUTKA

Ej, ej! Tako se pa ne bomo šli. Grem!

FRANCI

Ne, plačal sem ti. Zdaj boš tu in dala mi boš. Sleci se in da si mi pri miru! Če ne, te bom še.

(Franci jo še enkrat udari. Znucana prostitutka trzne.)

FRANCI

Sem ti rekel, da moraš bit čisto pri miru.

(Znucana prostitutka je čisto pri miru. Franci se spravi nanjo. Med občevanjem se izživilja nad njo. Na postelji se pojavi Tihi Jezus. Deluje zaskrbljen.)

FRANCI

A te boli? Reci, da te boli! Svinja!

ZNUCANA PROSTITUTKA

Boli me!

KONEC C

(Franci se grozeče približuje Znucani prostitutki. Iz žepa potegne razpelo in blagoslovljeno vodo.)

FRANCI

Hudičeva nevesta! Razdri svoj zakon s Satanom v imenu Gospodovem!

ZNUCANA PROSTITUTKA

Kaj? A igranje vlog bi se šel?

FRANCI

Nehala boš igrat! A boš sprejela Jezusa vase?

ZNUCANA PROSTITUTKA

Jaz lahko marsikaj sprejmem vase.

FRANCI

In nehala boš s temi vulgarnostmi!

(Šprica jo z blagoslovljeno vodo in jezno maha s križem.)

ZNUCANA PROSTITUTKA

No, no. Če bi prej povedal, bi prinesla veliko bolj zabavne pripomočke. Bolj zabavne od tvojih.

FRANCI

A ne razumeš, da je hudič v tebi.

ZNUCANA PROSTITUTKA

Ampak hudič je tudi v tebi. Je v vseh nas, pikec. Samo ne smemo mu pustit ven.

FRANCI

Kaj pa Jezus?

(Tih Jezus se usede na posteljo.)

ZNUCANA PROSTITUTKA

Tudi.

FRANCI

V vseh nas je?

ZNUCANA PROSTITUTKA

Ja.

FRANCI

Nisem vedel, da slediš Jezusu.

ZNUCANA PROSTITUTKA

Seveda. Ampak ne vem, če on še vedno sledi meni.

FRANCI

Ampak mislim, če bi spet stopila na prava pota, bi se vrnil k tebi.

ZNUCANA PROSTITUTKA

Misliš?

FRANCI

Vem. Gospod je usmiljen.

ZNUCANA PROSTITUTKA

Zame prave poti več ni.

FRANCI

Če si čisto sam, se je težko vrniti h Gospodu.

ZNUCANA PROSTITUTKA

Ja, vem. Kurbe smo zelo same. Po tistih treh minutkah te nihče več noče.

FRANCI

Kaj pa če ti rečem, da te hočem, še preden so se te tri minute sploh začele.

ZNUCANA PROSTITUTKA

Res? A me ne farbaš?

FRANCI

Ne. Težko je najt žensko, ki razume Gospoda. Čutim, da ga ti razumeš. Prav tako kot jaz.

(Franci in Znucana prostitutka se primeta za roke. Pogledata si globoko v oči in zapojeta. Tihi Jezus jima daje takt.)

ZNUCANA PROSTITUTKA

Who knows, what tomorrow brings,
in a world, few hearts survive.

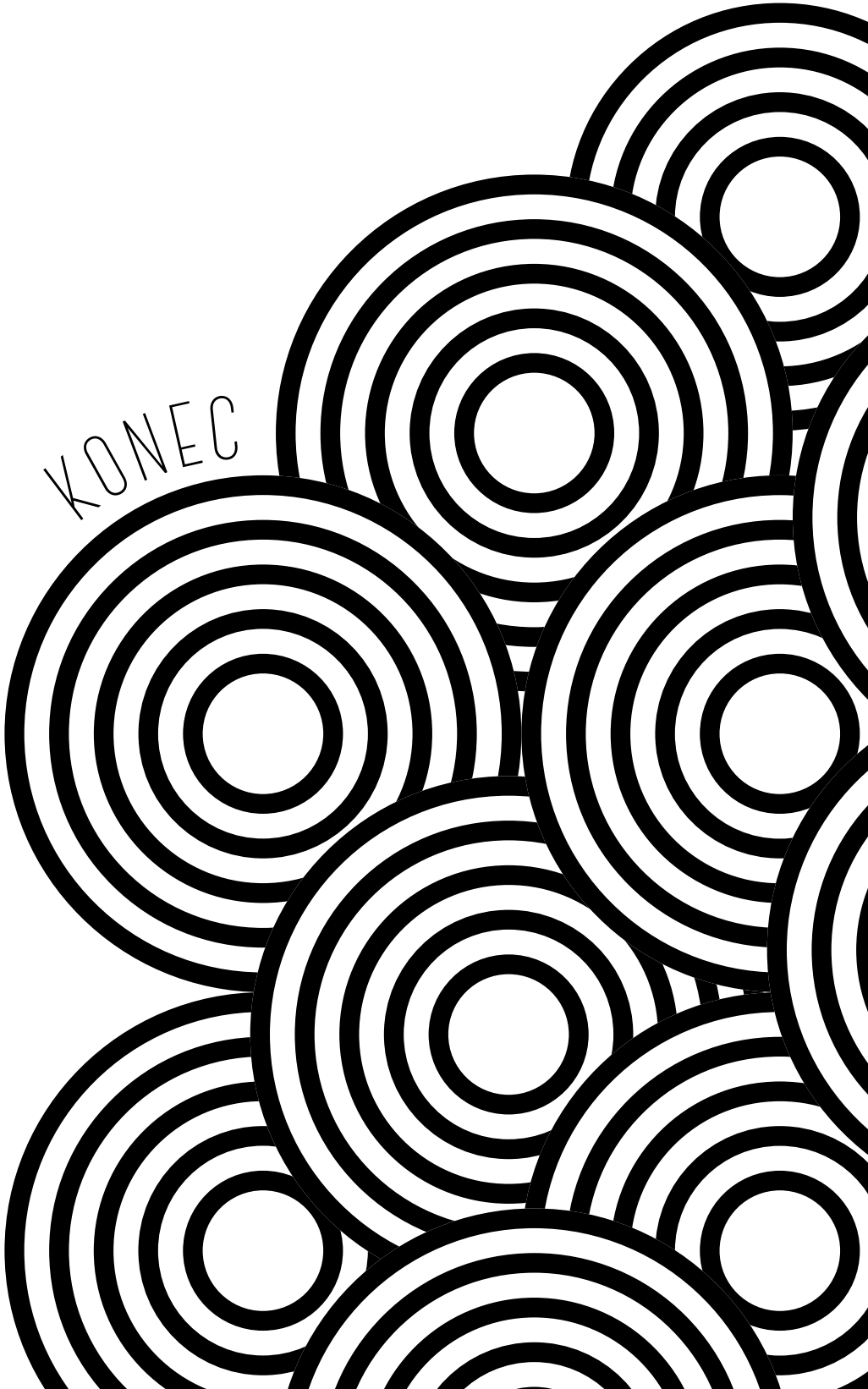
FRANCI

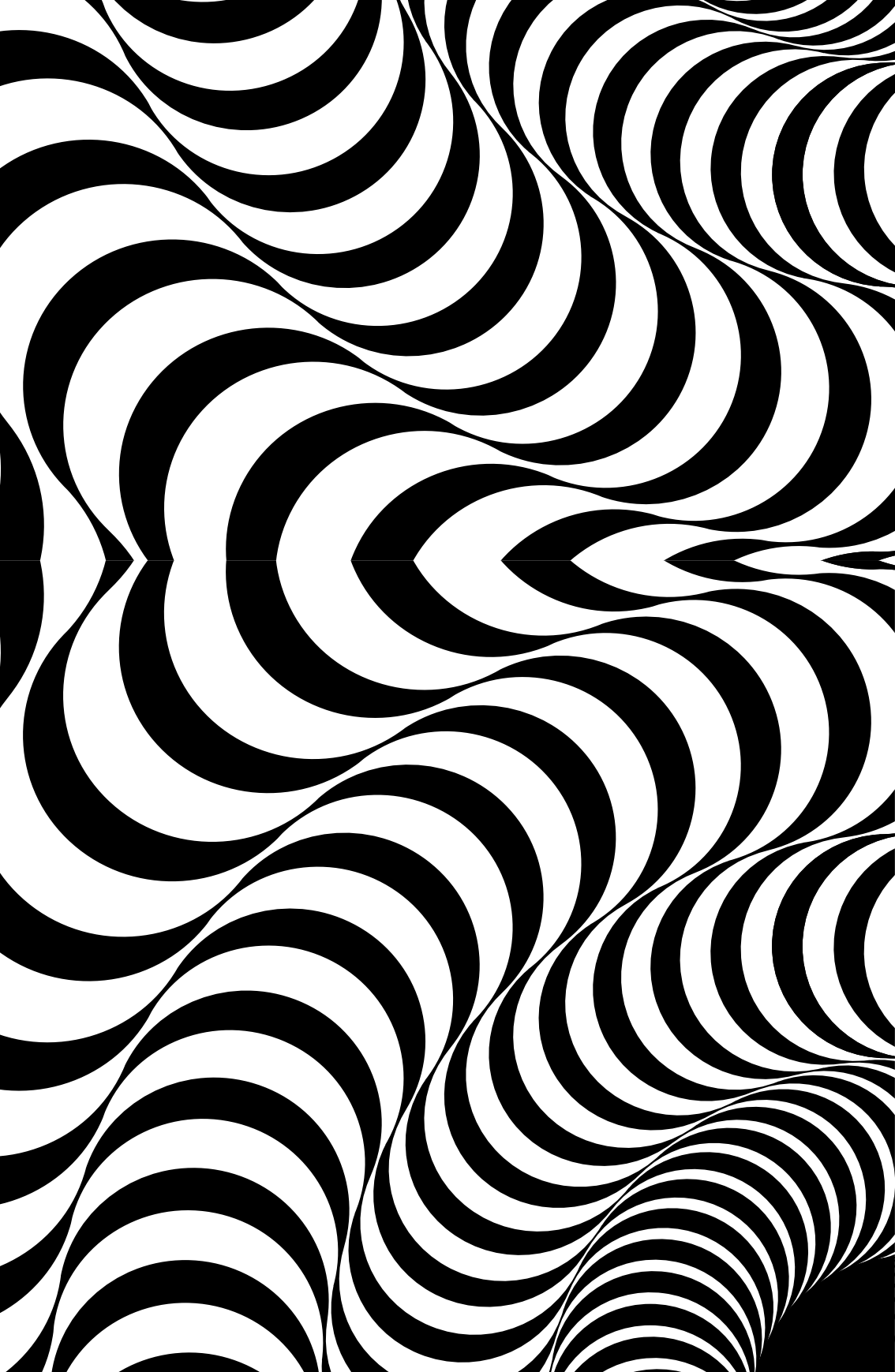
All I know is the way I feel,
when it's real, I keep it alive,
the road is long, there are mountains in our way,
but we climb a step every day.

OBA

Love lift us up where we belong,
where eagles cry on a mountain high.
Love lift us up where we belong,
far from the world we know,
up where the clear winds blow.

KONEC

Pia Vatovec

Zima

Drama v

sedmih prizorih

PREDGOVOR

Primeren partner, zdravi otroci, dobra služba, lepa hiša. Kdor ima vse to, mu že ne more biti težko. Nihče mu ne more očitati, da ne živi v skladu s pravili družbe, da ne prispeva k njenemu razvoju. Človek se lahko v takšno življenje udobno namesti in po preverjenem receptu preživi vse dni do svojega konca. Ni se mu več treba ukvarjati z ustvarjanjem lastne poti in izpolnjevanjem svojih sanj, za neuspehe in nesrečo pa lahko mirno okrivi svet okoli sebe – češ, drugače danes tako ali tako ni mogoče živeti. Tok tovrstnih izgovorov pa včasih postane tako močan, da se spremeni v nekakšno avtoimunsko bolezen in mu odvzame vse, kar mu je kot individuumu naravno. Človek začne skoraj zavestno delovati proti svoji sreči in svojo staro identiteto nadomesti z novo, ki bi se od prve težko bolj razlikovala; okrog sebe počasi zgradi zid, s katerim skriva vse, kar mu je drago, preko njega pa na koncu ne vidi niti sam. V pričujočem dramskem besedilu, ki je še v nastajanju, sem se poskušala potopiti v svet Marjana, Vlaste, Lidie in Gorazda, čisto običajnih ljudi srednjih let – ljudi, ki po eni strani zanikajo konvencijo, po drugi pa ji bolešno zvesto sledijo. Nazadnje se trdno zaprejo vsak v svojo lastno kletko, s seboj pa vztrajno skušajo povleči celo svoje otroke ...

OSEBE:

MARJAN, 48 let

LIDIA, 40 let

VLASTA, 41 let

NINA, 22 let

GORAZD, 47 let

BRINA, 5 let

JAKOB, 5 let

I. PRIZOR

Majhen, vendar prijeten dnevni prostor v stanovanju. Diši po indijskem kadilu, v vsakem kotičku je kakšna družinska fotografija ali dišeča sveča, polno je igrač. V kotu je pianino. V udoben kavč sta pogreznjena Vlasta in Marjan. Izza vrat sosednje sobe se ves čas sliši otroški smeh.

MARJAN: Kdaj si rekla, da moramo it?

VLASTA: Čez pol ure. Najkasneje.

MARJAN: A res moramo? Daj, no.

VLASTA: Že na zadnjem sestanku naju ni bilo.

MARJAN: Saj bova šla naslednjič. Ti sestanki so itak brezveze, saj ta mala dva še nista v šoli.

VLASTA: Ja, to sva že zadnjič rekla. Saj je še pol ure.

MARJAN: To ni nič.

VLASTA: Ti raje obrni ploščo.

MARJAN: Mater, vedno pozabim, da imaš ta butast gramofon.

VLASTA: Nič ni butast.

MARJAN: Saj ni, no. Ampak moj jih obrača ročno.

VLASTA: Tvoj sploh ne dela!

MARJAN: To je tudi res.

Zasmejita se. Marjan se skobaca iz globin kavča, stopi do gramofona in obrne ploščo. Ella Fitzgerald začne peti It's Only a Paper Moon. Marjan rahlo odpleše nazaj do kavča. Stisne se k Vlasti.

MARJAN: Aaah, Ella. Na faksu sem se je naučil zaigrati. Po mojem sem že vse pozabil.

VLASTA: Meni je pa celo boljša Coleova verzija.

MARJAN: Kako lahko rečeš kaj takega!

VLASTA *se zasmeji*: Ah, daj no. Ti si itak pristranski. Boš še en čaj?

MARJAN: Mhm. Kako to misliš, pristranski?

VLASTA: Ja, ti pa tvoja Ella.

MARJAN: A sem mogoče jaz kriv, da je vse, kar je kdaj naredila, genialno?

Vlasta smeje zmaje z glavo, s težavo vstane s kavča in stopi do kuhinje.

MARJAN: A veš, o čem poje?

VLASTA *iz kuhinje*: Prosim?

MARJAN: Sprašujem, če veš, o čem poje v tej pesmi.

VLASTA: O papirnati luni?

MARJAN: No, to že, ampak a veš, kaj to pomeni?

VLASTA *se nasloni na podboj vrat, ki vodijo do kuhinje*: Razsvetli me.

MARJAN: A si predstavljaš tiste fotografije iz dvajsetih let, ko so se vse pevke slikale na luni?

VLASTA: Prosim?

MARJAN: Ne ta pravi, no.

VLASTA: To sem nekako dojela.

MARJAN: V bistvu je bil to nek rekvizit. Narejene so bile pa iz papirja, te lune. Zato reče 'paper moon'.

VLASTA: Vem.

MARJAN: Kako?

VLASTA: Nekje sem prebrala.

MARJAN: Aja?

VLASTA: Ja. Ampak ti rada dam občutek, da si pametnejši od mene.

MARJAN: Občutek? Aha. *Vstane, stopi do Vlaste in jo zavrti.* Potem mi boš najbrž znala povedat, kdo je v resnici napisal ta komad?

VLASTA: Em –

MARJAN: Harold Arlen. Katerega leta?

VLASTA: Ne vem, no.

MARJAN *jo živahno suče pod rokami*: 1933. Istega leta, kot je bil na oblast izvoljen kdo?

VLASTA: Marjan, a mi dovoliš, da grem čaj nardit?

MARJAN: No, to bi pa res lahko vedela.

VLASTA: Pa pač ne vem.

MARJAN: Sramota. To je splošna razgledanost!

VLASTA: Nehaj, no, Marjan.

MARJAN: Ja, Hitler, madona.

Vlasta se mu izvije iz objema.

MARJAN: No, kdo je zdaj pametnejši?

VLASTA: A sva tekmovala, al kaj? Mater, si otročji.

MARJAN: Saj si ti začela.

VLASTA *gre proti kuhinji*: Ja, saj vedno jaz začnem.

MARJAN: Pa saj se samo malo hecam.

Marjan se usede nazaj na kavč in si z dlanmi pomane obraz. Vlasta se vrne z dvema skodelicama. Trdo ju odloži na kavno mizico in se usede meter stran od Marjana.

MARJAN: A si res jezna, al kaj?

Vlasta pogleda stran, ker se ji v očeh začnejo nabirati solze.

MARJAN: Pa saj ne morem verjet.

VLASTA: Limon je zmanjkalo.

MARJAN: Saj ne koristijo v vročem čaju.

VLASTA: No, še dobro, da je nisem dala noter potem.

MARJAN: Ne bit huda, no. ***Premolk***. Pikica. ***Premolk***. E-ej. Rad te imam, saj veš.

VLASTA: Nisem jezna.

MARJAN: Ja pa si. A ni brezveze, da se kregava?

VLASTA: Meni se zdi brezveze to, da se imava rada.

MARJAN: Ne govori tega.

VLASTA: Ja, a ni res? A mogoče ni res, Marjan?

MARJAN: A se ne moreva enkrat samo imeti lepo?

Vlasta se bori s solzami, Marjan jo pogleda in ji nerodno položi dlan na ramo. V tišini sedita nekaj trenutkov.

MARJAN: Kaj se pa tolik dereta ta mala dva?

Vlasta ne odgovori.

MARJAN: Grem pogledat. ***Odide.***

2. PRIZOR

Zanikrn dnevni bar. Za točilnim pultom je Nina, na enem od barskih stolov pa sedi Gorazd.

GORAZD: A mi ne bi dala še enega špricerja?

NINA: Belega ali rdečega?

GORAZD: A ti mene mal hecaš, Ninči?

NINA: Rdečega, predvidevam.

GORAZD: Daj, sprosti se malo, no. Si hujša kot tvoj foter.

NINA: Čez deset minut zapiram.

GORAZD: Zaradi mene lahko že zdaj vrata zakleneš.

Nina ne odgovori.

GORAZD: Mal te hecam, no. Ej.

NINA: Poračunala bi, če lahko.

GORAZD: A res me boš kar domov nagnala? Kaj pa naj delam tam?

NINA: Mene sprašuješ?

GORAZD: Tebe.

NINA: A nimaš družine doma?

GORAZD: Daj nehaj. Ti si še mlada pa naivna, nimaš pojma, kaj se to pravi dvajset let zakona.

NINA: Ti očitno tudi ne.

GORAZD: Saj ne vem, kdo mi gre bolj na kurac, ta mal ali Vlasta. Kar naprej jo imam za vratom. Nič te ni doma, smrdiš po alkoholu, zrihtaj si boljšo plačo. Zrihtaj si boljšo plačo, kot da grem lahko kar do šefa, pa mu to predlagam. Pol ji pa naj normalno povem, da so mi že itak skenslali polovico prenosov. In to mi govori ena kurčeva gospodinja, ki še v življenju ni imela službe.

NINA: Saj je učila v glasbeni šoli.

GORAZD: Učila v glasbeni šoli, lepo te prosim. To je pa res šiht, ja.

NINA: Sedem evrov pa pol.

GORAZD: A nisi rekla deset minut?

NINA: Zdaj je že manj. Moram zapret blagajno.

GORAZD: Dobro, no. Počas. **Pije špricer in opazuje Nino.** Tvoja mat je bila pa nekaj drugega, veš. Fejst si ji podobna. Jaz se je ne spomnim težit.

NINA: Ne bi o tem, ok?

GORAZD: Tale ta nova mu bo pa živce spila.

NINA: Sam si je kriv.

GORAZD: Ma ne, stara. To se ujameš v past, pol je pa konec, verjemi ti meni. Kje jo je našel sploh?

NINA: Ne vem, njega vprašaj.

GORAZD: Pizdarija. Pol imaš pa kar naenkrat sive lase pa froca. Kuhan pa pečen. Še dobro, da se lahko pridem malo s tabo podružiti, ne, Ninč?

NINA: A mi lahko daš teh kurčevih sedem evrov pa spokaš?

GORAZD: Ok, ok, ok, sam ne se razburjat. ***Iz žepa zbeza deset evrov in jih glasno položi na pult.*** Na, da ne boš rekla, da ti nikoli nič ne dam.

Nina mu hoče vrniti drobiž, on pa ji zapre dlan in jo odrine, vendar je ne spusti. Nina jo na silo izvleče. Kovance mu vrže na pult.

GORAZD: Kaj si zdaj huda, no. Še malo, pa boš ista kot onidve.

NINA: Mi boš potem nehal tukaj morit vsak dan?

GORAZD: Saj si vesela, da me vidiš, priznaj.

NINA: Moram reč, da ne.

GORAZD: Malo.

NINA: Zapiram.

GORAZD: Tam na tisti vaši akademiji so itak sami pedri, saj se spomnim. Mene ni bilo treba za Vlasto nikoli skrbet. Še Marjan je imel eno čudno frizuro takrat.

NINA: A bi rad, da varnostnika pokličem?

GORAZD: Dobro, umiri se. A se lahko vsaj oblečem? ***Počasi si začne oblačiti jakno.***

NINA ***mu odpre vrata:*** Adijo.

GORAZD: Ampak si mi všeč, veš, ko se razburjaš.

NINA: Dajmo.

GORAZD: Lepo spi, Ninči. Pa kaj name misli.

Gorazd odide, Nina zaloputne vrata za njim.

3. PRIZOR

Otroško igrišče pred blokom. Na klopci sedita Vlasta in Jakob.

JAKOB: In pol me je kar odpelala stran. Mislm, sej js nism hotu it, a veš.

VLASTA ***nezainteresirano:*** Kdo te je odpeljal?

JAKOB: Ja, Brina, no!

VLASTA: Aja? Kam pa?

JAKOB: Ja stran. Js sm s Kristjanom gradil grad in pol je ona pršla in pol je bil Kristjan jezen name.

Z nekaj nakupovalnimi vrečkami v rokah pride Lidia.

VLASTA: Živjo.

LIDIA: O, živjo.

VLASTA: Kako gre?

LIDIA: Še en tak dan, pa dam odpoved, prisežem.

VLASTA: Še dobro, da ga je konec.

LIDIA: Ja, to bi bilo super. Ampak moram it še v BTC za ploščice gledat, majstra poiskat ...

VLASTA: Kako pa to, a prenavljate?

LIDIA: Ne, selimo se, nič ne veš?

VLASTA: Ne.

LIDIA: Ja, sva se končno odločila. Sva že pred tremi leti hišo kupila, ampak ne moreš verjet, kako se to zavleče s prenovo ... pa dovoljenja, pa drenaže, katastrofa.

VLASTA: Bi rekla.

LIDIA: Upam, da zdaj bo, no. Ampak ne bom verjela, dokler ne bom tam.

Vlasta se v odgovor kislo nasmehne.

LIDIA: No, se še kaj vidimo.

VLASTA: Mhm.

LIDIA: Adijo.

VLASTA: Adijo.

Lidia odide. Vlasta tiho gleda za njo.

JAKOB: Mami, halooo?

VLASTA: A?

JAKOB: Ja, nč nisem bil kriv, ona me je kar odpelala/, Kristjan je pa ...

VLASTA: To ni lepo, da zaradi punc zapostavljaš prijatelje, veš. To res ni lepo.

JAKOB: Če me pa vedno kr odvede! Js probam bit čim več s Kristjanom/ ...

VLASTA: Punce pridejo pa grejo. No, če imaš srečo. Prijatelji pa ostanejo/ ...

JAKOB: Ja, ja, sej vem. In pol ostaneš brez njih in na-na-na-na-na.

VLASTA: Nič na-na-na-na-na. Boš že videl, njim lahko zaupaš, puncam pa bolj težko. Pa ti je všeč Brina?

JAKOB ***zardi, burno***: Neeel! Punce so smotane.

Jakob vstane in začne s kamnom igrati »nogomet«. Vlasta ga nekaj časa odsotno opazuje.

VLASTA: Kaj ste pa jedli za kosilo danes?

JAKOB: Repo, fuuuj. Pa matevža.

VLASTA: Joj, to sem hotela danes naredit za večerjo.

JAKOB: Sej veš, da ne maram!

VLASTA: Je pa zdravo zate, me čisto nič ne briga.

Od strani se zasliši otroški glas.

BRINA: Lej, ati, Jakob je!

S strani priteče Brina, za njo Marjan.

MARJAN: Brina, počakaj, porkaduš!

BRINA: Živjo, Jakob, a se greva k tebi igrat?

Marjan se nasmehne Vlasti.

MARJAN: Živjo, Jakob. **Vlasti.** Živjo.

VLASTA: Danes ne, Brina. Jakob, čisto premalo si oblečen, greva domov.

JAKOB: Ampak mene ne zebe!

VLASTA: Ne, ne, zdaj si res ne morem privoščit, da mi zboliš.

BRINA: A se gre lahko k meni igrat? Sej je toplo v hiši!

JAKOB: A lahko, mami, a lahko?

BRINA: A lahko, ati, prooosim!

MARJAN: Jah, če Jakobova mamica dovoli ...

VLASTA: Joj, res se nama mudi. Jakob, greva.

JAKOB: Ne grem domov!

Jakob steče stran, Brina pa za njim. Vlasta in Marjan obstaneta.

VLASTA: Jakob!

MARJAN: Brina, takoj nazaj!

Vlasta hoče za njima, Marjan jo prime za roko in jo zadrži. Poljubi jo, Vlasta pa ga na rahlo odrine.

MARJAN: Kaj pa je?

VLASTA: Danes ne, Marjan. **Steče za otrokoma.**

4. PRIZOR

Sterilna dnevna soba, v njej je tudi jedilnica. Vse je na svojem mestu; pogrinjki so na mizo nameščeni skoraj na milimeter natančno. V ozadju je bela plastična smrečica s črnimi okraski. Lidia živčno teka v kuhinjo na desni in nazaj. Brina že sedi za mizo, Marjan se ukvarja s kaminom.

BRINA: Mami, lačna sem.

LIDIA: Ja, Brina, mal boš še počakala.

BRINA: Kolk sekundov?

LIDIA: Brina! Reče se 'koliko sekund'.

BRINA: Koliko sekund?

LIDIA: Ne vem, ne zdaj težit.

BRINA: Če sem pa lačna. A lahko kinder?

LIDIA: Pa kaj ti delaš? Marjan!

MARJAN: Kaj, kaj delam? Kurim, ne?

LIDIA: Sem ti rekla, da ne! Že zdaj si vse zakadil!

MARJAN: Mal vzdušja je pa treba nardit, no.

LIDIA: Ja, zato sem pa skuhalo goro hrane.

MARJAN: Lej, saj sem že končal.

LIDIA: A mi lahko zdaj končno pomagaš?

MARJAN: Kaj pa naredim?

Lidia s krpo lošči pribor, Brina pa se medtem skobaca s stola in gre v kuhinjo. Nazaj se vrne s tablico Kinder čokolade.

LIDIA: Mislim, tebi je tudi treba vse s prstom pokazat. Ne vem, poglej okrog sebe, a ti ni v interesu, da je vse tako, kot mora bit? Saj so tvoji prijatelji.

MARJAN: Nič niso moji. Najini so, naši.

LIDIA: Brina! Daj to ven iz ust! Točno veš, da ne smeš, sploh pa ne pred večerjo!

Lidia Brini iz rok vzame čokolado. Brina začne jokati.

MARJAN: Joj, no, a je treba tako kričat?

LIDIA: Zdaj nimam ne časa ne energije za to.

MARJAN: Ne jokati, medvedek. Boš po večerji mal dobila.

Brina steče na levo v svojo sobo.

LIDIA: Pusti jo. A ne bi že morali biti tukaj?

MARJAN: Saj je šele par minut čez.

LIDIA: Dajva kar hrano na mizo.

MARJAN: Prav.

Oba gresta v kuhinjo in iz nje začneta prinašati hrano.

MARJAN: Kaj pa, če bi najprej samo juho? Da ne bo prostora zmanjkalo.

LIDIA: Če ti tako hočeš.

MARJAN: Mislim, smiselno se mi zdi, no.

LIDIA: Ja, v redu. ***Pladenj, ki ga drži v roki, odnese nazaj v kuhinjo. Ko se vrne, začne loščiti še kozarce.***

LIDIA: Zakaj pa Nine še ni?

MARJAN: Z njimi bo prišla.

LIDIA: Aja? Kako pa to?

MARJAN: Vlasta jo je šla iskat ... se mi zdi. Mislim, pobrala jo je, ker je šla itak v center.

LIDIA: Aha.

MARJAN: V vrtcu sva se srečala, pa mi je povedala.

Zvonec.

VLASTA: Daj, pojdi odpret. Ne, čakaj, greva skupaj.

Skupaj gresta na hodnik, v katerega vodijo vrata v ozadju. Sliši se odpiranje vrat; skozi njih vstopijo Vlasta, Gorazd, Nina in Jakob.

LIDIA *na hodniku*: Zdravooo, kar naprej. Brinči, pridi!

VLASTA *na hodniku*: Živjo!

GORAZD *na hodniku*: Ej, čao, stari.

MARJAN *na hodniku*: Živjo, živjo. Ne, nič se sezuvat.

VLASTA *na hodniku*: Ah, daj no mir. Jakob, a boš kaj pozdravil?

JAKOB *na hodniku*: Dober dan.

LIDIA *na hodniku*: Tukaj imate copate. Gremo v dnevno sobo, da se ne bomo gužvali.

Lidia se vrne v dnevno sobo; za njo prikoplja jo še ostali, tudi Brina.

LIDIA: Kar usedite se. Jakob, ti si lahko tam, pri Brini.

BRINA: Ja, Jakob, pridi!

Posedejo se.

VLASTA: O, lepa smrekica.

LIDIA: Ah, to sem nekaj na hitro kupila, ni bilo časa ...

MARJAN: A bomo en aperitivček?

GORAZD: Nisi se dosti spremenil, vidim. **Zareži se in lopne Marjana po ramenu.** Jaz bi kaj močnega, tisto vašo slivovko.

Vlasta sune Gorazda v rebra.

MARJAN: Nimamo slivovke. Bailey's, teranov liker ... Imamo kaj bolj ostrega, Lidia?

LIDIA: Ne vem, to je tvoje področje. Jaz grem pogret juho.

VLASTA: Bova oba teranov liker. Ti lahko pomagam, Lidia?

LIDIA: Ne, res ni treba. **Odide v kuhinjo.**

MARJAN: Nina, ti? Madona, pozabim te vprašat, veš.

NINA: Ni panike. Bom isto.

BRINA: A se greva lahko v sobo igrat?

MARJAN: Lahko.

BRINA: Nina, pridi!

MARJAN: Medvedek, Nina bi bila rada tukaj. **Začne natakati pijačo v kozarce.**

BRINA: Ampak jaz ji hočem pokazat Čarovnička! A ne, da mora videt, Jakob?

JAKOB: Ja! A veš, kake roke ima. Pa čarovniškega palčka.

NINA: Čarovniškega palčka? Ja, to pa moram videt. **Sledi Brini in Jakobu v sobo.**

MARJAN: No, em, ti bom pustil za potem.

GORAZD: E, super. Na zdravje!

MARJAN: Lidia! Pridi!

LIDIA **iz kuhinje**: Juho grejem, ne morem!

MARJAN: Samo popit!

Lidia pride iz kuhinje, Marjan ji poda kozarec.

LIDIA: Zakaj mi pa nisi Baileyja dal?

MARJAN: Zmotil sem se. Daj, popij, pa ti bom še Bailey's nalil.

LIDIA: Pa ne morem iz istega kozarca pit. Saj je v redu.

MARJAN: No, na zdravje.

OSTALI: Na zdravje.

Pijejo.

VLASTA: Joj, to je meni tako dobro. Kako je kaj na sodišču, Lidia?

LIDIA: Katastrofa. Ampak nočem zdaj razmišljat o tem, vsaj med prazniki bi rada imela mir.

GORAZD: Čisto štekam.

VLASTA: Ja, normalno.

LIDIA: Kje so pa otroci? Saj bo takoj juha.

MARJAN: V Brinini sobi.

GORAZD: Jaz moram itak na stranišče, jih bom poklical.

Lidia in Gorazd odideta vsak v svojo smer. Marjan počasi seže proti Vlastini dlani. Ko se je dotakne, v sobo pritečeta Brina in Jakob. Vlasta hitro odmakne roko. Za otrokoma pride tudi Nina.

MARJAN: O, mladina. Nina, spij liker, juha pride.

BRINA: Ati, Nina zna čarat!

MARJAN: A res? No, pokaži, kako!

Nina se kisló nasmehne, iz kuhinje z loncem juhe pride Lidia.

BRINA: Tko nekaj z rokami. Ampak jaz ne znam.

JAKOB: To je zato, ker si punca.

BRINA: Ti si punca. Pa Nina je tud punca!

MARJAN: Čakaj, čakaj, bom jaz. ***Slab meter pred jedilno mizo Lidii iz rok vzame lonec juhe in ga da na sredino.***

Vrne se Gorazd in sede k Nini, kjer je prej sedel Marjan.

GORAZD: Čao.

NINA: Em, živjo.

VLASTA: Gorazd, daj Jakobu juho.

GORAZD: Ja, no. Počas.

MARJAN: Nina, lahko ti daš Brini, prosim?

LIDIA: Samo eno zajemalko.

NINA: Mhm.

BRINA: Jaz ne maram tega!

VLASTA: Daj no, Brinči. To je super juhica iz gobic, da boš lepo rasla.

LIDIA: Brina, jej.

JAKOB: O, fuj.

VLASTA: Jakob! Kako se pa obnašaš!

JAKOB: Saj Brina tudi noče.

VLASTA: Brina bo jedla, ane, Brina, ti pa glih tako.

Začnejo jesti.

GORAZD: Mater, je dobra.

VLASTA: A si sama gobe nabrala, Lidia?

LIDIA: Brat mi jih prinese, točno ve, kje jih najti.

MARJAN: Pa suši jih tudi.

GORAZD: Slišiš, Vlasta, to si je treba zapomnit. Če že nočeš z mano po gobe.

VLASTA: Če me pa vlečeš v tisti hrib. Sem ti povedala, da je Jasna enkrat medveda srečala tam.

GORAZD: Mislim, teh tvojih kolegic jaz ne bi resno jemal.

MARJAN: Mogoče gre pa lahko kdaj Nina s tabo, gre rada v naravo. A ni res?

GORAZD: Ja, to bi blo super, a, Nina?

NINA: A nisi slišal, da so medvedi tam?

MARJAN: No, pa saj ne rabita it do vrha.

GORAZD: Ma ja, na izi. Sploh se ti pa z mano ni treba bat. *Zasmeji se.*

VLASTA: Nina, ti mi rajši povej, kako je na faksu.

NINA: V redu. Sicer ne vem, kako mi bo pomagala ta diploma, ampak bo že.

VLASTA: Za tako pianistko ni nobena kriza problem, verjemi ti meni. A Jesenko še uči?

NINA: Ja, drugo leto gre v pokoj.

VLASTA: Kakšna pojava od človeka.

MARJAN: Ja, mene je tudi imel. Je bil pa precej bolj mlad takrat.

NINA: Si kar malo težko predstavljam.

VLASTA: A te lahko kaj pridemo pogledat? Jaz sem te po mojem nazadnje v glasbeni šoli videla nastopat.

NINA: Glih prejšnji teden smo imeli koncert.

VLASTA: A res? Mislim, ta tvoj foter itak nič ne pove.

MARJAN: No, sem mislil, da bo /Nina kaj povabila ...

NINA: Ne, saj on ni mogel prit.

LIDIA: Jaz nisem nič vedela o tem.

MARJAN: No, vidiš, Nina. Moraš povabit.

VLASTA: Škoda, res, jaz bi prišla. Naslednjič mi pa res povej!

NINA: Bom, bom.

BRINA: Sem že! A greva lahko zdaj nazaj v sobo?

MARJAN: Brina, pojedla si točno dve žlici. Ne greš od mize, dokler ne poješ.

BRINA: Joooj, no.

GORAZD: A ti se sploh še kaj pritakneš klavirja?

MARJAN: Zdaj že nekaj časa nisem.

LIDIA: Ta nekaj časa pomeni vsaj šest let. Ne vem, če te je Brina sploh /kdaj slišala.

MARJAN: Khm, mah, saj veš, kako je. Ko enkrat padeš ven, je vedno težje nazaj začet.

GORAZD: Saj pri nas ga imamo tudi za brezveze.

JAKOB: Jaz pa znam igrat!

LIDIA: A res?

BRINA: Ja, jaz tudi!

LIDIA: Brina, ne izmišljuj si. Saj hodiš na plesne in na angleščino, to je čisto zadosti.

BRINA: Ampak jaz znam!

NINA: Mi boš morala pokazat.

LIDIA: Kdo te je pa naučil, če znaš?

MARJAN: Bo še kdo juho? Dajte, no, dosti je še ostalo.

BRINA: Ati! A veš, kak velik klavir ima Jakob! Kot tri sobe.

LIDIA: Kdaj si bila pa ti pri Jakobu?

BRINA: Predjutrišnjem z atijem.

LIDIA: Včeraj, Brina, včeraj!

BRINA: Včeraj, no.

JAKOB: Mene je tudi naučil ati. Ampak mal sem že znal, ker mi je mami pokazala.

GORAZD: Sem že upal, da ti bo nogomet to izbil iz glave, hehe.

MARJAN: Em, ja, veš kaj, pozabil sem ti reč ... ta mala dva sta se hotela igrat, pa sva šla do Vlaste. In Gorazda in Jakoba, no. Za pol urice.

LIDIA: Fino.

GORAZD: Ja, kaj me pa nisi počakal, bi lahko pri men tekmo gledal. Ej, super si to skuhala, Vesna.

Vsi obnemijo. Gorazd šele čez nekaj trenutkov spozna svojo napako.

GORAZD: Lidia, pardon.

VLASTA ***skozi zobe***: Preklet idiot.

GORAZD: Pa saj je normalno, da se zmotim, a se ti mogoče ne? Saj razumeš, Lidia.

LIDIA: Mhm.

GORAZD: A ni res, no, Nina? Meni je še kar težko verjet, da je ni.

MARJAN: No, dajmo nehat s tem.

NINA: Ja, dajmo. Se opravičujem. ***Vstane in odide iz sobe.***

BRINA: Aja, ona pa lahko gre! Pejva.

Brina in Jakob stečeta ven.

VLASTA: Marjan.

MARJAN: Najbrž je šla samo na stranišče.

GORAZD: Ženske, a, prijatu?

VLASTA: Gorazd, lepo te prosim, utihni.

GORAZD: Pa a bi nehala težiti, pizda? Človeka poznam / odkar je bil mulc, madona.

Lidia začne pobirati krožnike.

VLASTA: Ti bom pomagala.

LIDIA: Ne, Vlasta. Sedi.

MARJAN: Lidia –

LIDIA: Kaj, Marjan? Kaj pa je?

Marjan ne odgovori, Lidia gre z goro krožnikov v kuhinjo. Marjan gre proti hodniku.

MARJAN: Nina?

Nina z rahlo zabuhlimi očmi pride nazaj v kuhinjo. Stol si povleče malo stran od Gorazda. Tišina. Lidia se vrne iz kuhinje.

MARJAN: Em, Lidia, a bi šli mi kar na darila? Ta mala dva sta že utrujena, se mi zdi.

VLASTA: Gorazd, a jih greš iskat na hodnik?

GORAZD *gleda Nino*: A?

VLASTA: Darila.

GORAZD: Ja, grem. Khm. **Gre na hodnik in se vrne z darilnimi vrečkami.**

LIDIA: Kaj pa naj z vso to hrano?

MARJAN: Bom potem jaz pogrel.

LIDIA: Česa ne poveš. Dobro, naša so pod smrekico. Brina!

VLASTA: Jakob!

LIDIA: Brina, pridi sem!

NINA: Jaz nimam danes ničesar s sabo.

MARJAN: Ja, to pa ni lepo.

NINA: Saj sploh še ni božič.

MARJAN: No, ampak se do takrat najbrž ne vidimo več.

NINA: A ni pol itak vseeno, če dobiš prej ali kasneje?

MARJAN: No, pač mislil sem, glede na to, da smo vsi lepo zbrani ...

GORAZD: Daj, stari, ne ji težiti, no. Kaj pa njo briga za fotra darila kupovat, ona mora zdaj žurat. A ga žurate kaj?

VLASTA: Umiri se.

GORAZD: K4 pa to, a? Še laufa?

NINA: Ne vem, ne hodim tja.

GORAZD: Taka lepa punca, pa skoz doma visi.

VLASTA: Jakob! Brina!

Jakob in Brina pritečeta iz sobe.

BRINA: Jaaa, sva že tuki.

MARJAN: Evo, lahko začnemo. Lidia?

LIDIA *izpod smrekice vzame eno od vrečk in jo da Vlasti*: Nekaj malega od nas.

VLASTA: O, hvala, ne bi bilo treba. *Ven vzame vodni filter*. Uau, super. Sva že razmišljala, da bi ga kupila.

MARJAN: Ja, se mi zdi, da je v teh blokkih kar trda voda. Ni je dobro direktno pit.

LIDIA: Mi jo vedno prečistimo, tudi če recimo Brini redčim sok. S tem strupom je že ne mislim filat.

GORAZD: Ja, hvala, no. A je tudi za pivo dobro? *Zasmeji se*.

MARJAN: Ha, to pa naslednje leto dobita.

VLASTA: Em, tole je pa od nas. Ena malenkost.

LIDIA *iz male vrečke vzame ven keramično tablico z napisom*: Dobrodošli. Lepo.

GORAZD: Ko je ta mal v vrtcu ji je dolgčas, pol pa take dela. Mava že čist polno spalnico teh zadev.

LIDIA: Zanimivo.

VLASTA: Lahko obesite na vrata, kamorkoli.

LIDIA: No, glih super za v hišo, ane, Marjan?

MARJAN: Khm ... ja ... hvala.

GORAZD: Kakšno hišo?

LIDIA: A ni Marjan nič povedal? V petek nama končno pridejo montirat kuhinjo. Čez dva tedna se selimo.

GORAZD: Stari, nič ne poveš!

MARJAN: Mja, pozabim ... to sva se zdaj na hitro odločila ...

VLASTA: Ja, zelo hitro.

Marjan skuša ujeti Vlastin pogled, ona se mu izogiba.

LIDIA: Ja, vmes sva razmišljala, če bi raje kar podrla vse skupaj, pa zgradila novo. Niti predstavljata si ne, koliko je dela z izolacijo in vsem ostalim.

GORAZD: In zdaj sta kar končala?

MARJAN: Ni še vse dokončano. Vseljiva pa je.

VLASTA: Ja, krasno! Superca. A ne, Gorazd? Vidiš, sem pravo ploščico izbrala.

V tišini si ogledujejo vsak svoje darilo.

BRINA: Kaj sem pa jaz dobila?

LIDIA: Halo?

VLASTA: Zate je pa to, Brinči, dobro, da si me spomnila.

BRINA: Barbi! O, yes! Hihi, lej, Jakob, lulika se ji vidi.

MARJAN: Brina.

LIDIA: Izvoli, Jakob. ***Poda mu Spidermanovo figurico.***

JAKOB: To že imam.

VLASTA: Reče se hvala!

GORAZD: Bo pa eden zame, hehe.

JAKOB: Ne! Moj je!

GORAZD: Mene bi moj foter zdaj okrog ušes, mulc.

Jakob sede na tla k Brini; skupaj začneta preučevati barbiko.

MARJAN: Nina, še zate. Od nas treh, izvoli. ***Svečano ji izroči vrečko.***

NINA: O. Bailey's. Hvala.

MARJAN: Ja, zdaj si že dosti stara.

LIDIA: Samo, da ga ne boš prehitro spila.

GORAZD: Ah, to ni take vrste punca, a ne, Nina?

NINA: Ne. Em, hvala.

Nekaj trenutkov v tišini stojijo pred smrečico. Vlasta še vedno noče pogledati Marjana.

LIDIA: Nič, jaz grem dat krompir iz pečice.

5. PRIZOR

Moderna kavarna z otroškim kotičkom. Ob mizi zraven njega sedi Marjan. Na tleh poleg njega sedi Brina in se igra s kockami.

BRINA: Ati, a je že prišla Nina?

MARJAN: Ni.

BRINA: Kaj pa zdaj?

MARJAN: Daj, potrpi malo, no. Saj bo kmalu.

BRINA: Ati, a veš, kako mi Nina reče?

MARJAN: Ne, ne vem.

BRINA: Miška!

MARJAN: Res?

BRINA: Ja! Boš videl.

V kavarno vstopi Nina.

MARJAN: Nina! Tukaj sva!

Nina ju zagleda, stopi do Brine in jo objame.

NINA: Miškaaaa!

BRINA: A vidiš, ati! Sem ti rekla!

Marjan vstane in razširi roke. Z Nino se nerodno objameta. Usedeta se za mizo.

MARJAN: No, kako si kaj? Lepo te je videti.

NINA: V redu, po starem ... Pa ti?

BRINA: Nina, a veš, da sem bila na gori!

NINA: Kaj, na gori si bila? Uau!

BRINA: Ja, in potem sem imela umazane čevlje. Ampak mi jih je mami očistila.

MARJAN: Khm, ja, smo šli na en hrib blizu hiše prejšnji vikend. Malo na izlet.

NINA: Lepo.

MARJAN: Lep razgled. Celo Ljubljano vidiš.

NINA: Aja?

MARJAN: Ja, res je lepo. Smo pa imeli srečo z vremenom. Zna biti megla zgoraj drugače. ***Premolk.*** Kaj boš pila? Ti grem naročiti.

NINA: Ne bi nič, hvala.

MARJAN: Daj, nekaj naroči, no.

NINA: Res ne bi, hvala.

MARJAN: No, potem bom pa samo za Brino še en sok naročil. Lahko počakaš z njo?

NINA: Normalno.

Marjan vstane in gre do točilnega pulta. Nina se odsotno igra s pepelnikom.

BRINA: Ojoj, Nina, ne smeš prijemati pepelnika! Tam so bakterije!

MARJAN, ***ki se je ravno vrnil:*** Joooj, ta mala, to ti vse od svoje mame pobiraš! Res pretirava.

NINA: Zanimivo, da si zapomni tako besedo.

MARJAN: Ja, zdaj je že prav brihtna. Včasih me kar preseneti s kakšnim vprašanjem, ogromno stvari opazi.

NINA: No, saj, šest bo stara, a ne?

MARJAN: Ja. Februarja.

NINA: Vem, vem.

Tišina. Brina sedi za malo mizico in riše.

MARJAN: Kako je pa kaj na faksu?

NINA: Kaj pa vem, nič posebnega. Kolokviji, seminarske, pa to.

MARJAN: Mhm. Pa že kaj delaš?

NINA: Ja, saj veš. Ampak samo še ta mesec.

MARJAN: Mislim, kaj boš potem, ko boš končala?

NINA: Ja ... saj imam po diplomi še drugo stopnjo za naredit ... potem se bom pa pač nekje zaposlila ... recimo.

MARJAN: Aha. No, ampak je dobro, da že zdaj malo razmišljaš.

NINA: Vem, ampak zdaj se pač raje fokusiram na faks, pa imam kaj od tega, kakor da nekje delam zraven in imam potem slabe ocene, ker mi ne znese. Se bom pač kasneje s tem ukvarjala.

MARJAN: No, no, saj.

NINA: Sicer pa služb ni, točno veš.

MARJAN: Jah, saj nikoli ni bilo lahko službe najt.

NINA: A je ni tebi stric Jože zrihtal?

MARJAN: No, to je bilo slučajno. Ampak sem delal tudi kot študent, noben te ne vzame brez izkušenj.

NINA: Koga bojo pa v glasbenem svetu zanimale moje natakarske izkušnje?

MARJAN: Lahko si najdeš kaj na svojem področju.

NINA: Če mi najdeš študentsko službo, kjer bo koga brigala moja akademija mi, prosim, povej. Še ti nisi v glasbi ostal. Mislim, oprosti, ampak raje crknem, kot da pristanem v oglaševanju.

MARJAN: Ampak jest bo treba, Nina. Ne bom ti večno mogel dajati denarja.

NINA: Kdo je pa rekel, da boš moral?

MARJAN: Malo preglej oglase, sigurno boš kaj našla.

NINA: Ja, sigurno, ja.

Tišina. Punčka se naveliča risati in prisede k mizi.

MARJAN: Kje je zdaj ta natakarica? Boš takoj dobila sok.

BRINA: Ati, a je ona tvoja sestra?

MARJAN: Prosim?

BRINA: A je Nina tvoja sestra?

MARJAN: Ne, Nina je moja hčerka, saj sem ti povedal!

BRINA: Aja?

MARJAN: Seveda, jaz sem njen ati, tako kot sem tvoj ati. Samo tvoja mami ni njena mami.

BRINA: Aha.

MARJAN: Nina, oprost, seveda sem ji to povedal.

NINA: Že v redu.

MARJAN: Saj pravim, zadnje čase je pač bolj začela opazovati in še ne razume ...

NINA: Ja, ne sekiraj se. Pravzaprav bi morala iti, sem se zdaj spomnila, da moram še v fotokopirnico skočit.

MARJAN: Prav, seveda.

Nina vstane.

NINA: Aja, koncert bo v petek ob osmih. Prideš?

MARJAN: Koncert?

NINA: Orkestra. Saj sem ti povedala.

MARJAN: Aja. Joj, glede tega. Mislili smo it v hišo čez vikend, pa bi šli že v petek popoldne, da bova lahko čim več naredila ...

NINA: Ja, ni problema.

MARJAN: Drugič. Drugič res pridem.

6. PRIZOR

Otroško igrišče pred blokom. Na klopci sedita Vlasta in Marjan, Brina in Jakob se lovita.

VLASTA: Zakaj mi pa nisi povedal?

MARJAN: A bi kaj spremenilo?

VLASTA: Ne vem, jaz na primer ne bi izpadla kot totalen idiot.

MARJAN: Ne, verjetno bi bilo bolje, če bi vse že vedela. To pa res ne bi bilo sumljivo.

VLASTA: A ti še kar misliš, da ona ne ve, ali kaj? Daj, Marjan.

MARJAN: Vlasta, obupen dan sem imel. Lidia me je desetkrat zaradi ploščic klicala, jaz imam pa itak toliko front odprtih v službi, da se mi bo zmešalo. Ne me zdaj še ti drkat, lepo te prosim.

VLASTA: Ubogi Marjan.

MARJAN: Ja, oprost, ampak jaz imam še kakšne druge skrbi, kot sam po ta malo v vrtec it.

VLASTA: Res upam, da to ni name letelo.

MARJAN: Sam to hočem reč, da bi me lahko vsaj probala razumet.

VLASTA: Tebe bi moral cel svet razumet.

MARJAN: Kaj hočeš pa s tem povedat?

VLASTA: Točno veš, kaj hočem povedat. Še do lastnega otroka se obnašaš kot kreten, pa si še/ vedno ti žrtev.

MARJAN: Veš kaj, Brina je/ pa res lahko samo srečna ...

VLASTA: Ne govorim o Brini.

MARJAN: *Nejevoljno zavzdihne.* Jaz se lahko na trepalnice postavim, pa še ne bo prav. Saj samo dajem, pizda. Plačam ji stanovanje, žepnino dobi, ni ji treba delat ... ampak odnos mora bit obojestranski. Meni tudi ni prav, da jo moram vedno jaz klicat. Niti na Brinin rojstni dan se ne spomni ...

VLASTA: Marjan, a se ti sploh poslušáš?

MARJAN: Daj, ne se vtikat v to, res. Niso tako enostavne stvari.

VLASTA: No, saj, očitno ti je marsikaj preveč komplicirano.

MARJAN: Res ne vem, zakaj se tako razburjaš zaradi te selitve, če to misliš.

Tišina.

MARJAN: Saj za naju ne bo nič drugače. Še lažje bo, ko ne bomo sosedje.

VLASTA: Jakob!

MARJAN: Dokler se ta mala dva razumeta, ni problema.

VLASTA: Jakob, pridi, greval!

MARJAN: Zakaj pa zdaj to?

VLASTA: Gorazd pride po naju.

Priteče Jakob in se obesi na Vlasto.

VLASTA: Na pico gremo.

Priteče še Brina.

MARJAN: Aja?

VLASTA: Ja.

JAKOB: Jaaa, pica!

BRINA: A gremo na pico, a res, a res?

VLASTA: Vprašaj atija, mogoče te bo peljal.

JAKOB: Zakaj pa ne gresta Brina pa njen ati z nami?

VLASTA: Nimata časa, veš. Sigurno ju že Brinina mamica doma čaka.

7. PRIZOR

Zelo moderno opremljena dnevna soba, polna pohištva odrezanih oblik. Na steni v ozadju, nad kavčem, je ogromna abstraktna slika. Na kavni mizici pred kavčem je liker Bailey's in štirje kozarčki. Skozi vrata na levi vstopijo Lidia, Marjan, Vlasta, Gorazd, Brina in Jakob. Otroka se zaženeta na kavč in začneta skakati po njem.

MARJAN: Brina, sem že rekel, da ne smeš.

BRINA: Ampak jaz lahko letim!

VLASTA: Jakob, takoj dol.

JAKOB: Jooooj, nikol nč ne smem.

LIDIA: Daj, Brina, se boš v glavo udarila, potem pa bo.

Spravita se dol s kavča.

BRINA: A hočeš videt mojo sobo? Skor tko je velika, kot tvoj klavir.

JAKOB: Uuuuu.

Odideta skozi vrata.

LIDIA: Počasi po stopnicah! V glavnem, tukaj je dnevna soba. Najbrž sta že opazila. Naslednji teden nama pridejo še kamin namestit.

VLASTA: Uuu.

LIDIA: Saj zaradi mene ne bi bilo treba, ampak Marjan vztraja.

MARJAN: V gozdu živimo, normalno, da je treba to izkoristit.

GORAZD: Jaz pa tega ne štekam. A ni lažje prižgat radiatorjev?

VLASTA: Ja, to je definitivno najlažje, Gorazd. Kaj pa klavir? Zdaj imata pa zadosti prostora.

LIDIA: Glede na to, da nič ne igra, mi na kraj pameti ne pade, da bi se samo prah na njem nabiral. Tudi moji starši ga nimajo več kje imeti, tako da sva dala kar oglas na internet.

MARJAN: Mogoče bom raje kupil pianino.

LIDIA: To se bova še zmenila.

GORAZD: A ni nič grozno tako na samem živet? Koliko je pa oddaljena prva hiša?

MARJAN: Ah, imamo vsaj malo miru. Kakšnih tristo metrov, se mi zdi.

LIDIA: Meni je super, sploh po vsem dreku, ki mi ga na glavo stresejo v službi. Pa

Brina bo malo zamenjala okolje, to bo dobro zanjo.

VLASTA: No, ampak v vrtcu bo ostala, a ne?

MARJAN: Ja, ja.

LIDIA: Veš, kaj, Marjan, jaz pa razmišljam, če bi jo že zdaj prepisala sem.

MARJAN: Zakaj pa to?

LIDIA: Jeseni gre v šolo, pa ne bo nobenega poznala. Mora se malo privadit. A ni res, Vlasta?

VLASTA: Em, ja –

MARJAN: No, ampak sredi leta ...

LIDIA: Dokler je vrtec, je čisto vseeno. V bistvu bolje prej kot kasneje.

GORAZD: Ja, stari, kaj naj rečem. Lepo si zrihtal tole.

MARJAN: Lidia je izbrala opremo.

LIDIA: Ja, tebi človek res ne more zaupati. Kar se tega tiče.

GORAZD: Vse ubogaš, a?

VLASTA: Koliko je vožnje do tu, pol ure?

LIDIA: Prej štirideset. Zjutraj bo pa sploh štala, kar slabo mi je, če pomislim na kolone.

MARJAN: Prej si bila pa v centru, ti pa tudi ni bilo všeč.

LIDIA: Oprosti, ampak v dveh sobah se je pa res nemogoče stiskati. Saj imate vi isto, no, a ni res?

VLASTA: Ne vem, meni je kar v redu.

LIDIA: No, lej, vsakemu svoje. Bomo nazdravili? Daj, Marjan, nalij.

Marjan nalije liker v kozarčke in vsakemu da enega.

LIDIA: Kaj bomo rekli, na nove začetke? Joj, kot iz kakšnega pocukranega ameriškega filma.

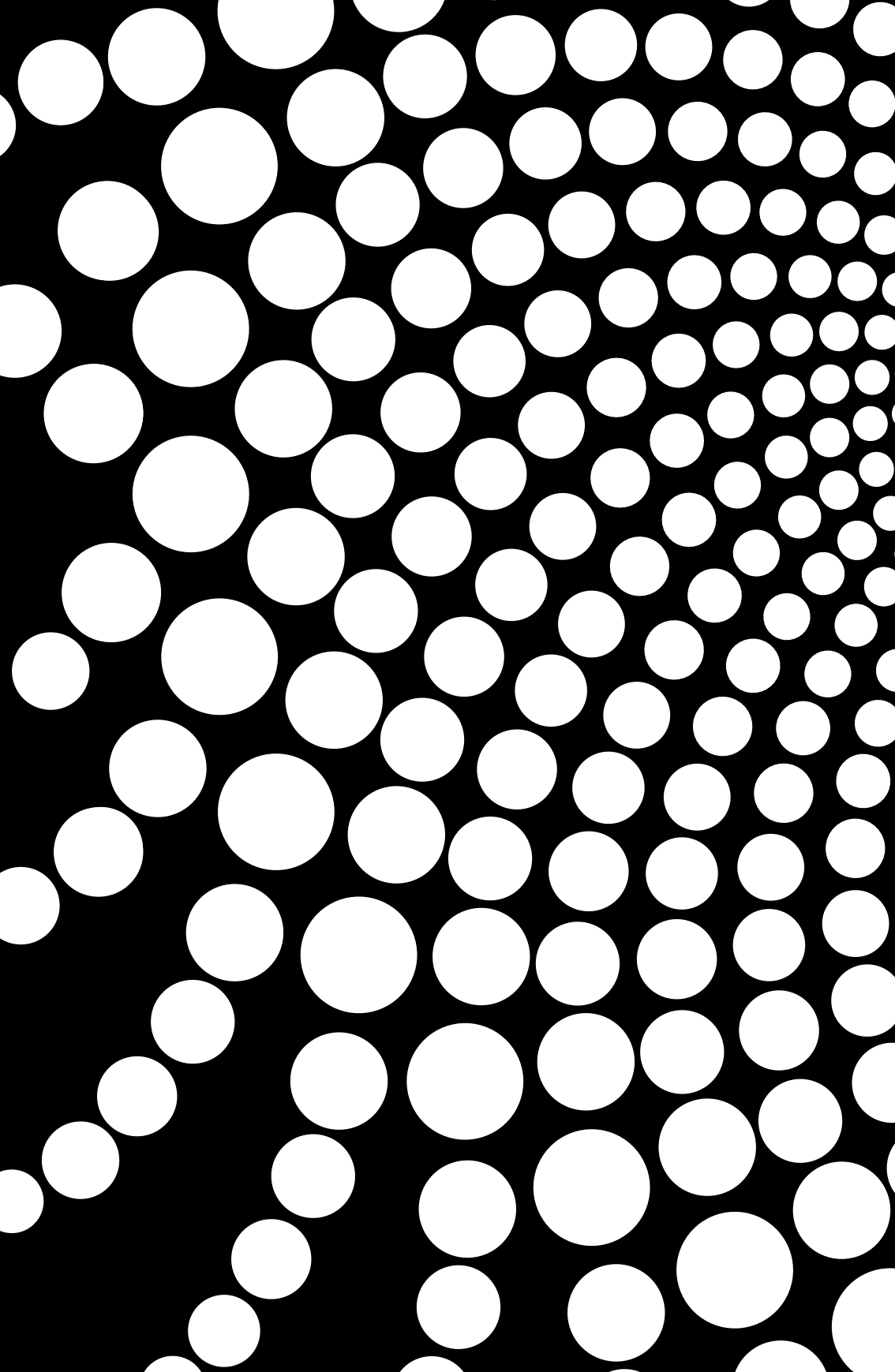
GORAZD: Malo cukra mora bit včasih. Na nove začetke.

Trknejo s kozarčki. Marjan in Vlasta se spogledata in ne rečeta ničesar.

KONEC

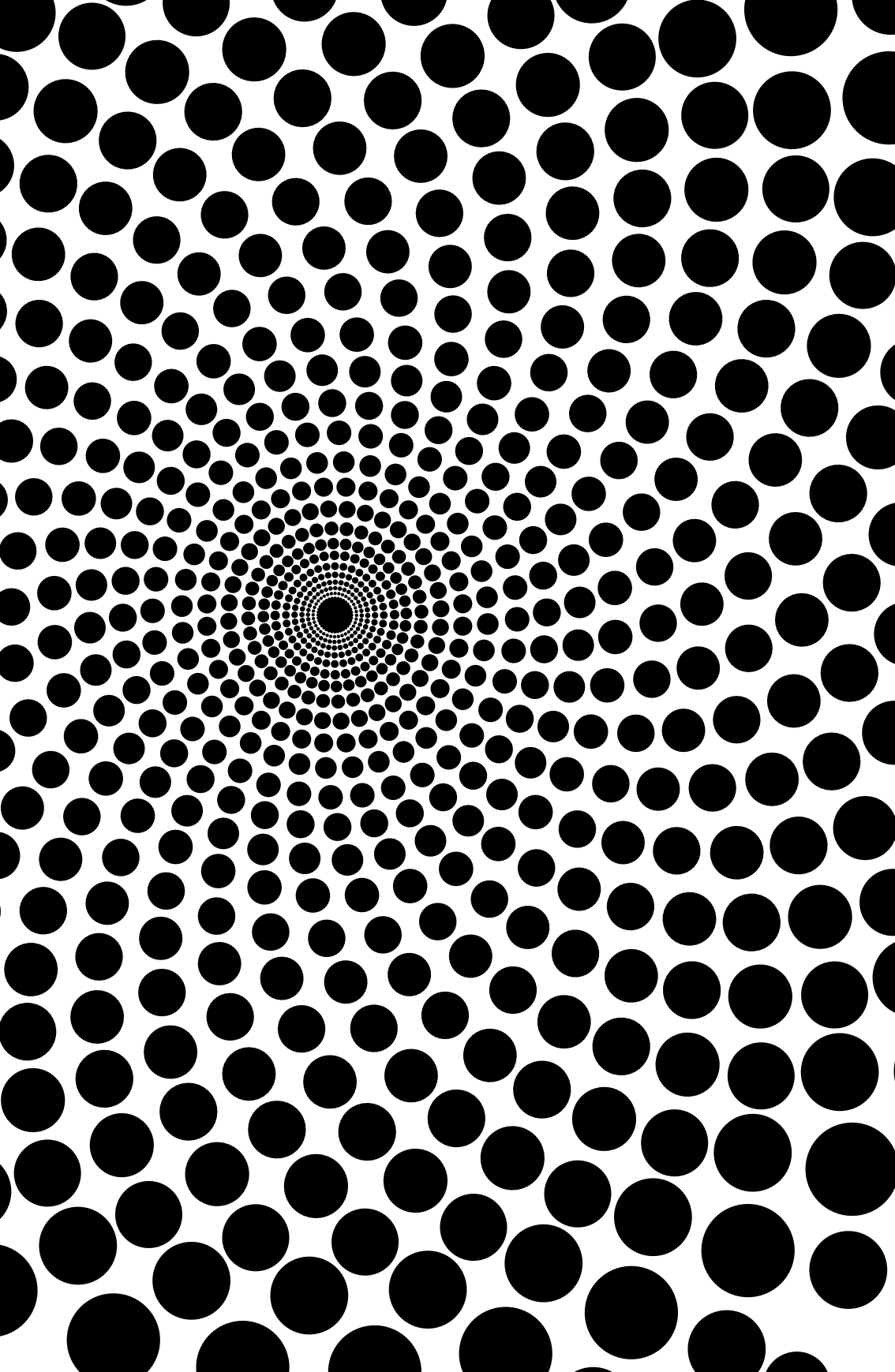

Žan Žveplan

**MEN
TOR**

PREDGOVOR

Mentor
ne želi in nikoli
ni želel biti odsev
realnosti. Mentor je in vedno
bo spodletel poskus. Poskus, ker
sem si zadal izziv, da si za gradbeni
material prvenca vzamem svoj
inherenten vsakdan – kjer
poznam like, jih srečujem, so
moji prijatelji. Kjer sem
lik jaz sam.

Spodletel
pa zato, ker ko
sem končno iz sebe stisnil
zadnjo besedo, sem ugotovil,
da so dramske osebe dobile svoje
noge. Korenine statusa quo so bile
izzete, moja fikcija je prevzela krmilo
ter spremenila dramo v konstrukt, ki
mi je omogočil raziskavo človeškega
odnosa do avtoritete in naše
pripravljenosti, da ji za
vsako ceno ugodimo.

Tako, v
svojem bistvu, stoji
Mentor kot perverzija
mojega izkustva kot
študenta akademije, ki
mi je v prvi vrsti sploh
dala znanje, da ga
napišem.

Stša – Študentka dramske igre. Seksi.

Kajetan – Študent dramske igre. Cigan.

Lara – Študentka dramske igre. Debela.

Dorian – Študent dramske igre. Lep.

Jan – Študent dramaturgije. Pizda.

Nena – Študentka režije. Tiran.

Mentor – Mentor

Dogaja se v malem gledališkem studiu.

Podobnosti likov z realnimi osebami so zgolj naključne.

|.

Staša

Vedno zamuja.

Dorian

Ful mi gre na kurac to.

Lara

Men tud.

Nena

Jz pa uživam čakati.

Kajetan

A se gremo kej igrati?

Nena

Ne.

Lara

Odvisn kaj.

Staša

Men se ne da.

Kajetan

Morilca?

Dorian

To je sam na Borštniku zabavn.

Lara

Lupčkat!

Nena

Kolk smo stari?

Lara

Oprosti, gospa resna režiserka.

Staša

Ful ste dolgočasni.

Kajetan

Lohk vam pa neki zapojem.

Dorian

Točn to si vsi želimo.

Lara

A boš men kej zapel?

Staša

Lara, prosim ne bit spet potrebna.

Nena

Tok mi gre na živce.

Jan

Dej predlagi, da gremo neko improvizacijo.

Nena

Dej ti.

Jan

Ti si režiserka.

Nena

Folk, pejte skoz prizore.

Kajetan

Jz prvi!
(*odigra svoj prizor¹*)

Dorian

Vedno more met neki, da se vn meče.

Staša

Pač naš Kajči.

Jan

Jz nism razumel tistga vmes. Zaka si si jo tlaču v hlače?

Kajetan

Pač to sm hotu nardit metaforo za izgubljeno ljubezen.

Nena

Kaj?

Dorian

Men je jasno.

1 Igralec mora z jabolkom narediti poljuben resen ali zabaven prizor.

Staša

To je bla zdej kr sramota zate.

Kajetan

Ja oprosti, če sm se hotu mal poglobit v svoj prizor.

Nena

No, drugič se raj ne.

Lara

Jz sm svojga kr dost spremenila.
(odigra svoj prizor)

Nena

Men je isti k prej.

Jan

Men je bil pa ful boljši. Sploh konc.

Nena

Trenutek za dramaturški intermeco.

Dorian

Zakaj vsi tok komplicirate?

Lara

Pa ti pokaž svojga.

Dorian

Ti mojga nikol ne boš vidla.

Nena

Men se vas ne da več gledat.

Kajetan

A se res ne bi raj kej igral?

Jan

Ne.

Dorian

Staša je na vrsti.

Staša

Ker?

Lara

Dorian je tko reku.

Staša

Ne bi. Še nism dovolj nardila.

Dorian

Ja ja, razumemo.

Staša

Ubistvu sam nočem pokazat, kr je ful dobr in pol bi se vi slabo počutl ob svojih.

Dorian

En aplavz za našo razredno prasico.

Lara

A se bota vidva že enkrat prosim pofukala?

Kajetan

Ej Jan, kje je Varja?

Jan

Zakaj bi pa jz vedu, kje je?

Kajetan

Pač tko sm mislu, kr men ni nč odpisala.

Jan

Če te z mano vara.

Kajetan

Sam to bi blo ful smešn.

Nena

Midva pa bova enkrat skupi, veš?

Kajetan

A midva?

Jan

Dvomim, da bom tok pijan.

Nena

Boš boš. Pazi se.

Lara

Sam jz bi bla tud z Jančijem.

Jan

Ok, umirno se mal.

Dorian

Ti bi bla tko z usemi.

Lara

Vi res mislte, da sm neka kurba. ENKRAT SM SEKSALA.

Staša

... in o tem govoriš že pet mescev.

Nena

Ne spet ta tema!

Lara

Pogrešam ga.

Nena

Ubij me, prosim.

Dorian

Če ti prej mene.

Jan

A ste že vsi gledal Črno žival žalost?

Nena

Toooooo slabo. Ampak res slabo.

Staša

Kaj? Zakaj? Men je blo pa čist top.

Nena

Pa ne no. Kr neki se derejo. Hudo je sam, k oder razpade. Pa WTF je s to Jette? Gre lahko ona že enkrat stran?

Lara

Sorry sam Henigman pa Cavazza sta ga ubila.

Dorian

Ti pogovori o predstavah so mi vedno smešni.

Kajetan

Jz se raj ne vmešavam.

Staša

Eh, Nena, zate je itak vedno vse slabo.

Lara

Sam res, ti je sploh kira predstava bla všeč?

Nena

Ponorela.

Staša

Sm vedla, da boš to rekla.

Lara

To sam zato, kr je Lorenci.

Nena

Lej, on vedno razfuka sceno.

Jan

Pejte še kak prizor, predn pride.

Dorian

Pomoje ga sploh ne bo.

Staša

A ni tko, da režira neko predstavo v lutkovnem?

Kajetan

Jz bom šou počas.

Nena

Nikamor ne greš. Počakal ga bomo.

Kajetan

Bi se pol mal ogrel?

Lara

Ne da se mi!

Staša

Ti neb škodl.

Dorian

Bam.

Lara

A je to bil »fat joke« slučajno?

Kajetan

Gremo nardit govorne vaje.
(začne z vajami², ostali igralci mu sledijo)

Nena

Ej, Dorian, a maš ti slučajno govorno napako?

Kajetan

Jz jo mam.

Dorian

Ne vem. Kaj pa naj bi narobe govoru?

Staša

To maš ti neke prisluhe.

Jan

Zakaj res še čakamo?

Lara

Kr smo pridni.

Nena

Majkemi, da bo zdle pršu.

Dorian

A ti je to povedu, k sta bla sama v kabinetu?

Kajetan

Bam.

Lara

Bam. Bam.

Staša

Tok ste otročji.

2 Vaje so iz predmeta Tehnika govora I. Naj bi bile zabavne. Tako pravi prof. Gubenšek, ki pa seveda v kontekstu te drame nima nobene povezave z dejansko osebo red. prof. Tomažem Gubenšekom.

Lara

Bam. Bam. Bam.

Nena

Dost vas mam.
(ugasne luč)

Staša

A to je bla zdej kao ful drzna poteza?

Dorian

Sovražim temo.

Nena

Zjoki se.

Lara

Alo, kdo me šlata po riti?

Dorian

Sama se.

Lara

Nehi!
Kajetan, ti si tok neumen.

Kajetan

Nism bil jz.

Lara

Ja kdo pa pol!

Staša

Sigurn Jan.

Jan

Zihr, ja.

Kajetan

Mogoče je pa duh.

Dorian

Duh, k te hoče pofukat.

Lara

Vsaj nekdo.

Staša

Lara ... jz, če bi bla tip, bi te tud hotla.

Lara

A kot ženska pa ne? Kok si homofobna.

Staša

Nisem homofobna, sam pač nism lezba.

Lara

Jz tud ne. Sam bi seksala s punco.

Jan

Te bom pelal enkrat na Metelkovo.

Kajetan

Kok dolg bo še tema?

Nena

Dokler se jz ne odločm, da bo luč.

Dorian

Heil, Hitler!

Lara

OMG. To ne morš kr tko rečt.

Dorian

Zakaj ne?

Lara

A nimaš nobenga sočutja za zgodovino?

Dorian

Niti mal.

Lara

Moj dedek je bil partizan.

Staša

Čestitam.

Kajetan

Moj je pa umru od raka.

Jan

Moja babica tud.

Nena

Hvala, ker sta to delila z nami.

Lara

Nena!

Dorian

Nena!

Staša

Jz bom res šla. Dorian, a greš?

Lara

A sam njemu boš rekla?

Kajetan

Jz grem z vama.

Dorian

Ouch. Fuck.

Lara

Prou ti je!

Jan

Nena, dej no! Ni več smešno.

Nena

Men je.

Staša

A si si ti slučajno pržgal čik?

Dorian

Lej ... boli me kurac.

Kajetan

Ni slaba ideja.

Lara

Z vžigalniki lahk nardimo svetlobo!
Janči, dej še ti.

Jan

Jz ne kadim.

Kajetan

A zdej bomo pa kr tih?
Ja, prou ... pa bodmo tih.

Staša

(začne peti trenutno popularno pop pesem)

Dorian

(se ji pridruži s trenutno popularno »rap« pesmijo)

Kajetan

(simulira različne glasbene instrumente z glasom)

Lara

(pleše)

Nena

(gre do Jana, mu da v usta cigareto in mu jo prižge)

Jan

(kadi)

||.

Mentor

Zakaj ste pa v temi?

Nena

Eno vajo smo preizkušal.

Mentor

A bi začel?

Kajetan

Kaj bomo pa delal?

Mentor

Marsikaj.

Lara

Profesor, jz bi se sam opravičila, ker nimam še biografije svojga lika. Sm bla doma za vikend, pa ni blo časa.

Mentor

Ste mel koline?

Danes bi se posvetil improvizacijam, a je tko, Nena?

Nena

Je.

Mentor

Bi šli najprej vsi na oder? Jan, ti pa kr opazuj. Po dramaturško. Tko. Vsak si naj v glavi zbere eno žival. Katerokoli. Lahko je tud školjka, zarad mene³.

Mate? Zdej se pa lepo posedte po odru in načnite nek pogovor. Karkoli. Ni tok bistveno, o čem govorite.

Pomembno je, da se vidi ta vaša žival skozi vaše obnašanje. Pa da mi ne bi kdo kokodaku tu. Subtilno more bit. S kančkom ironije.

Bo šlo?

Kajetan, začni pogovor.

Kajetan

Ja ... ful sm vesel, da je končn sonce.

Staša

Mene pa vedno opeče.

Nena

A res se bomo o vremenu pogovarjal?

Lara

Gremo na morje!

Kajetan

Jz lahko dobim avto.

Dorian

Kam bi pa šli?

Mentor

Fino, Dorian. Fino.

Lara

V Grčijo!

Nena

To je predaleč.

Mentor

Nena, katera žival naj bi bila ti?

Nena

Čebela. Sam nekak ne gre.

Mentor

Čebela? Aha. No zdej se sliš, kot da si kača, ki se ravno daje iz kože. Poskus manj očitno interpretirat.

Nena

Kaj pa na Hrvaško?

Mentor

Bolš.

Staša

Mi mam vikend tam.

Dorian

Kolk nas pa lohk spi?

Kajetan

Se bomo stisnal.

Staša

Mislím, da so tri postle.

Lara

Jz bi sama spala.

Nena

A še komu rečemo?

Mentor

Fino. Vsi ste nekak zajel zametke teh vaših živali. Dorian ta tvoj golob je prou imeniten. Lara, zate ne vem ravno, zakaj bi si zbrala psa. Sej si pes, ne? Se ti ne zdi mal preočitno?

Lara

Zakaj preočitno?

Mentor

No, kakorkoli, rad bi, da zdej to še potenciramo. Hočem, da skušate razvit neko konfliktno situacijo, da postanete nasilni. Ampak nasilni na način, kot bi bile te vaše živali.

Staša

A kr iz ničesar se začnemo tepst?

Mentor

Ljubica, ni se treba tepst. O nasilju govorimo. Tega je pa več vrst in mislim, da se strinjamo, da so okoliščine, v katerih vsak postane nasilen. Tudi čebele. Dejmo.

Lara

Jz ne grem nikamor z njo.

Nena

No dej, umir se.

Lara

Vedno to rečeš. Maš sploh kak drug odgovor?

Staša

Lara, pust jo na mir.

Dorian

Jz mislim, da tole ne bo šlo.

Kajetan

A dej no, od kje ti pa to?

Dorian

A zdej boš pa še ti pametn?

Nena

On nikol ni pametn.

Dorian

Kajetan pač.

Staša

Kira dva se oglašata. Kao višek inteligence al kaj?

Lara

Kot bi norec nam norost očital.

Mentor

Potencirajte!
Dejmo, no!

Kajetan

Sam zato, kr si režiserka, še ne pomen, da si pametna.

Nena

Bolj k ti.

Lara

Ti neb škodl, če bi kdaj šou na kakšno predavanje.

Kajetan

Nekateri mamó življenje.

Lara

Od kdaj je pa bit zadetek vrednota dobrega življenja?

Kajetan

Kaj?

Lara

No dej, k cela Nazorjeva smrdi po travi, k prideš.

Kajetan

Ko pa ti, se pa trese.

Lara

Bedak.
(*ga klofutne*)

Mentor

Super.
Šel
Odrin ga. Dej no. Porin ga ob steno.
Tko ja.
Dejta še mal.
Ostali pejte z odra, ste itak zaspal.
Kajetan, ti jo lahk tud mal nazaj.

Kajetan

Če je punca.

Mentor

Aha. Se pravi sprejemljivo ti jo je zmerjat in poniževat, ampak udaru je pa ne boš? Prou. Spoštujem to.
Kako bi pa potem stopnjevali še dlje?

Jan

Nekdo tretji bi se mogu vmešat.

Mentor

Možno. No, potem se pa vključ.

Jan

Na odru?

Mentor

Ja, če maš predlog, pejt.

Jan

Aha ...
(*gre na oder in se v počasnem ritmu začne klofutati*)

Lara

Nehi!

Kajetan

Alo? Si prfuknjen?

Lara

Nehi sm rekla!

Kajetan

Totaln psiho.

Mentor

Vidva sta zdej popolnoma zmrznla. Jan vama je tu dal precej zanimiv impulz nasilja nad samim seboj. Izkoristita to. Kaj bi bla vajina reakcija?

Lara

Jz sm ga skušala ustavit in tko ubistvu še dodat k nasilju.

Kajetan

Men je pa res deloval psiho, pa sm se zgubu.
Ta tvoj pogled ... fak stari. Kaj točno je narobe s tabo?

Jan

Ne vem. Pač prva asociacija na nasilje.

Mentor

Maš na splošno mazohistična nagnjenja?

Jan

Ne znam odgovorit na to.

Mentor

Ne znaš ali nočeš?

Jan

Oboje.

Mentor

A si za en poskus?
Klofutni se.

Jan

Prosim?

Mentor

Klofutni se, sm reku.

Jan

Ne.

Mentor

Ta beseda tu ne obstaja. Ti delaš to, kar jz rečem. Drugače so tam vrata, pa lahko greš.
Klofutni se.

Jan

(se klofutne)

Mentor

Še enkrat.

Jan

(se klofutne)

Mentor

Močnej. A si dec al nis?

Jan

(se klofutne)

Mentor

Hočem vidit, da ti je všeč ... da te rajca.

Jan

(se klofutne)

Nena

Dejta se še vidva.

Mentor

Fino, kr zrežiraj jih.

Nena

Postavta se zraven Jana, pa se tko v ritmu vsi klofutate.

Lara

Zakaj?

Mentor

Ker ti je naša bodoča režiserka tko rekla.

Lara

(se klofutne)

Kajetan

(se klofutne)

Jan

(se klofutne)

Nena

Probite najdit nek ritem. Kot neko simfonijo.
Lara, prehitra si.
Še vedno!
Začnite prehajat v kaos.
Tko, ja.
Hitrej.
Hitrej!
Jan, dej bod bolj pri stvari.
Spravta se na Kajetana. Pa nej bo spet nek ritem.
Probite tko, da uživate, k nekoga družga zaboli.
Bolj!
Uživajte, ampak še vedno niste sadisti.
Alo Lara no, koncentracija!

Lara

Ti probi držat koncentracijo pa se klofutat zraven.

Mentor

Lubčki moji ... težek poklic ste si zbral. Režiserji bomo od vas zahteval marsikaj.
Fino. Mislim, da smo od te vaje ogromno odnesl. A je tko, Nena?

Nena

Ne vem no ...

Mentor

Pa še boš.

Staša

Grem lahko sam na WC?

Dorian

Jz tud, če lohk.

Mentor

Pejta raj na oder. Gremo še eno vajo.

Dorian

Ni šans, da se klofutnem.

Staša

Enako.

Mentor

Tko. Vidva sta par. Neki let sta že skupi. Rečmo tri. Al pa eno pa pol, da bo bolj realno. No in Dorian, ti prideš domov in takoj zaslutiš, da je neki narobe. Začutiš neko ... tenzijo. In sicer Staša te je prevarala z najboljšim prijateljem. Tebi je blazno žal zaradi tega in ker te peče vest, mu priznaš, ker hočeš rešit vajin odnos.

Bo šlo?

Dorian

A jz ji oprostim?

Mentor

Odvisno kako boš začutil situacijo.

Staša

Pa še neki, a jz sm tko patetična al skušam racionalno rešit situacijo?

Mentor

Na to ti jz ne morm odgovorit. Sled nekem svojem notranjem instinktu. Verjetno ne bo najbolj učinkovito, če se boš jokala k ena punčka, k so jih glihkar vzel liziko. Dejmo. Gremo.

Dorian

Hej, oprost kr zamujam. Se mi je na faksu zavleklo.

Staša

Ne skrb.

Dorian

A si uredi?

Staša

Ne.

Dorian

Kaj pa je blo?

Staša

Dorian ... men je tok žal.

Mentor

Sam mal. To zdej ni blo na mestu. Vidva sta že začela podirat hišo, še predn sta zgradila stene. Ne morta to kr tko. Sej nismo v antiki.
Še enkrat.

Staša

Ne razumem.

Mentor

Prehitro je blo. Morta bolj začutit drug drugega.
Dejmo, no!

Dorian

Hej, oprost kr zamujam, se mi je na faksu zavleklo.

Staša

Ne skrb. Kaj je pa blo?

Dorian

Eh, sj veš. Vaje pa te stvari. A ti si uredu?

Staša

Ne ravno.

Dorian

Kaj pa je?

Staša

A bi se lahko pogovorila o par stvareh?

Mentor

To sta zdej naredila čist isto, k prej.

Staša

Pač jz sm zmedena, ker v navodilu ste rekl, da je men ful žal in se obremenjujem s tem, kar pomen, da bi pač takoj začela pogovor, da sm ga prevarala.

Mentor

Poglej, lubica, ne gre se za to, kaj rečeš. Tu je bolj pomembna energija, k jo ti oddajaš in atmosfera, ki jo ustvariš. Zdej stojiš k lipa, k ji jesen začnejo odpadat listi. Nč ne čutim od tebe.

Nena

Pa Dorian, kaj to počneš z roko?

Mentor

Super opazka, Nena. Dorian, ti morš res mal delat na svojem telesu.

Kajetan

Men je pa ful všeč, ko Staša reče »ne skrb«. Tko res ji vrjamem.

Mentor

No, gremo naprej, pa pusta ta začetek.

Staša

Dorian ... neki groznaga sm nardila.

Mentor

Bolš!

Dorian

Kaj?

Staša

Predn ti povem, sam hočem, da veš, da mi pomeniš vse in te nikol nism hotla prizadet. Dorian ... spala sm s Kajetanom.

Dorian

Kdaj?

Mentor

Kaj kdaj? Kako vprašanje je to? Punca ti je ravn rekla, da te je prevarala z najboljšim prijateljem. In ti vprašaš, kdaj? Dej, Dorian, mal razmišli. Pa več energije.

Dorian

Kaj? Ubil vaju bom.

Staša

Oprosti, res. Pijana sva bla in se je kr zgodil. Nč ni pomenl, res ne. Jz ljubim tebe. Tebe hočem.

Dorian

Pust me pr mir. Stran pejt.

Staša

Dorian, prosim, sam posluši me. Nikol več ga ne bom vidla. Še pozdravla ga ne bom. Vse bom nardila.

Dorian

Pust me, sm reku! Nočem te več gledat. Spoki mi ... takoj!

Mentor

Poglejta, tu se je zdej odprla zanimiva dilema. Jaz mislim, da ji mora Dorian oprostiti.

Lara

Men je bolj logično, če ji ne.

Mentor

Ampak če gledamo iz stališča situacije, če hočmo, da se razvije še kam naprej, je bolj, če ji oprostí.
A ni tko, Nena? Dejmo probat no, sam za poskus.

Staša

Dorian, jz bi res vse nardila zate.

Dorian

Ne vem, Staša. Ful si me prizadela.

Staša

Vem in tud men je grozno, verjem. Jz hočem delat na nama, nočem obupat.

Mentor

Vidte, ta razvoj ma potencial.

Lara

Čist vedno nardita tak prizor, da se lupčkata.

Jan

Sam je logično, ker seks se uporablja za način pobotanja.

Nina

Men sta bla čist huda.

Mentor

Ma to neko dramaturško logiko. Vsekakor. Vprašanje je, kako naprej?

Staša

Tko k je Jan reku, se mi zdi, da bi se morala res njemu ... pač ... posvetit.

Mentor

Poskusta.

Dorian

Staša, jz ne vem, kok ti bom lahko še kdaj zaupu.

Staša

Jz sm tvoja. Sam tvoja.

Mentor

Dorian ... dej ne bi tok pedrski no ... mal jo poboži ... tko nežno ... ampak naj se še vedno vid, da si jezn.

Dej!

Tko ja ... Kr do mize jo prpel, pa jo polož gor.

Ne še! Se ti mudi k babici v trgovino. Mal jo še glej prej. Pa lase ji povohi ... seksi ti je ... madona, tvoja punca je že let pa pol.

Tko ja ... kr sleč ji majco.

Ti ga tud mal draž nazaj ... kr ti si taka prasička. Glih si ga prevaral z najboljšim prijateljem, zdej ga maš pa spet ovitga okol prsta ...

Super, Staša.

Dejmo naprej!

Dorian, ti si še vedno mal užaljen ... norca je iz tebe nardila ... bolj si grob ... prevarala te je ... pred neki uram je mela družga kurca v roki. Pa še kje drugje.

More se vidit to. More se čtit.

Bolj!

Bolj!

Ja! Ja! Zdej si pa ne morš več pomagat. Tok te je zrajcala ... kiklo ji strgi.

Nena

A gremo mogoče mi mal predaleč?

Mentor

Nena no! Za poskus. To je teater. Ne vem, zakaj ste tu, če nočte počet tega. To je bistvo umetnosti. Prit do ekstrema. Tam je resnica. Kot bi reku Brecht.

Dejta no! Ne se ohladit. Strgi ji kiklo, sm reku! A hočta bit igralca? To je to, lubčki. Vete kok prizorov je v dramatiki, kjer se dogajajo take stvari. Lahko pa tud zaključmo, pa se lepo prepisete na primerjalno književnost.

Tu smo, da delamo.

Dejmo!

Dorian

Oprosti.

Mentor

Tko, ja!

Tko!

Sm vedu, da si dec.

Pokazat ji morš, kdo je njen fant, kdo je šef. Kr ornk jo zagrab. Pa reč ji: »Kaj je, prasička mala, me hočeš?«

Reč ji to!

Dorian

Kaj je, prasička mala, me hočeš?

Mentor

Glasnej!

Dorian

Kaj je, prasička mala, me hočeš?

Mentor

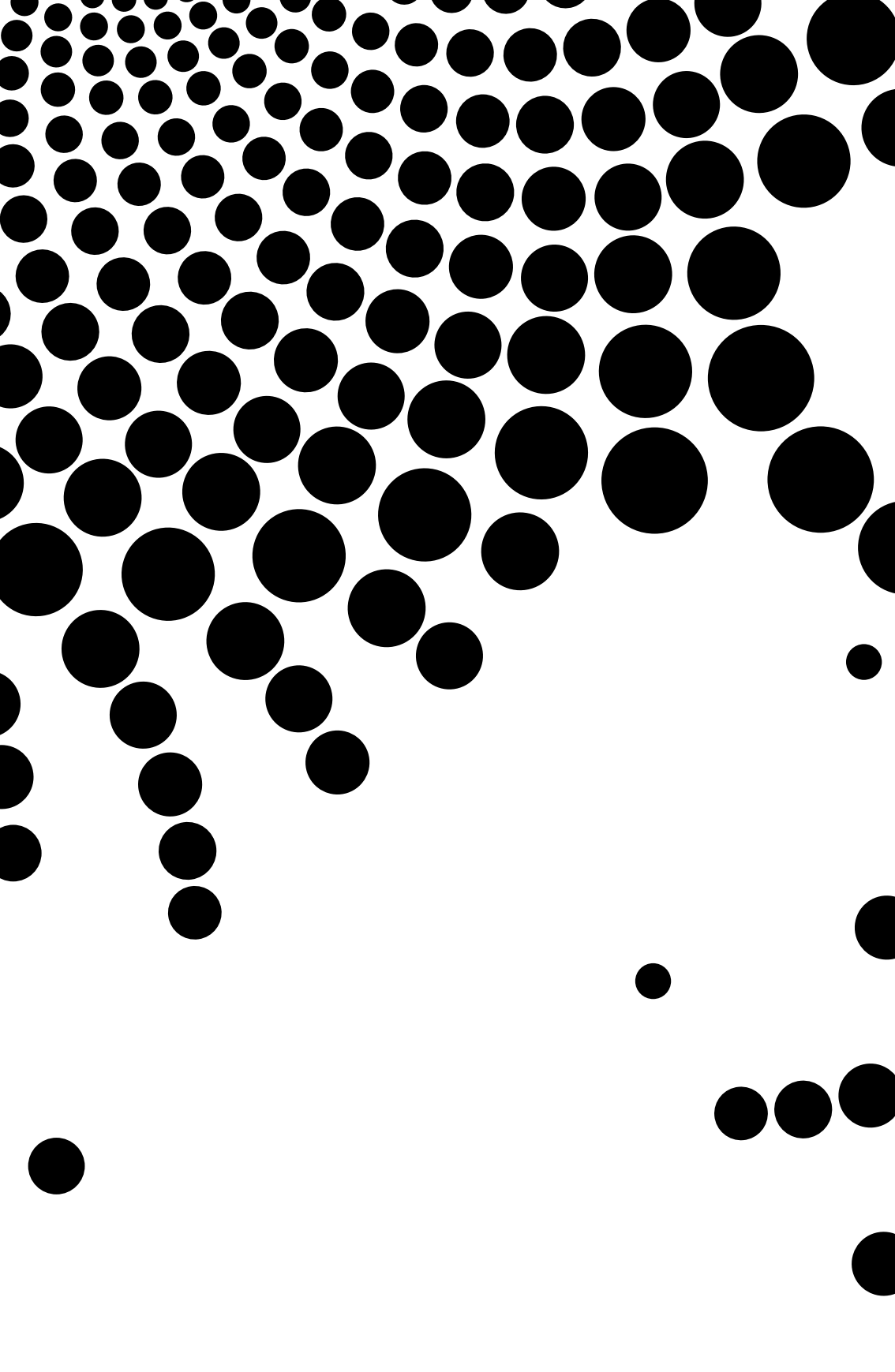
Glasnej!

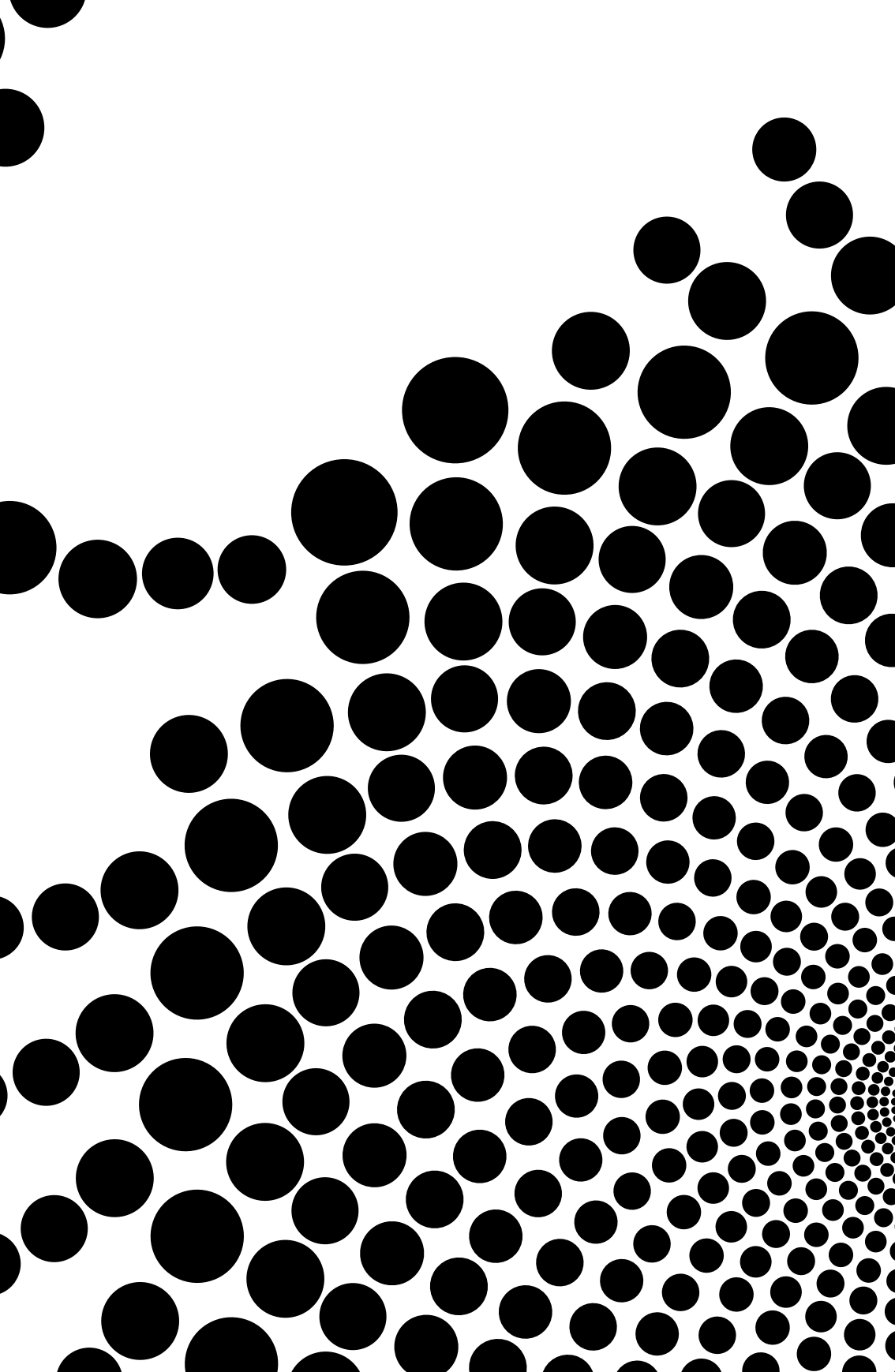
Dorian

Kaj je, prasička mala, me hočeš?

Mentor

Staša teb ne paše več ... pregrob je, sam se nočeš ustavt, kr hočeš, da ti oprosti.
 Upiri se ... boli te, k te tko grize ... mal ga odrin stran.
 Ti je ne jemlješ resno. Si prepričan, da te hoče ... seveda te ... take prasičke vedno hočjo.
 Še bolj jo zagrab!
 Bolj!
 Tko, ja ... zdej jo maš pa točno tam, kjer si jo hotu.
 Dej jo.
 Dej! Da bo vidla, kaj je dobr fuk.
 Usta ji zapri.
 Še!
 Tko!
 Tko!
 Tko, ja.
 Bravo.
 Prou. Dost za danes.
 Jutri ne pozabt biografij.

|||.

Staša

Ne dotiki se me.

Jan

Staša ...

Staša

Ne dotiki se me!
Ne dotiki se me.!? Ne dotiki se me.!? Ne dotiki se me.!? Ne
dotiki se me.!? Ne dotiki se me.!? Ne dotiki se me.!? Ne dotiki
se me.!? Ne dotiki se me.!? Ne dotiki se me.!? Ne dotiki se
me.!?

Lara

Nekomu mormo povedat.

Nena

Povedat kaj?

Lara

Kar se je ravno zgodil.

Kajetan

Kako?

Lara

Povedat mormo. Nekomu mormo povedat.

Dorian

Noben ne bo razumel.

Jan

Bojo. Sam skupi mormo ...

Dorian

Ti se oglašáš, ja. K res nimaš pojma. Ne veš, kako je bit mi.

Jan

Vem, da si jezn, sam ne pomaga, če se znašáš nad mano.

Dorian

A zdej boš pa še psihiatra igrat? Raj se s sabo ukvarji. Peder.

Lara

Grem. Povedat jim morm.

Dorian

Nikamor ne greš. Noben ne gre nikamor.

Kajetan

Alo, nehi. Nehi, sm reku.

Lara

Pust me!

Nena

(zakriči)

Kajetan

Neki mormo nardit.

Lara

Nekomu mormo povedat.

Dorian

Oprosti.

Staša

Ne morem.

Jan

Zakaj je zaklenjen?
Zaklenu nas je.

Nena

Ne znaš odpret.

Kajetan

Zaklenu nas je.

Staša

(se začne histerično smejati)

Staša – ?

Lara – ?

Kajetan – ?

Dorian – ?

Jan – ?

Nena – ?

utihn že enkrat

ti si kriva

on je

dušim se.

sanjam sigurno sanjam to se ni zgodil

Kajetan

Nena

Staša

Jan

Dorian

zbežat mormo

kaj čakamo

koga

Lara

kdo je kriv

kriv krivda krivec kriv kriv kriv kriv

nekomu mormo povedat

se to vsem zgodi

edini smo

edini

nehite govorit

utihnte

utihnte

utihnte

kdo je kriv

Dorian Dorian Dorian Dorian

Dorian Dorian

Dorian

Staša

Staša, zakaj hočeš bit igralka?

kdo je kriv

ona on

ona on ona on

ona on ona on ona

on ona on

on je

peder je

vedno je peder kriv

prej bi se moral rešit

to se sploh ni zgodil

ubil te bom

pust me

pust ga

dorian tepe jana jan se ne brani to je didaskalija ker to je drama in v drami so didaskalije da povedo kaj se dogaja

JAN JAN JAN

ne morem

pust ga

oprosti

ne morem

nč od tega se ni zgodil

nč od tega se ni zgodil

nč od tega se ni zgodil

nč od tega se ni zgodil

DORIAN

nč od tega se ni zgodil

Lara, zakaj hočeš bit igralka?

Nena, zakaj hočeš bit režiserka?

kdo je kriv

odpri

odpri

Jan

Dorian

Staša

Kajetan

Dorian

Dorian

Kajetan

Kajetan, zakaj hočeš bit igralec?

Jan

Nena Nena Nena Nena

to ni več drama ampak je kr neki

kao kreativno

itak nimam pojma plus mag prof žanina me sovraži

aja pa Lara si tu poje neko pesem

ali pa ne

ne vem več

zakaj smo še vedno tu

zakaj bi nas zaklenu

ni razloga

odpri

odpri

Lara

Staša

odpri

odpri

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

ne čakaj pomladi ne čakaj na maj

zakaj

zakaj

Jan, zakaj hočeš bit dramaturg?

KDO JE KRIV

KDO

on

KDO

on

KDO

on

KDO

on

KDO

on

on

KDO

KDO

on

on

on

KDO

on

KDO

ok tu pa sigurno nekdo poje

pa Dorian si ga drka

ne ne ne ne ne ne ne nihče si ga ne drka to je že preveč

zakaj smo še tu

zakaj si ti še tu

zakaj zakaj

zakaj zakaj zakaj zakaj

tu smo ker hočemo

ker smo se tako odločili

ker hočemo

ker so nam rekli da moramo

ker hočemo

tu smo da postanemo nekaj

ker hočemo

oni vedo kaj

zakaj zakaj zakaj

krivda vzrok za kaj slabega neprijetnega nezaželenega

biti igralec pomeni biti zmožen transformacije

tu se tega učimo

tu nas učijo transformirati se preoblikovati postati nekaj drugega biti več kot smo
biti nekaj kar nismobiti Lara Dorian Kajetan Staša Nena Jan ampak ne Lara Dorian Kajetan Staša Nena
Jan vendar nekaj več

spremenijo nas nas poustvariijo po svoji podobi

Lara ni več Lara Kajetan ni več Kajetan Staša ni več Staša Dorian ni več Dorian
Nena ni več Nena Jan ni več Jan nihče ni več kar je bil

Dorian, zakaj hočeš bit igralec?

to je šlo čist predaleč

to se sploh ne da uprizorit

razn mogoče če se to derejo drug na drugega pa vmes kak stavek
povejo tko mirno pa potem spet BAM BAM al pa samo BAM

.!? .!? .!? .!? .!? .!? .!? .!? .!? .!?

luč

luč

luč luč luč luč luč luč luč

ni smešno

nism bla jz

luč

luč

luč

odpri vrata

nehi se jokati

utiši ga

oprosti

utiši ga

utihni

Staša – Staša

Lara – Lara

Kajetan – Kajetan

Dorian – Dorian

Jan – Jan

Nena – Nena

Mentor

Pozabil sem zvezek.
Se vidmo jutri.

Dorian

Temo bi nazaj.

Nena

Ne.

Lara

Ne več.

Jan

Nikoli več.

Staša

Jutr spet.

Kajetan

Kdaj?

Nena

Zjutri.

Kajetan

Kdaj točno?

Lara

Po kavi.

Jan

Gremo.

Staša

Jz bom še počakala.

Dorian

Jz tud.

Nena

Jz tud.

Kajetan

Jz tud.

Lara

Jz tud.

Jan

Jz tud.

KONEC

